

Anh Chàng Mở Khóa Thân Ái

Contents

Anh Chàng Mở Khóa Thân Ái	2
1. Chương 1: Đại Đan Sinh Ý	2
2. Chương 2: Cầm Tiên Cửa Người	4
3. Chương 3: Đều Là Bộ Sách Võ Thuật	6
4. Chương 4: Hai Lần Điện Báo	9
5. Chương 5: Lúng Túng Mở Khóa	11
6. Chương 6: Xem Mắt Bất Đắc Dĩ	14
7. Chương 7: Cùng Hôn Cùng Ngủ	17
8. Chương 8: Nắm Lấy Uy Hiếp	19
9. Chương 9: Phong Ba Giải Vây	21
10. Chương 10: Đột Phá Quan Hệ	24
11. Chương 11: Nhuyễn Miên Vô Lại	27
12. Chương 12: Cuộc Gọi Đêm Khuya	30
13. Chương 13: Hai Lần Đột Phá	33
14. Chương 14: Mời Uống Rượu	35
15. Chương 15: Say Rượu Tình Mê	38
16. Chương 16: Anh Thích Em	41
17. Chương 17: Tô Tình Bị Từ Chối	45
18. Chương 18: Sự Cố Đột Phát	48
19. Chương 19: Chuyển Ngụy Thành An	51
20. Chương 20: Thiệp Thân Chăm Sóc	53
21. Chương 21: Chuyển Biến Tốt	56
22. Chương 22: Thận Trọng Từng Bước	58
23. Chương 23: Mộng Xuân Không Dấu Vết	62
24. Chương 24: Từ Bình Thỏ Lộ	65
25. Chương 25: Người Anh Yêu	68
26. Chương 26: Lần Sau Yêu Em	71
27. Chương 27: Bên Hoa Dưới Ánh Trăng	74
28. Chương 28: Tựa Sát Vào Nhau	78
29. Chương 29: Hẹn Hò Cuối Tuần	81
30. Chương 30: Thẳng Thắn Giao Du	86
31. Chương 31: Cùng Nhau Đỉnh Ước	88
32. Chương 32: Ôn Nhu Từ Hành	91
33. Chương 33: Ninh Lam Bài Chi Dùng Tâm Đổi Yêu	94
34. Chương 34: Ninh Lam Bài Chi Dùng Tâm Đổi Yêu (tt)	96
35. Chương 35: Đối Chọi Gay Gắt	99
36. Chương 36: Bộc Lộ Bị Đánh	103
37. Chương 37: Vì Yêu Đi Theo	106
38. Chương 38: Phòng Thử Quần Áo	109
39. Chương 39: Khăn Quàng Cổ Phong Ba	113
40. Chương 40: Quảng Đời Còn Lại	115
41. Chương 41: Phiên Ngoại: Từ Bình Phản Công Không Thành Ngược Lại Bị...	119

Anh chàng Mở Khóa Thân Ái

Giới thiệu

Thể loại : Điền văn, tình hữu độc chung, hoan hỉ oan gia, ăm áp, HEDộ dài: 40 chương chính văn + 1 phiên ngoại CP c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-mo-khoa-than-ai>

1. Chương 1: Đại Đan Sinh Ý

Từ Bình đang muốn kết thúc công việc trên tay, chuông điện thoại di động liên vang lên.

Hắn lau khô tay rồi treo khăn mặt trên vai, mới rút tay vào trong túi quần lấy điện thoại di động ra xem.

“Chào Tần sư phụ, có chuyện gì không?”

“Tiểu Từ a, là như vậy, phía tôi bên này có vị khách hàng muốn mở khóa cửa xe loại Maybach, tôi kỹ thuật không rành, cho nên liền hỏi cậu nếu rảnh, thì nhận đơn hàng này làm.”

“Có thể, cháu vừa làm xong công việc, hiện tại là có thể lập tức đi tới xem, chú nhấn địa chỉ khách hàng qua điện thoại cho cháu, làm phiền chú.”

“Không có gì, vậy tôi cúp trước a, cậu chú ý nhìn tin nhắn điện thoại di động.”

“Ai, được, cảm ơn sư phụ, qua mấy ngày mời chú ăn cơm.”

Từ Bình chờ Tần sư phụ cúp điện thoại mới bắt đầu mở hộp công cụ, hắn cúi người xuống đem công cụ phân loại sửa sang xong, bởi vì cúi người, áo sơ mi bật lên trên một chút, lộ ra một phần eo nhỏ nhỏ gầy trắng nõn bên trong.

Xem ra ngày hôm nay vận khí không tệ, có thể nhận một đơn hàng lớn như vậy, nếu như có thể thành công làm xong, vậy một hai cuối tuần kế tiếp cũng không cần nhận nhiều như vậy.

Từ Bình chỉ nghĩ như vậy, khéo miệng đã không nhận được hơi nhếch lên.

Lúc khách hàng đem phí mở khóa đưa cho Từ Bình, có chút thẹn thùng.

Dù sao cũng là cô gái mới lớn, thêm nữa trước mặt là anh trai mở khóa tuần tú trắng nõn.

Anh trai đứng ở ngoài cửa mỉm cười, cặp mắt đen bóng sáng lên, như nhìn người ta biết nói. Tuy rằng cô biết anh trai mở khóa chỉ là đang chờ cô trả thù lao, có thể đối mặt với nụ cười ăm áp như thế, là con gái cũng không nhận được tim đập thình thịch biết không?

Cô gái nhỏ trong khoảng thời gian ngắn tay chân có chút không muốn buông.

Thời đại này thợ mở khóa đều đẹp trai như vậy sao, có để cho người sống hay không a?

“Tiểu Từ sư phụ, tiền của anh, tiền thừa không cần thối lại, là phí khổ cực.”

Từ Bình a một tiếng, hắn hơi ngượng ngùng mà cười cười, bên tai thậm chí có chút nóng. Hắn từ ví tiền bên trong lấy ra tiền lẻ, thối lại cho khách hàng.

“Số tiền này tôi không thể thu, chúng tôi làm nghề mở khóa quan trọng là chữ tín, đây là nhiệm vụ của tôi, cho nên tiền cô vẫn là lấy về đi.”

“Kia... Vậy lần sau nếu như tôi lại quên mang chìa khóa, liền tìm anh tới mở khóa. Điện thoại của anh tôi liền lưu lại để liên lạc.”

“Có thể a. Tôi đi trước, mới vừa nhận đơn việc, phải nhanh tới.”

Cùng cô gái nhỏ nói tiếng bye bye, Từ Bình liền lên xe điện hấp tấp theo địa chỉ trong điện thoại di động chạy đi, cũng may vị trí khách hàng cách nơi này chỉ cách hai con đường, chưa tới mười phút, Từ Bình đã đến nơi rồi.

Xe màu đen đứng ở ven đường chạy bằng băng, Từ Bình liếc mắt một cái liền chú ý tới. Hắn đem xe điện dừng bên cạnh, tò mò nhìn nam nhân dựa vào xe đang hút thuốc lá.

Ngạch...

Nam nhân thân hình cao lớn kiên cường, mặc bộ tây trang màu đen. Vì trời nóng nực, nam nhân đem áo khoác móc ở trên tay, áo sơ mi dài tay màu xám tro hơi chết lên, lộ ra cánh tay nhìn rất có lực.

Từ Bình xem xét nam nhân vài lần, nhìn lại sơ mi của mình có chút bẩn.

Quả nhiên là tư thế người có tiền...

Hắn hắng giọng một cái, lễ phép dò hỏi: “Chào tiên sinh, tôi là do Tần sư phụ kêu đến mở khóa cửa xe, xin hỏi anh phải là người lái xe khóa cửa không?”

Nghe đến âm thanh, Lục Quân Thừa gầy gầy khói bụi xoay người lại nhìn, nhìn thấy Từ Bình hắn hơi kinh ngạc.

Sư phụ mở khóa thoát nhìn quá trẻ tuổi, mềm oặt trắng như tuyết, đáng đáp một chút lực công kích đều không có, so với học sinh cấp ba, phỏng chừng không kém là bao nhiêu.

Vừa nãy người lão sư kia không mở được khóa, cậu bé này có thể mở?

Hắn có chút buồn cười mà mở miệng: “Cậu bé, xe này không phải là xe phổ thông, sư phụ già đều không mở được, cậu có thể chắc chắn mở sao?”

Bị người trực tiếp gọi “cậu bé”, Từ Bình trợn to mắt có chút không cao hứng, hắn sinh ra đã mang gương mặt con nít, thêm vào không dễ dàng ăn năn, ngay cả người khác đều nói hắn thiếu vị nam nhân. Tuy rằng lúc trước cũng có khách hàng gọi hắn tiểu hài tử, nhưng đều là cụ ông bảy mươi, tám mươi tuổi, bằng không chính là bác trai bác gái bốn mươi, năm mươi, nam nhân trước mắt này thoát nhìn ba mươi cũng chưa tới, không tới ba mươi tuổi mà gọi hắn tiểu hài tử quả thực...

Thôi, khách hàng là Thượng Đế, còn nữa người ta cũng không có ý công kích, chính mình chỉ vì một cái xưng hô tính toán chi li vậy thì lòng dạ hẹp hòi quá. Hơn nữa đơn việc này nếu thành công, hắn có thể một tuần cũng không cần làm việc.

Từ Bình không nói hai lời liền từ thùng dụng cụ bên trong lấy ra công cụ kiểm tra khóa cửa xe, đáng đáp nghiêm túc, tư thế kia, nhìn có mấy phần chuyên nghiệp.

Lục Quân Thừa nhìn chăm chăm cái móng cong của Từ Bình vài giây, bỗng nhiên hứng thú, đem tàn thuốc dập tắt, hắn hỏi: “Cậu bé, cậu tên gì?” (Đại Thừa a, anh thiệt là biến thái ==)

Từ Bình nghe xong mặt liền đen lại, một bên làm việc một bên trả lời hắn: “Tiên sinh, tôi tên Từ Bình. Còn có tôi không phải cậu bé. Tôi đã hai mươi lăm tuổi.”

Lục Quân Thừa bị ghen một chút, người này cư nhiên hai mươi lăm, so với hắn nhỏ hơn hai tuổi, nhưng tướng mạo này có hơi lừa gạt quá đi.

“Cậu thật sự hai mươi lăm, không phải chứng minh thư làm giả chứ?”

Từ Bình bĩu môi, đưa tay chỉ thẻ công tác treo ở trên đầu xe, Lục Quân Thừa hướng thẻ công tác kia vừa nhìn, mặt trên có ngày tháng năm sinh của Từ Bình, hắc, thật là hai mươi lăm tuổi.

Dư quang hé lên, Từ Bình liếc về bộ dáng vị khách hàng bị mình dọa lảng, không khỏi cười thầm.

Một đại nam nhân tướng mạo xuất sắc đột nhiên bị dọa ngốc, tình cảnh này quả thực không cần quá vui mừng.

Hắn nhẫn nhịn ý cười, ghen đến nổi mặt đều hơi đỏ lên.

Từ Bình xác định mình sẽ không mở miệng liền lộ tẩy, mới nhìn Lục Quân Thừa nói: “Tôi xem một chút, khóa xe này tôi có thể mở, nhưng bây giờ trong tay công cụ chỉ có thể mở khóa phổ thông, khóa xe cao cấp này tôi phải về tiệm lấy máy vì tính lại đây giải mã, hơn nữa chuyện này đoán chừng phải mất khoảng ba tiếng, nếu anh có việc, tin tưởng để cho tôi làm, anh có thể để cho bằng hữu của anh tới xem xe.”

Lục Quân Thừa bị tiểu dáng dấp của Từ Bình mạch lạc rõ ràng chọc cười, hần cười nói: “Vậy được, tôi tin cậu. Ổ khóa này hẳn là không cần phá mới mở được đúng không?”

“Đúng thế. Nếu như chỉ có thể phá mới mở được, vậy coi như đem cửa sổ đập phá làm đến cụ thể.”

Từ Bình lại hỏi: “Anh có mang bằng lái cùng chứng minh thư không? Tôi phải ghi lại thông tin chứng minh thư, một lát bằng số xe tôi cũng phải chụp lại để lưu trữ, anh không ngại chứ? ”

“Không có gì, chụp đi. Bằng lái cùng chứng minh thư, đều khóa ở bên trong xe. Một lát tôi sẽ báo trợ lý của tôi tới đây, lúc này tôi còn có việc, trước tiên cần phải đi.”

“Được, anh chờ tôi về tiệm lấy công cụ, khoảng mười phút là được rồi. Đúng rồi, phí mở khóa của anh là 1,800 tệ.”

“Bóp tiền của tôi còn ở trong xe, bắt quá không mang nhiều tiền mặt như vậy, có thể quẹt thẻ không?”

“A... Xin lỗi tiên sinh, tôi không có máy quẹt thẻ. Không bằng một lát lúc anh gọi cho trợ lý, bảo anh ta đi lấy tiền đem đến là được.”

“Cũng được.”

Tất cả bàn xong xuôi, Từ Bình lái xe điện hấp tấp chạy về cửa hàng, đơn việc lớn như vậy nhất định phải nắm lấy.

Bên này Lục Quân Thừa đứng đút tay vào túi quần, hần thu lại ý cười vừa nãy, hơi híp mắt lại nhìn bóng lưng Từ Bình đi xa, lộ ra một tia *nại nhân tâm vị. (mị cũng không hiểu nại nhân tâm vị là ý gì, ai biết giải thích dùm đi a)

2. Chương 2: Cầm Tiền Của Người

Từ Bình ở trong cửa hàng cầm công cụ cùng máy vi tính đang muốn chạy tới, đột nhiên tay vô đầu, choáng váng.

Hần liền bảo sao cảm giác mình giống như quên mất chuyện gì, vừa nãy không có thời gian, hiện tại đầu óc trống rỗng của hần xoay một cái, nghĩ tới.

Hần quên hỏi rõ phụ tá của Lục tiên sinh tên là gì, số điện thoại là bao nhiêu rồi!

Từ Bình kêu rên, lúc bình thường tuyệt đối không rối rắm, vậy mà sự tình ngày hôm nay lại sơ sót, quả nhiên là tiền tài mê người a tiền tài mê người. Nghĩ như thế, hần liền lái xe đi nhanh, hi vọng tới kịp lúc Lục tiên sinh chưa đi.

Nhưng mà không như mong muốn, Từ Bình chạy tới hiện trường, Lục Quân Thừa đã đi mất.

Lúc này có một nam thanh niên đứng cạnh chiếc xe màu đen, người thanh niên mặc áo sơ mi màu lam nhạt, trên mũi đeo một cái kính không gọng, thoạt nhìn rất nho nhã.

Thanh niên nhìn thấy Từ Bình, khẽ cười, hỏi: “Xin chào, xin hỏi anh là Từ Bình sư phụ sao? Tôi là trợ lý của Lục tổng, tôi họ Văn, tên một chữ Thanh.”

“Chào Văn tiên sinh, tôi là Từ Bình. Tôi từ trong cửa hàng đem công cụ đến, hiện có thể bắt đầu làm việc. Bắt quá trước khi làm, tôi phải xác nhận một chuyện trước...”

“Mời nói.”

Từ Bình có chút ngượng ngùng, hần kiên trì nói tiếp: “Vừa nãy tôi quên hỏi rõ Lục tiên sinh phụ tá của anh ấy họ tên cùng số điện thoại, không có chủ xe xác nhận, tôi không thể mở khóa cái xe này. Tôi biết là do tôi sơ sẩy gây nên, cũng không phải hoài nghi Văn tiên sinh, xin lỗi...”

Văn Thanh bật cười, lần đầu gặp phải sư phụ mở khóa “xuẩn manh” như thế, chẳng trách ông chủ giao phó y làm như thế. (xuẩn manh: vừa ngốc vừa dễ thương)

Y có lòng tốt đề nghị: “Nếu không anh gọi cho Lục tổng, hỏi anh ấy tên của tôi cùng số điện thoại di động. Trên người tôi cũng mang chứng minh cùng danh thiếp, đều có thể cho anh lưu làm bằng chứng rõ ràng.”

Từ Bình cảm thấy được đây là một biện pháp tốt, cho Văn Thanh một ánh mắt cảm kích, liền trực tiếp gọi cho Lục Quân Thừa.

Lục Quân Thừa sau khi xem điện thoại di động báo có chút bất ngờ, hần tiếp rồi nói: “Tiểu Từ sư phụ, sao lại gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì xảy ra à.”

“Lục tiên sinh, thật không tiện, tạm thời quấy rầy anh một chút, tôi nghĩ cùng anh xác nhận trợ lý tên gọi là gì, số điện thoại di động là bao nhiêu, bởi tôi sơ suất quên xác nhận, hiện tại phiền anh một lần, rất xin lỗi!”

Lục Quân Thừa cười khẽ, vươn ngón tay gõ lên trên ghế, hần đem tên và số điện thoại nói cho Từ Bình xong liền cúp điện thoại.

Dù cho cảm thấy thú vị, muốn đùa giỡn chơi đùa, cũng không sớm như vậy bại lộ ý đồ không phải rồi chứ?

Sau mười hai giờ mặt trời như trước chói chang, trên cây ve sầu kêu không ngừng, khí nóng từ mặt đất cuộn cuộn không ngừng bay lên.

Mặc dù là làm việc dưới bóng cây, Từ Bình vẫn một thân đầy mồ hôi, hần mặc dù gầy, nhưng lại sợ nhiệt không sợ lạnh.

Hần lau cái trán, lòng bàn tay ướt một tầng mồ hôi, phía sau lưng cũng ướt hơn nữa, niêm niêm hồ hồ rất khó chịu.

Từ Bình thở một hơi, vén khăn mặt lên trên bả vai tùy ý lau mồ hôi.

Cũng may ổ khóa chuẩn bị láis đàng hoàng, nếu không dưới loại khí trời này liên tục làm việc ba tiếng, đổi thành thể chất tương đối kém, phỏng chừng vào lúc này sẽ say nắng té xỉu.

Từ Bình đem xe khóa láis đàng hoàng, Văn Thanh từ cửa hàng tiện lợi mua nước khoáng và bánh mì đi tới.

Giờ khắc này hần miệng khô lưỡi khô, thấy Văn Thanh đem nước khoáng đưa tới, không có chút nào nhớ nhận lấy uống.

“Cảm ơn, Văn tiên sinh.”

Văn Thanh cười híp mắt nhĩ nhận nói: “Không có chi, khóa xe này rất khó mở ngược lại khiến anh vất vả.”

Từ Bình nghe xong xua tay, có chút giả vờ. Hần thật không tiện nói mình là vì phí mở khóa cao mới tới, tuy rằng vậy cũng xem như là nhân chi thường tình.

“Văn tiên sinh, phí mở khóa là 1,800 tệ, mặt khác làm phiền anh tìm xem chứng minh cùng bằng láis của Lục tiên sinh, tôi ghi chép một chút là được rồi.”

Văn Thanh theo lời, từ bên trong xe đem giấy chứng nhận của ông chủ tìm ra đưa cho Từ Bình đăng ký. Tiếp y lấy ra ví của mình, lật một hồi lâu đột nhiên ngừng ngẩn cả người.

“Tiểu Từ sư phụ, thật ngại quá. Trước ông chủ gọi điện thoại kêu tôi đi lấy tiền mặt tới, kết quả tôi đi vội vàng, liền quên mất.”

Từ Bình: “.....”

Hắn nhìn Văn trợ lý tràn ngập áy náy lập tức nói không ra lời.

Văn Thanh nội tâm nhẹ nhàng cười, tiếp dùng giọng thương lượng nói: “Tôi chuyển khoản cho anh được không? Thanh toán qua weixin hoặc tiền mặt đều là một loại.”

A... Thì ra không phải cố ý không trả thù lao a? Từ Bình âm thầm ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Có thể, tôi cho anh tài khoản weixin, anh chuyển khoản cho tôi là tốt rồi.”

Từ Bình cùng Văn Thanh ghi tài khoản weixin sau đó còn kết bạn, Văn Thanh lợi dụng hình thức tiền lì xì cho hắn mở khóa. Hắn đem tiền lì xì mở ra xem, bên trong lại là ba ngàn tệ!

Từ Bình nhìn tiền lì xì đếm mấy lần, xác định đây là ba ngàn không sai.

Hắn lắp bắp nói: “Văn, Văn tiên sinh, phí mở khóa là một ngàn tám, sao anh cho tôi tới ba ngàn?! Tôi không thể nhận nhiều tiền như vậy, tôi lập tức đem tiền dư trả lại cho anh.”

“Ai? Như vậy không được, đây là ông chủ vừa nãy dặn tôi đưa cho anh phí dụng, tiền cũng là ông chủ cho tôi. Nếu như tiểu Từ sợ phụ muốn đem tiền dư trả về, anh vẫn là trả lại cho ông chủ tôi đi, dù sao tôi không phải chủ xe.”

Từ Bình choáng váng, chẳng lẽ lúc trước hắn không cùng Lục tiên sinh nói rõ phí mở khóa là 1,800 sao? Nhưng hắn nhớ hắn đã nói rõ nha.

Lần đầu thu khách hàng nhiều như vậy làm Từ Bình đầu rối như tơ vò, nói chung không quản như thế nào, hiện tại chuyện cần làm chính là đem 1,200 trả lại cho Lục tiên sinh.

Hắn hỏi Văn Thanh: “Tôi muốn đem tiền này trả lại cho Lục tiên sinh thì phải làm sao?”

“Tôi xem không bằng anh thêm weixin của ông chủ tôi đi, trong thư chuyển cho ông chủ không phải tốt hơn sao, lại thuận tiện.”

Từ Bình ngẫm lại cũng đúng, lập tức hỏi tài khoản weixin của Lục Quân Thừa.

Hắn dựa theo tài khoản weixin Văn Thanh cho, gửi yêu cầu kết bạn cho Lục Quân Thừa, ghi chú rõ tên mình. Hắn gửi sau khi đợi 3 phút, không đợi được đối phương thông qua yêu cầu.

Hắn nhìn Văn Thanh nói: “Văn tiên sinh, weixin của Lục tiên sinh còn không thông qua yêu cầu kết bạn của tôi, anh có thể vào weixin nhắc nhở anh ấy chú ý một chút được không?”

“Chắc là ông chủ đang bận, chờ lát nữa sẽ thấy. Tôi một lát có chút việc cần làm, bây giờ phải đi trước, chuyện tiền nong anh buổi tối nói với ông chủ đi.”

Từ Bình: “.....”

Cho nên để hắn lấy 1,200 rồi đi như vậy có ổn không? Chuyện như vậy đối với Từ Bình mà nói giống như đi chợ mua thức ăn bị thối lại năm đồng tiền giả.

Mà nhìn thấy bộ dáng Văn Thanh tựa hồ không có thời gian, Từ Bình không muốn nói thêm gì nữa.

Hắn lo sợ bất an thu thập xong công cụ, nghĩ thầm đêm nay nhất định phải đem tiền trả lại

3. Chương 3: Đầu Là Bộ Sách Võ Thuật

Từ Bình nhìn màn hình máy vi tính đem giấy khai dữ liệu ngày hôm nay toàn bộ nhập vào hồ sơ lưu trữ, xác định công việc hôm nay toàn bộ hoàn thành, mới tắt máy vi tính.

Hắn gơ cánh tay đuổi thất lưng mệt mỏi, cầm lấy chai thuốc nhỏ mắt trên bàn đưa lên mắt nhỏ vài giọt, trong chớp lát giọt thuốc lạnh lẽo làm cho ánh mắt hết khó chịu.

Từ Bình người này có một nhược điểm, nếu nhìn máy vi tính quá nửa giờ đôi mắt liền không chịu được, khô khốc khó chịu, xấu hơn là sẽ cảm thấy đầu choáng váng. Hắn đã đi bệnh viện kiểm tra, không kiểm tra ra bệnh gì, bác sĩ nhìn hắn khó chịu, không thể làm gì khác hơn là khuyên hắn lúc đang sử dụng máy vi tính thì nhỏ thuốc.

Từ Bình cho con mắt của mình làm vật lý trị liệu dành cho mắt, sau khi làm xong đuổi chân xuống tìm dép lê.

Mười giờ tối, là thời gian Từ Bình ăn khuya.

Hắn lấy điện thoại di động ra mở weixin, thấy không có tin báo chấp nhận lời mời, mới lệt xệt dép lê đi đến nhà bếp.

Chỗ ở của hắn cùng cửa hàng là một, hai tầng lầu của cửa hàng nhỏ, tầng dưới là cửa hàng, tầng trên là chỗ ở. Bởi ở gần ven đường, hơn nữa phòng ở cách âm không quá tốt, nên chưa tới mười một giờ đêm, bên cạnh không yên tĩnh được.

Từ Bình xào nôi trứng gà, miệng ngáp một cái.

Có thể được ăn no, lúc ngủ được an giấc, xem như hắn thời khắc mỗi ngày đều vui vẻ. Bất quá hôm nay có chuyện chưa làm xong, cho nên hắn có chút mất tập trung.

Việc chưa làm xong đó là ngày hôm nay hắn không trả lại 1,200 tệ, 1,200 tệ này một phút không trả lại cho người ta là trong lòng hắn thêm một phút khó chịu.

Hắn một bên bưng đĩa cơm rang trứng một bên nhìn chăm chăm weixin, lúc hắn muốn đem weixin nhìn chăm chú cho đến khi hoa mắt, hắn liền thấy yêu cầu kết bạn với tài khoản weixin của Lục tiên sinh rốt cục được thông qua!

Từ Bình buông thìa, cầm điện thoại di động lên vội vội vàng vàng gõ chữ gửi tin nhắn qua.

[Chào Lục tiên sinh, tôi là Từ Bình, người mở khóa xe cho anh ngày hôm nay!]

[ngày hôm nay phí mở khóa của anh là 1,800 tệ, anh trả cho tôi nhiều hơn 1,200 tệ, tôi không thể thu nhiều tiền của anh, huống hồ con số đó quá lớn.]

Lục Quân Thừa bắt chéo đôi chân dài dựa ở trên ghế sa lon, rót cho mình chút rượu đỏ chậm chậm uống. Ngón tay ở trên bàn gỗ mấy lần, hắn cầm điện thoại di động lên mở weixin, tại nhìn thấy tên của đối phương, xì cười ra tiếng.

[Từ Bình cửa hàng mở khóa thành tín]

Người này không thể lấy cái tên tục khí hơn một chút sao, lại đem tên thật đánh toàn bộ, quá tầm thường. Cái tên tầm thường này cùng bộ dáng mềm oặt như con cừu dễ khi dễ đúng là không có chút phù hợp.

Hắn mở weixin ra liếc nhìn tin nhắn của Từ Bình gửi cho hắn còn có tiền lì xì, nam nhân nhếch miệng nở nụ cười, đem rượu trong ly uống cạn, lúc này mới lười biếng trả lời đối phương.

Từ Bình tắm xong đi ra chuyện đầu tiên chính là cầm điện thoại di động lên xem tin tức weixin, hắn đọc tới đọc lui vài chữ ngắn ngủn trong màn ảnh nhiều lần, cái gì gọi là “Tôi tự tay đưa tiền chưa bao giờ lấy lại”?

Hắn đem tin nhắn xem lại, phát hiện 1,200 tệ tiền lì xì không bị lấy lại!

Tiền này còn ở chỗ của hắn!

Từ Bình phát điên, trong mắt đa số người, cho nhiều tiền là món hời lớn như trên trời rơi đĩa bánh, nhưng ở trong lòng hắn lại thành khó chịu, cảm giác thiếu người khác đặc biệt ghen.

Hắn đạp thẳng hai chân, tay phải nắm thành quả đấm nghi một lúc tiếp tục gửi tin nhắn cho Lục Quân Thừa.

[Lục tiên sinh, có câu nói không có công không nhận lộc, chia ra thu hoạch. Ngày hôm nay tôi mở khóa xe cho anh, đã lấy được thù lao. Có thể anh cho tôi nhiều tiền như vậy, sẽ làm trong lòng tôi cảm thấy không thoải mái, tôi không thể lấy không của anh nhiều tiền như vậy, anh vẫn nên lấy về đi...]

Gửi xong một chuỗi tin nhắn dài, Từ Bình nâng điện thoại di động chờ mãi không thấy đối phương trả lời, cũng không thấy lấy lại tiền lì xì. Hắn lẩn qua lộn lại suy nghĩ, Lục tiên sinh này thực sự kỳ lạ, lẽ nào cho người khác nhiều tiền hắn thấy cao hứng lắm sao? Thế giới của người có tiền thật là không thể nào hiểu được...

Nghĩ bậy nghĩ bạ một hồi, Từ Bình không ngăn nổi cơn buồn ngủ xông tới, mở quạt cuốn chăn nằm lên gối tìm chu công chơi cờ.

Từ Bình từ nhỏ thành tích học tập không quá tốt, cho dù cố gắng thế nào thành tích trong lớp đều đứng cuối. Người khác xem năm, sáu lần liền hiểu đề bài còn hắn xem năm mươi, sáu mươi lần nhưng vẫn làm sai, con cái nhà hàng xóm thi đại học liền đậu vào học viện, còn hắn thi ba lần đều không đạt đến điểm sàn, mẹ hắn đối với hắn thực sự là chỉ tiếc mài sắt không thành thép, từ nhỏ đến lớn nghe nhiều lần nhất chính là “Con xem con cái nhà người ta thật lợi hại con nhìn lại con đi” đại loại vậy.

Sau khi thi đại học kết thúc, Từ Bình không muốn học lại. Hắn biết đầu không thông minh, mà hắn cũng không muốn nhiều hơn nữa. Thế là khăn gói đi học nghề.

Ba của Từ Bình là một thợ mở khóa, hắn từ nhỏ nhìn thấy rồi quen, đối với phương diện này cảm thấy rất hứng thú. Sau khi thi rớt đại học, hắn chủ động đưa ra ý tưởng học kỹ thuật mở khóa, mẹ hắn sau khi nghe xong mắng hắn giống cha nhu nhược không chí hướng, cầm lấy đĩa đánh hắn, Từ Bình quỳ trên mặt đất cắn răng không nói lời nào, mặc cho mẹ hắn ở trên người hắn đánh từng cái từng cái.

Đây là lần đầu tiên hắn quạt cường kiên trì ý nghĩ của chính mình, hắn chấp nhất đối với việc mình muốn làm, cũng vì vậy mà bị đuổi ra ngoài tự lực cánh sinh.

Sự thật chứng minh Từ Bình ở phương diện này quả thật có thiên phú, mấy chốc liền nhận được bằng cán bộ kỹ thuật cao cấp.

Hắn làm người thành thực, không giống thợ khóa khác đem khóa ra giá cao hơn giá vốn hai, ba lần, thêm vào lúc trưởng thành tuấn tú, tính cách tốt, bởi vậy có rất nhiều khách hàng quen nguyện ý tìm hắn. Bất quá chính vì như vậy, làm cho những đồng nghiệp đối với Từ Bình không hoan nghênh cho lắm.

Từ Bình bị tiếng ô tô trên đường đánh thức, hắn mơ màng mở mắt ra, đại não vẫn còn buồn ngủ làm cho hắn phi thường không tỉnh nguyện rời giường.

Hắn đưa tay đến bàn cầm điện thoại di động lên xem thời gian, 8 giờ 25 phút.

Từ trên giường bò dậy ngồi một hồi, chờ tinh thần không còn buồn ngủ nữa lúc sau mới đi rửa mặt.

Lúc Từ Bình nhìn cái gương trên tường đánh răng, đột nhiên nhớ tới trên tay hắn còn cầm 1,200 tệ.

Cần phải trả lại không? Có ai sẽ cùng tiền qua được trở ngại chứ?

Nghĩ như thế, trong miệng hắn ngậm bàn chải đánh răng đi vào phòng dùng di động mở weixin kiểm tra tin tức, kết quả trên màn ảnh hắn gửi tiền lì xì vẫn chưa nhận.

Từ Bình không nói, người này sao lại như vậy a? Nhận tiền lì xì như vậy khó lắm sao?

Hắn mở trang tin nhắn, tìm tới số điện thoại Lục Quân Thừa trực tiếp gọi tới, gọi ba lần, không ai tiếp...

Từ Bình mờ mịt, lập tức có chút tức giận.

Hắn trở về weixin gửi cho Lục Quân Thừa một tin nhắn, sau khi nhắn xong thì như quỷ thần xui khiến mở trạng thái weixin của đối phương.

Không phải hắn hiếu kỳ, mà là hắn muốn xem khách hàng kỳ lạ này lúc bình thường sẽ đăng trạng thái gì.

Lục Quân Thừa mới thấy một cái hình trên weixin đăng một tuần trước, Từ Bình xem đi xem lại, có chút ghen tỵ cởi áo ngoài, tiếp vén lên áo lót sẫm soi vóc người bạch trâm kê của mình...

Hình một nam nhân chân dài ngồi ở bên bể bơi, tuy rằng không lộ điểm gì, nhưng có thể thấy tứ chi tràn ngập sức mạnh, bắp thịt kia, màu da, đôi chân, loại nam nhân cuồng dã gợi cảm.

Nhất định là P, Từ Bình chưa chất nghĩ, thời đại này thật là nhiều người giống P!

4. Chương 4: Hai Lần Điện Báo

Từ Bình vừa mới mở cửa cửa hàng, liền thấy một nam nhân ngồi ở trước cửa hút thuốc lá.

Từ Khôn cầm lõm chớm râu, gần giống với tóc trên đầu. Nam nhân ánh mắt lạnh khốc, trên mặt mang theo hung hãn, người bình thường nhìn thấy Từ Khôn cũng không dám nói hơn hai câu.

Nhìn thấy Từ Bình đi ra, Từ Khôn đem thuốc lá trong tay dập tắt ném vào thùng rác, đứng dậy nhìn Từ Bình khẽ cười cười.

“Anh? Anh đã về a, sao lại ngồi ở cửa mà không gọi điện thoại cho em?” Từ Bình vừa kinh hỉ vừa trách cứ đem người mang vào trong nhà, tầng dưới cửa hàng đặt hàng hóa chật ních không có chỗ trống, Từ Khôn thân hình cao lớn, đứng ở chỗ này xoay người cũng không tiện.

“Anh, anh lên phòng em ngồi một chút, anh ăn gì chưa? Em xem anh tinh thần không quá tốt, gần đây rất bận sao?”

“Không có việc lớn gì, mấy ngày nay không có nghỉ ngơi, ngủ một giấc là tốt rồi.”

Từ Bình dẫn Từ Khôn tới bàn ăn ngồi, rót cho hắn ly nước mới đi vào trong phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn.

Từ Khôn xem Từ Bình bận bịu không nghỉ, lắc đầu, nhìn hắn ngoắc ngoắc tay nói: “Qua đây ngồi nói chuyện với anh một chút, anh hiện tại không đói bụng, không có khẩu vị.”

Từ Bình đem một bát cháo trứng muối phóng tới trước mặt Từ Khôn, tinh tế nhìn hắn một hồi, nói: “Vành mắt đen cả rồi, nếu không anh ở chỗ này ngủ một giấc đi rồi hẵng về.”

Từ Khôn uể oải cười cười, sờ sờ đầu Từ Bình nói: “Cũng là chú săn sóc anh, anh và chị dâu chú chia tay rồi.”

“A?” Từ Bình trừng mắt, không thể tin nói: “Sao lại chia tay? Không phải đã định kết hôn rồi sao...”

“À, cô ấy ghét công việc này, cảm thấy không an toàn.”

Từ Bình thấy khó chịu, lại không biết an ủi Từ Khôn như thế nào.

Từ Khôn không phải là anh ruột Từ Bình, hắn làm nghề đi thu nợ vay nặng lãi.

Hồi đó Từ Bình bị trong nhà đuổi ra, trong túi tiền chỉ đủ chi trả vé tàu đến G thị. Mới tới G thị, người không có đồng nào, lúc đó hắn rất mê man, ngủ ngoài trời mấy ngày, thậm chí nghĩ tới đi bán máu.

Khi hắn ở chợ đêm nhìn thấy người bán máu duỗi cánh tay hút máu bị sưng lên, ống tiêm lạnh như băng ghim vào mạch máu bầm tím như cái hấp huyết trùng, cả người hắn bị buồn nôn đến nhin không được chạy đi ra bên ngoài phun.

Ý nghĩ bán máu như vậy liền bị hắn bỏ đi, hắn nghĩ tới vay tiền. Nhưng hắn không có công việc, không có thu nhập, không làm được thẻ tín dụng. Hắn lại nghĩ đến vay lãi suất cao, hắn nghe nói mượn lãi suất cao nguy hiểm rất lớn, nói không chừng sẽ đem mạng nhỏ bỏ đi. Lúc đó hắn không có cách nào, không mượn, chết đói là chuyện sớm hay muộn, mượn, còn có một tia cơ hội.

Từ Bình chính là bên trong ngân hàng tư nhân nhận thức Từ Khôn, hẳn còn nhớ Từ Khôn mới đầu nhìn thấy hẳn, biểu tình không thể tin.

Sau đó chuyện vay lãi suất cao cứ như vậy sống chết mặc bay, Từ Khôn không chỉ chủ động cho hẳn mượn tiền, giúp hẳn thuê phòng, giới thiệu với hẳn chỗ mở khóa kỹ thuật tốt bái sư học nghề.

Từ Khôn trong lúc Từ Bình gặp khó khăn nhất đưa tay ra, dù cho lúc bắt đầu là xuất phát từ Từ Bình cùng em trai Từ Khôn có bốn, năm phần tương tự, nhưng có thể hẳn là thật tâm.

Đừng nói là nhận Từ Khôn làm anh, cho dù báo đáp Từ Khôn cả đời, hẳn cũng không hề oán hận.

Chờ Từ Khôn ăn xong cháo, Từ Bình đứng dậy muốn thu thập bát đĩa thì bị ngăn cản.

Từ Bình bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Vậy anh ngủ trước một chút, em xuống cửa hàng.”

Từ Khôn xoa tóc Từ Bình, liền vỗ vỗ vai hẳn, nói: “Đi đi.”

Từ Bình gật gật đầu, trước khi đóng cửa không quên hướng Từ Khôn lần thứ hai dặn, “Anh, anh nhất định phải ngủ a, chuyện chia tay đừng có thương tâm, anh tốt như vậy, nhất định sẽ gặp được người thích hợp hơn!”

Từ Khôn bật cười, đem người đuổi xuống, trong lòng ấm áp, đứa bé này thực sự là tri kỷ hiểu chuyện, không uổng nhận nó làm em.

Từ Bình đi tới tiệm báo mua báo sớm, hẳn ngồi ở trong cửa hàng đem báo từ đầu tới đuôi xem xong một lần, điện thoại đều không nhận được một cái.

Ngày hôm nay là cuối tuần, buổi sáng ra cửa người so với thời gian làm việc không nhiều, Từ Bình thậm chí nghĩ hết ngày hôm nay có lẽ sẽ không có đơn việc nào.

Bọn họ làm nghề này, giống nhau ở chỗ thời gian làm việc tập trung ở lúc tan tầm, hoặc là thời kỳ du lịch.

Có lúc mỗi ngày nhận được đơn việc bận đến không thở được, như con quay cả ngày ở bên ngoài bôn ba. Có lúc liên tục mấy ngày không có mấy cái đơn việc, rảnh rỗi sinh khó chịu. Bởi vậy chỉ cần là đụng tới khách hàng cần đổi khóa, các sư phụ đều sẽ đem giá cả tăng lên tới gấp hai ba lần thậm chí cao hơn, Từ Bình biết như vậy tiền sẽ đến nhanh, nhưng trong lòng hẳn chính là không qua được cái nấc này, cũng làm cho một ít sư phụ cười hẳn không biết linh động.

Tới hơn hai giờ chiều, Từ Bình nhận được hai đơn việc, một là hẹn trước năm giờ rưỡi đổi khóa cửa, một là đi quán rượu mở khóa quỹ bảo hiểm.

Trước khi ra cửa hẳn ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời xanh biếc bay mấy đám mây đen. Mặc dù bây giờ mặt trời phơi đĩnh mãnh liệt, sáu tháng trời nói thay đổi liên thay đổi ngay, hẳn lo lắng trên đường trời mưa liền đem theo áo mưa.

Lúc Từ Bình làm xong khóa quỹ bảo hiểm đã gần năm giờ, hẳn vội vàng thu thập xong công cụ vội vàng đi đến chỗ khách hàng kế tiếp, trên đường Từ Khôn gọi điện thoại hỏi hẳn lúc về muốn mang hẳn đi ăn bữa tiệc lớn, Từ Bình nghĩ đến bữa tiệc lớn, liếm liếm khóe miệng nhin đối cự tuyệt nói: “Anh, em còn có một đơn chưa làm, hiện tại đang đi, phỏng chừng làm xong sẽ trễ, lần sau anh mang em đi ăn bữa tiệc lớn đi, đêm nay sẽ không làm lỡ thời gian của anh.”

Từ Khôn nghe Từ Bình bên kia âm thanh âm ỉ, biết hẳn khổ cực, hơi đau lòng.

“Nếu cảm thấy mệt thì trở về nghỉ ngơi, không có tiền anh nuôi chứ.”

Bị mặt trời phơi có chút say xe Từ Bình nhất thời cảm động, cùng Từ Khôn nói đơn giản hai câu, liền cúp điện thoại thêm tốc độ xe điện chạy đến địa chỉ của khách hàng.

Từ Bình giúp khách hàng đổi xong khóa cửa, ra tiểu khu mới phát hiện sắc trời hoàn toàn tối xuống. Hắn sờ sờ bụng đói lả, cưỡi xe điện nghĩ một hồi đến cửa hàng lớn ăn tốt hơn thức ăn nhanh, ngày hôm nay hai đơn việc thu nhập không tồi, đủ cho hắn ăn bữa ngon thưởng chính mình.

Từ Bình mang theo đồ ăn về đến nhà đã gần chín giờ, không để ý tới chuyện lưu hồ sơ, không kịp chờ đợi ngồi ở trên bàn ăn từng ngụm từng ngụm, ăn cơm từ cửa hàng lớn xách về.

Hắn đói bụng đến nỗi trước ngực với sau lưng như dán dính, liên tục ăn hai bát cơm mới dần dần hết khó chịu.

Từ Bình sờ sờ bụng toàn tâm toàn ý, đi rót cho mình ly nước, chưa uống được hai hớp điện thoại liền vang lên.

Hắn cầm điện thoại lên vừa nhìn, màn hình hiện lên dĩ nhiên là cái người nhà giàu không chịu lấy lại tiền lì xì, Lục Quân Thừa.

Giật mình trong lòng, nhận điện thoại.

“Xin chào?”

“À, là tiểu Từ sư phụ phải không?”

“Vâng, là tôi. Lục tiên sinh đã trẻ thế này có chuyện gì không?”

Lục Quân Thừa nở nụ cười, nói: “Đúng là có chuyện tìm cậu hỗ trợ, bạn tôi bên này có cái khóa không mở được, muốn hỏi một chút cậu bây giờ có thời gian tới đây không.”

Từ Bình nhìn đồng hồ báo thức trên bàn một cái, đã gần mười giờ, trong lòng hắn muốn từ chối, không muốn đi.

Không đợi Từ Bình mở miệng, Lục Quân Thừa còn nói: “Tiểu Từ sư phụ, cậu muốn trả lại tiền cho tôi, không bằng bây giờ cậu tới đây một chuyến, mở xong cái khóa coi như 1,200 tệ kia là tiền công có được không? ”

Từ Bình: “...”

Lục Quân Thừa muốn trừ tiền mở khóa xe, nhưng khóa nào lại dùng được nhiều tiền như vậy.

Hắn hỏi: “Là khóa cửa xe sao?”

“Không phải, là khóa phổ thông, nhưng không cạy ra được, trong điện thoại không tiện nói, cậu tới xem một chút đi.”

Từ Bình còn đang do dự.

Lục Quân Thừa còn nói: “Làm ơn.”

Vì vậy Từ Bình đành phải bất đắc dĩ đáp ứng, hắn sợ nhất là người khác cầu xin mình, điển hình là thích mềm không thích cứng.

5. Chương 5: Lúng Túng Mở Khóa

Từ Bình dựa theo địa chỉ Lục Quân Thừa cấp lái xe đi, không ngờ vừa tới nửa đường liền mưa to.

Mùa hạ mưa nói đến là đến, mặt đất dâng lên mùi bùn đất nồng nặc. Mưa to như hạt đậu đập trên người Từ Bình, cánh tay run lên, nổi cả một tầng da gà.

Hắn tìm áo mưa mặc, đem phần lớn che thùng dụng cụ tỉ mỉ cẩn thận không cho mưa ướt.

Từ Bình đến địa chỉ biệt thự thì toàn thân dưới đã ướt, tại cửa cùng bảo an ghi danh liền được cho đi vào.

Đem xe dừng lại, Từ Bình người run run lấy áo mưa treo ở đầu xe, nhắc thùng dụng cụ vừa đi vừa gọi điện thoại cho Lục Quân Thừa.

“Đến rồi?”

“Đúng, tôi hiện tại phải đi như thế nào?”

“Cậu ở tại cửa chờ tôi, tôi đi đón cậu.”

“Được rồi.”

Lục Quân Thừa xuống lầu liền thấy dáng dấp Từ Bình ẩm ướt cộc cộc, hần cau mày, đi lên nói: “Sao lại ướt thành như vậy, đi thay y phục trước.”

Từ Bình lúng túng, “Không cần không cần, chỉ là quần hơi ướt mà thôi, quần áo không có việc gì, tôi đi mở khóa trước.”

Lục Quân Thừa sắc mặt nhất thời trở nên không tốt, không nói hai lời đem người kéo vào một gian phòng tìm quần áo đưa cho Từ Bình, thúc giục “Nhanh chóng mặc quần áo, cậu cảm thấy không thành vấn đề, nhưng bạn tôi ghét bẩn.”

“...”

Từ Bình bất đắc dĩ thay quần áo khác, cùng Lục Quân Thừa lên lầu nhìn thấy không ít người khuôn đồ lục tục đi xuống, hần nhìn bên cạnh nhường nhường.

Lục Quân Thừa nói: “Hôm nay nơi này làm tiệc đứng, mới giải tán không lâu.”

“Ồ...”

Lục Quân Thừa đem người tới trước phòng, gõ cửa, nói với bên trong: “Tôi đem người đến.” Tiếp liền quay đầu nói với Từ Bình: “Cậu đi vào an tâm mở khóa, một hồi thấy cái gì cũng không cần kinh ngạc, tôi ở phía dưới chờ cậu.”

“??”

Từ Bình một đầu dấu chấm hỏi, còn chưa hỏi rõ chuyện gì cần phải kinh ngạc liền bị Lục Quân Thừa đẩy đi vào.

“Xin chào, Từ sư phụ.”

“Xin chào...”

Từ Bình nhìn nam nhân trước mắt, đối phương tướng mạo thường thường nhưng khí chất trầm ổn, vóc người cùng Lục Quân Thừa không khác lắm, biểu hiện trên mặt nghiêm túc, hần liếc mắt nhìn liền không dám nhìn nữa, thậm chí sản sinh ảo giác không thở nổi.

Hần nhẹ giọng hỏi: “Tiên sinh, xin hỏi anh cần mở khóa nào?”

“Đi vào liền biết, hi vọng cậu sau khi ra ngoài quản miệng mình cho tốt. Cậu là do Lục Quân Thừa tìm tới, tôi tin tưởng cậu nhất định tự mình biết mình, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói.”

“...”

Từ Bình một đầu dấu chấm hỏi rất nhanh có đáp án.

Hần nhìn thấy có người ngồi ở trước giường khoác áo ngủ hai cánh tay lộ ra, khảo một đôi tay khảo nam nhân! Nam nhân kia rất... đẹp, hơn nữa trên cổ còn có vết tích rõ ràng.

Từ Bình nắm chặt thùng dụng cụ nâng lên, đầu ngoặt về một bên, tai hơi ửng hồng. Tuy rằng hần biết không nhiều, cũng không có kinh nghiệm, nhưng cái tình huống hiện tại là cái gì có ngu ngốc cũng nhìn ra được.

Hắn dùng dư quang len lén nghiêm túc liếc nam nhân một cái, tâm lý gào lớn: Mặt người dạ thú a mặt người dạ thú, mặt ngoài nhìn chính trực như thế, lại len lút bức bách người khác S/M, còn là một đồng tính luyện ái!

Phó Bách Chính không quản Từ Bình trong đầu đang suy nghĩ cái gì, hắn lấy áo ngủ trên người Ninh Lam kéo lại, mới xoay người nói: “Tiểu Từ sư phụ, Lục Quân Thừa nói cậu kỹ thuật mở khóa không tồi, cho nên tôi mới tìm cậu, hiện tại cậu xem có thể mở được không.”

“Có thể, có thể.”

Từ Bình cả người lúng túng, hắn đem thùng dụng cụ thả trên sàn nhà tìm công cụ, chọn xong công cụ sau đó đến trước mặt Ninh Lam, thân thể hơi hơi hướng bên ngoài tự nói tầm mắt chính mình sẽ không thấy thứ không nên thấy, giờ tay của đối phương lên quan sát công tay.

Hắn động động công cụ trong tay, đối với công tay trái mở phải mở, không mấy phút công tay liền mở ra.

“Tiên sinh, khóa mở được rồi, tôi đi ra ngoài trước.”

Từ Bình nhắc thùng dụng cụ chặt vật đi ra ngoài.

Sau xuống lầu nhìn thấy Lục Quân Thừa ở trên ghế salon nhàn nhã hút thuốc, hắn hơi cảm tức đi tới, thở hồng hộc nói: “Sao anh có thể gọi tôi tới mở cái loại khóa như vậy?!”

Lục Quân Thừa nhìn Từ Bình, nhả khói thuốc, neho khóe mắt nở nụ cười, nói: “Cái gì gọi là loại khóa như vậy, người ta là tình nhân, chuyện tình thú người tình ta nguyện là một sự hưởng thụ.”

Từ Bình tức giận đỏ mặt nói không nên lời, khuôn mặt một lần lại một lần thêm hắc tuyến, mắt trừng lên đặc biệt lớn, y như chiếc Pearl màu đen.

Lục Quân Thừa bị Từ Bình trừng, nở nụ cười, hắn đem khói dập tắt, nói: “Đừng dùng thái độ như vậy chứ, mở khóa thì mở khóa thôi, người khác như thế nào là chuyện của người ta, hơn nữa tôi tin tưởng cậu sẽ không nhìn loạn càng không nói lung tung, đúng không?”

“Đó là đương nhiên!”

“Vậy không phải được rồi sao, nó chỉ là một đơn việc bình thường, có muốn tôi giúp cậu một tay nói Phó Bách Chính trả tiền mở khóa không?”

Từ Bình sững sờ, vội vàng nói: “Không cần không cần, hơn nữa ổ khóa này căn bản không tới 1,200 tệ, tôi đem tiền trả lại cho anh anh lấy về đi.”

Lục Quân Thừa cười nhạo, “Cậu đứa bé này sao lại dần như vậy a, có tiền không kiếm lời, chút tiền này trong mắt người khác một cọng lông cũng không bằng, hơn nữa...” Nam nhân tràn đầy ý tứ hàm súc đánh giá, nói tiếp: “Cậu vẫn là con chim non, đã hai mươi lăm mà vẫn không có kinh nghiệm về phương diện kia.” Hắn thở dài một hơi, “Quả nhiên còn là một tiểu hài tử.”

Từ Bình bị nói hai tai đỏ lên, nhưng hắn không để ý tới, tự mình lấy điện thoại di động ra mở weixin đem tiền lì xì trả lại Lục Quân Thừa.

Hắn nhìn Lục Quân Thừa khoát khoát tay, nói “Anh mau lấy lại tiền lì xì đi, tôi phải trở về.”

Lục Quân Thừa không nói, lấy điện thoại di động ra vừa nhìn, người này cư nhiên còn đem tiền lì xì trả lại. Hắn đem điện thoại di động ném sang bên cạnh, không quản, thấy Từ Bình đi vào gian phòng lúc này, chốc lát sau đi ra, mặc trên người bộ quần áo ướt sũng.

Lục Quân Thừa nhìn thấy Từ Bình một thân quần áo ướt sũng cũng có chút giận.

“Cậu ngốc quá Từ Bình, mặc quần áo ướt như vậy đi về, y phục này tôi cho cậu mặc không lấy tiền.”

Từ Bình không thèm quản Lục Quân Thừa nói cái gì, người và người quả nhiên là có sự khác nhau, nhiều lời vô ích. Hắn nhắc thùng dụng cụ lên không nói không rằng cứ như vậy chạy đi như một làn khói.

Lục Quân Thừa nhìn Từ Bình so với thỏ chạy còn nhanh hơn, tức giận đến nghiến răng, thằng nhóc này không chỉ rách rưới, còn rất bướng bỉnh.

Từ Bình sau khi về đến nhà đã gần hừng đông.

Hắn nhanh chóng đi tắm nước nóng, thân thể chưa kịp lau khô cứ như vậy một thân hơi nước vội vàng mở máy vi tính ra lục dữ liệu ngày hôm nay.

Dựa theo thời gian bình thường làm việc và nghỉ ngơi, lúc này hắn đã sớm đi vào giấc mộng gặp Chu công, nếu không phải vì cái đơn việc không giải thích được đêm nay...

Từ Bình ngẫm lại vẫn còn có chút sinh khí và không được tự nhiên, Lục Quân Thừa người này tại sao lại như vậy? Cự nhiên, cự nhiên gọi hắn đi mở loại khóa kia, lại cây ngay không sợ chết đứng cùng hắn nói S, S/M tình nhân người tình ta nguyện là bình thường.

Còn cái người mặt ngoài chính trực sau lưng lại bắt người yêu làm loại chuyện này khẳng định cũng không phải người tốt lành gì, người bình thường ai lại để bạn của mình làm như vậy?

Từ Bình không có bất kỳ kinh nghiệm yêu đương, lúc này không biết chính hắn mới là người kiến thức nông cạn nhận thức cũng ngắn, sự việc đêm nay qua đi, trực tiếp đem đám người Lục Quân Thừa trở thành biến thái.

Hắn leo lên weixin muốn đem Lục Quân Thừa vào danh sách đen, lại phát hiện tiền lì xì như trước không bị lấy đi.

Hắn tức giận: Lục Quân Thừa đúng là người đáng ghét!

6. Chương 6: Xem Mắt Bất Đắc Dĩ

Từ Bình mỗi đầu tháng đều sẽ đi ngân hàng gửi tiền về nhà, nói khó nghe hắn là bị nhà đuổi đi, nhưng mười mấy năm dưỡng dục cũng không thể làm cho hắn cứ như vậy không nhìn cha mẹ, hơn nữa hắn biết, trong nhà hắn còn đứa em trai, thêm một người, là thêm một khẩu phần.

Từ ngân hàng đi ra, bên ngoài nóng rất làm Từ Bình suýt nữa không mở mắt nổi. Khí trời nóng bức, dưới mặt trời đi chưa được mấy bước đầu hắn đã đầy mồ hôi.

Từ Bình lái xe điện chạy thật nhanh về cửa hàng, trở về cửa hàng sau khi uống hai bình nước lạnh Từ Bình mới tỉnh hồn lại. Hắn đi rửa tay, thấy cánh tay bắt đầu đỏ lên liền tìm thuốc mỡ thoa.

Từ Bình cũng không hiểu làn da của mình làm sao lại nhạy cảm như vậy, bị mặt trời phơi nắng lâu một chút, da dễ liền bắt đầu đỏ lên, nghiêm trọng hơn còn có thể sưng lên. May nhờ hắn ở bên ngoài bôn ba mấy năm, một chút biến hóa đều không có, da dễ không chỉ không thay đổi mà càng có sức đề kháng, so với lúc trước còn trắng hơn.

Thoa xong thuốc, cánh tay quả nhiên thoải mái rất nhiều, Từ Bình dựa vào ghế suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định gọi điện thoại về nhà nói cho bọn họ biết hắn mới gửi tiền qua.

Điện thoại vang lên một lúc mới có người tiếp, nói chuyện là ba Từ Bình.

“Bình à.”

“Ba, con mới vừa đi ngân hàng gửi tiền về, gọi điện thoại nói cho ba biết.”

“Ôi, tốt tốt. Chính con cũng chú ý chút, đừng bạc đãi chính mình, một mình ở bên ngoài mấy năm cũng không dễ dàng.”

Từ Bình mũi cay cay, “Không sao, con là nam nhân không có gì khó, nếu không đủ tiền thì gọi điện thoại cho con biết.”

Từ phụ thở dài, nói: “Con cũng biết tính mẹ con, con đừng trách bà ấy, chờ bà nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

Từ Bình trầm thấp đáp một tiếng.

“Đúng rồi, nói với con một chuyện, con tuổi cũng không nhỏ, mẹ con ngoài miệng không nói trong lòng cũng là vì con lo lắng, con gái nhà Lưu thẩm trong thôn cũng ở G thị làm công, hai nhà đã nói chuyện xong, để cho các con gặp nhau ăn bữa cơm.”

Từ Bình: “...”

“Bình a, con còn nghe không?”

“Còn... Con biết rồi, con sẽ đi.”

“Ôi chào tốt, tốt. Con cũng không cần chọn, con gái mà, biết làm việc nhà, là khuê nữ là được”

“...”

“Ba lấy số điện thoại con bé đưa cho con, con tìm giấy ghi một chút.”

Từ Bình bắt đầu, không thể làm gì khác hơn là lấy giấy bút ra viết dãy số. Sau khi cúp điện thoại, hắn nằm trên ghế ngẩn người, chính mình cũng bất thành linh đi xem mắt.

Từ Bình hai mươi lăm tuổi, không có bạn gái, chưa từng xem phim cấp ba, ngay cả lúc nghe người khác nói đến *huân đoạn tử đều sẽ đi chỗ khác. (*huân đoạn tử: chắc là chuyện kia kia...)

Trước đây lúc học mở khóa, trong ký túc xá ở chung nhiều người, buổi tối từng xem được loại video kia, từng cái từng cái nhìn mặt đỏ tới mang tai thở dốc liên tục, chỉ có hắn chịu không nổi tránh né, không phải là không có lòng hiếu kỳ, mà là không vượt qua nổi tâm lý ngưỡng ngưỡng.

Hắn không có chí lớn gì, tiền đủ chính mình ăn cơm, trả tiền thuê phòng là đã thỏa mãn. Người này một khi bình tĩnh lại, thân thể cũng rất ít khi có kích động, mấy lần có phản ứng sinh lý, hắn nhẫn năm phút đồng hồ là không sao, cho nên hắn ít suy nghĩ về phương diện kia.

Bây giờ trong nhà cho hắn đi xem mắt, vạn nhất nếu thành liền tránh không được thân thiết, chỉ là bỏ não ra một chút, đầu Từ Bình đều tiếp thu một mảnh trống không.

Hắn lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Từ Khôn.

[Anh, trong nhà bắt em đi xem mắt, em nên làm gì?]

Từ Khôn rất nhanh trả lời cho hắn.

[Không có sao, coi như đi ăn bữa cơm, thích hợp liền thuận theo tự nhiên mà phát triển, không thích hợp thì ăn xong rồi tan. Anh hiện tại bận rộn, lần sau đến thăm chú mang chú đi ăn bữa tiệc lớn.]

Từ Bình nhìn điện thoại di động tiếp tục ngẩn người.

Ngày xem mắt đã đến, Từ Bình có chút căng thẳng.

Nhìn mình trong gương, áo sơ mi màu trắng cột tay cùng quần bò, giày là hôm trước trong cửa hàng có người giới thiệu mua. Tóc đặc biệt đi vào cửa hiệu cắt tóc làm, kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái lộ ra một đôi mắt đen láy, hắn nhìn một chút, bản thân cảm giác như trẻ lại. Tại cái cảm trơn bóng sờ một cái, xác định không cần cạo râu mới cảm bóp tiền, chìa khóa ra cửa.

Từ Bình đến chỗ hẹn sớm 15 phút, Lưu Hiểu Tuyết chưa tới, hắn tìm một chỗ đứng chờ, một lát sau điện thoại di động kêu lên.

Hắn nhìn màn hình, chính là cô gái xem mắt, vội vàng tiếp, “Xin chào.”

“Xin chào, là Từ Bình sao?”

“Đúng thế. Tôi đã đến nơi rồi, ở bên này chờ.”

“Tôi cũng đến rồi, mới vừa xuống xe đi lại đây.”

Hai người rất nhanh chạm mặt, Từ Bình nhìn Lưu Hiểu Tuyết hơi câu nệ.

Lưu Hiểu Tuyết là cô gái xinh đẹp, vóc dáng rất cao, tóc uốn gọn sóng. Thân mặc một cái đầm ngắn màu xanh lam không có tay, thêm một đôi giày cao gót, đi bên cạnh Từ Bình, nhìn như sắp vượt qua 1m77 của Từ Bình.

Bọn họ tìm nhà hàng ăn cơm kiểu Tây ngồi xuống, nhân viên phục vụ rất nhanh tới đưa thực đơn chọn món.

Lưu Hiểu Tuyết hai tay nâng cằm nhìn Từ Bình nói: “Nhìn anh thật trẻ, dì nói anh hai mươi lăm tuổi đúng không?”

Hắn ngượng ngùng cười cười, khẽ gật đầu “Đúng thế.”

Lưu Hiểu Tuyết than thở, “Nữ nhân cùng tuổi quả nhiên không sánh được nam nhân, anh xem anh như vậy nhìn còn rất trẻ, mà tôi đã qua độ tuổi đẹp nhất của nữ nhân rồi.”

Từ Bình không biết nói tiếp như thế nào...

Cũng may Lưu Hiểu Tuyết cũng không ngại, chuyển đề tài hỏi: “Nghe nói công việc của anh là chuyên môn mở khóa có đúng không?”

“Àn, mở khóa, đổi khóa, sửa khóa cũng có thể.”

“Một tháng thu nhập đại khái là bao nhiêu nha?”

Từ Bình nói đại khái một con số.

Lưu Hiểu Tuyết gật gật đầu, “Này cũng không tồi, chỉ là nghề này ra ngoài giới thiệu với người khác thế nào cũng không được xem trọng.”

“...”

Lưu Hiểu Tuyết bị bộ dáng luống cuống của Từ Bình chọc cười, nói: “Có phải anh cảm thấy lời tôi nói rất khó nghe? Hết cách rồi, xã hội chính là như vậy, hai người kết hôn, là sinh sống cùng nhau, cái gì cũng phải mở ra nói, củi gạo dầu muối dấm chua trà, phòng ở, gia cụ, chi phí điện nước, không có tiền, làm sao mà qua nổi...”

Từ Bình: “...”

Mặc dù biết Lưu Hiểu Tuyết nói đều là sự thật, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút khó chịu.

“Anh có dự định đổi việc không?”

“Không...”

Lưu Hiểu Tuyết vén tóc trên vai, nói: “Ăn xong bữa cơm này rồi giải tán đi, chắc anh cảm thấy tôi hám làm giàu, bắt quá tôi muốn nói tôi không có xem thường anh, tôi chính là muốn tìm người có nhà, có sự nghiệp, có năng lực kinh tế, hơn nữa chúng ta nhìn cũng không thích hợp, tôi đi ở bên cạnh anh, nhìn càng giống như chị anh.”

Từ Bình hơi cúi đầu, khiến cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Hắn mím môi, bàn tay đặt ở dưới bàn lặng lẽ nắm chặt.

Một bữa cơm ăn khoảng hai tiếng, Từ Bình trả tiền, Lưu Hiểu Tuyết cũng không tranh cùng hắn.

Sau khi hai người tách ra, Từ Bình không trực tiếp về nhà, mà tản bộ dọc theo bờ sông.

Gần chạng vạng, ánh chiều tà chiếu vào mặt nước, có gió thổi qua, lay động ánh sáng nhỏ nhoi phản quang trên mặt nước bị tan nát.

Hắn phiến muộn nhìn mặt nước đến xuất thần, trong lòng mất mát, bất đắc dĩ, bàng hoàng. Mãi đến tận khi nghe người khác quát tiếng chó sủa, hắn mới tỉnh giấc chiêm bao.

Lưu Hiểu Tuyết kỳ thực nói không sai, hắn đến nhà cũng không mua nổi, sau này làm sao mà sinh hoạt. Hắn chỉ thỏa mãn với hiện tại, nhưng không có dự định về tương lai.

Hắn đúng là vô dụng...

Từ Bình sa sút ý chí, thậm chí muốn đi uống rượu. Nghĩ như thế, nhưng khi hắn đến trước một quán rượu lại bắt đầu do dự.

Loại địa phương này hắn chưa từng tiếp xúc, không biết bên trong hoàn cảnh làm sao, càng không rõ sẽ tốn bao nhiêu tiền. Hắn mở ví tiền ra liếc nhìn, buông vai xuống quay người đi đến siêu thị mua một túi bia rồi trở lại bờ sông.

7. Chương 7: Cùng Hôn Cùng Ngủ

Bóng đêm dày đặc, ôm theo gió nhẹ mát mẻ, thổi đi oi bức ban ngày. Phố đèn đuốc sáng choang, hoa mỹ hào quang chiếu vào mặt sông, trong trẻo lờ lờ.

Lục Quân Thừa lái xe đi trên cầu, liếc mắt thoáng nhìn thấy Từ Bình ngồi ở bờ sông. Hắn nhíu mày, đem vô-lăng rẽ sang một hướng khác.

Từ Bình nhìn mặt sông xuất thần, đôi mắt đen không chớp một cái, chiếu ánh sáng trên mặt nước, như là sắc thái choáng váng ở trong mắt hắn.

Hắn hơi cúi khởi thân thể ôm chặt đầu gối, bên chân rải rác không ít lon bia rỗng.

Bia độ cồn không cao, hắn lại uống nhiều, thần trí có chút mơ màng. Hắn lắc lắc đầu, nhắc túi lấy bia dự định tiếp tục uống.

“Ở đây gặp được tiểu Từ sư phụ, có tính là duyên phận hay không?”

Nghe âm thanh, Từ Bình chậm rãi quay người lại. Hắn ngẩng đầu lên, đầu tiên là một cặp chân dài, thân thể cao ngất, ơ, gương mặt thật đẹp trai.

Hắn mơ mơ màng màng nghĩ, soái ca nhìn rất quen mắt, nhưng trong một chốc không nhớ nổi là ai.

Dáng dấp Từ Bình gây ngạc nhiên làm Lục Quân Thừa cảm thấy rất đáng yêu, hắn mỉm cười, đến bên cạnh đối phương ngồi xuống, nhếch lên một đôi chân dài nói: “Tiểu Từ sư phụ ngày hôm nay không làm việc, chạy đến nơi này lười biếng uống rượu sao?”

Từ Bình giờ khắc này không hiểu ý tứ Lục Quân Thừa, vắt hết óc nghĩ một hồi, đột nhiên kêu một tiếng.

Hắn đưa ngón trỏ ra chọt chọt cánh tay Lục Quân Thừa, ai oán nói: “Sao anh còn không lấy tiền về? Anh thật đáng ghét.”

Lục Quân Thừa cười nhạo, sờ sờ cằm. Hắn một gương mặt anh tuấn như thế không được người ta ghi nhớ, mỗi ngày chỉ nghĩ đến một ngàn đồng tiền của hắn. Ánh mắt Lục Quân Thừa sáng quắc nhìn chằm chằm Từ Bình, không biết nói cái gì cho phải.

Từ Bình thấy Lục Quân Thừa không chớp mắt nhìn mình, cũng không cam lòng mà trừng lại. Chỉ tiếc hắn uống quá say, không tập trung không gây được lực chú ý, một chút lực sát thương đều không có. Hắn dụi dụi đôi mắt thấm một tầng hơi nước, ánh mắt toát lên một ít bất lực, một ít oan ức. Khuôn mặt trắng noãn bởi uống say nên đỏ bừng, thoát nhìn vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Lục Quân Thừa nhìn bộ dáng đáng yêu này của Từ Bình, nhin xuống ngựa ngáy trong lòng, mang theo ý tứ mê hoặc hàm xúc nói: “Có chuyện không vui? Có chuyện gì có thể nói với tôi.”

Từ Bình mím môi, rũ mi mắt xuống, “Không nói.”

“Không nói cũng được, chỉ là lần sau nếu muốn đến bờ sông uống rượu, ban đêm gió lớn, hóng gió uống rượu, ngày thứ hai rất dễ sinh bệnh.” Đổ đề tài, Lục Quân Thừa hỏi tiếp: “Không lẽ cậu thất tình?”

Hai chữ thất tình như cùng nhau đâm vào Từ Bình, hấn nâng mắt trừng nam nhân một cái, “Không cần anh quản.” Tiếp đó ôm đầu ủy khuất nói: “Tôi không dám đi quán bar...”

Lục Quân Thừa trong lòng cười to, ngoài mặt lại trấn định nói: “Quán bar không có gì tốt, lần sau cậu muốn uống rượu, có thể tìm tôi, tôi dẫn cậu đi uống rượu ở chỗ tốt.”

“... Không đi, tôi phải về nhà.”

Từ Bình nói xong, loạng choạng đứng lên. Một đôi chân run phiêu phiêu, như đạp trên cây bông.

Lục Quân Thừa nhìn hấn đông đảo tây hoảng, đưa một tay ra đỡ, tay kia ôm sát cái eo nhỏ gầy.

Nam nhân hơi cúi đầu, dán vào lỗ tai Từ Bình nói: “Tôi đưa cậu về, cậu say thành như vậy trên đường không an toàn.” Hấn đem cả người Từ Bình tiến vào trong lồng ngực, đối phương cũng mềm nhũn mặc hấn làm, ngoan vô cùng.

Từ Bình không lên tiếng, chỉ cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa có chút phiền. Hấn lăm bầm một câu, mí mắt sụp xuống, cuối cùng đem mặt chôn trong cổ Lục Quân Thừa mà ngủ.

Lục Quân Thừa gọi khẽ, thấy Từ Bình triệt để ngủ chết rồi liền thay đổi động tác, đem người ôm ngang vào trong ngực.

Lục Quân Thừa đem Từ Bình về nhà mình, hấn đem người thả trên ghế sa lon, cúi người dán mặt vào mặt của đối phương, khước miệng hơi cong lên, trên đôi môi hồng hào của Từ Bình hôn nhẹ.

Mềm mại, lành lạnh.

Nam nhân bị hơi thở của Từ Bình làm cho lòng ngứa ngáy, tăng thêm lực đạo ngậm bờ môi đối phương mút vào.

Ấn, tư vị so với trong tưởng tượng tốt hơn, hấn thậm chí muốn đem đôi môi này nhai nát nuốt vào bụng.

Lục Quân Thừa hôn một hồi lâu, thấy môi Từ Bình đều bị hấn cắn sưng lên mới dừng lại động tác. Hấn liếm liếm môi, ánh mắt rất có tính xâm lược, như là thợ săn nhìn chằm chằm con mồi của mình.

“Em không chạy thoát được đâu.”

Từ Bình cả người xích lỏa nằm trong bồn tắm, dòng nước ấm áp từ thân thể hấn mỗi một nơi đều chảy qua. Từ Bình mơ hồ cảm thấy thoải mái than thở một tiếng, sau đó mơ hồ nghe có người ở bên tai cười. Hấn nhu nhu lỗ tai, lăm bầm một tiếng đem đầu chuyển hướng, ý đồ tránh né âm thanh quấy nhiễu.

Lục Quân Thừa bị động tác nhỏ của Từ Bình chọc cười, nhẹ nhàng cắn vành tai hấn một cái. Tiếp đó thân thủ đi xuống thăm dò, tại cái móng cong mềm mại của Từ Bình bóp mấy cái, cảm giác thoải mái, Lục Quân Thừa mặt mày gian xảo hiện lên ý cười, yêu thích nắm không buông tay.

Hấn tỉ mỉ tắm rửa cho Từ Bình xong, dùng khăn tắm đem người bao lại ôm trở về trên giường.

Nam nhân đè xuống thân thể tinh tế của Từ Bình đánh giá: Khuôn mặt trắng nõn non mềm, lộ ra một tầng hồng hào, như trái táo tây ngon miệng. Mặt mày ôn hòa vô hại, thời điểm này lại trong suốt vô tội; đi xuống là sống mũi thẳng, hấn tự tay vuốt ve; cuối cùng là đôi môi hơi nhếch lên lại trơn bóng, hình dáng môi như vậy hôn lên rất thoải mái.

Lục Quân Thừa càng xem càng thỏa mãn, ánh mắt từ từ nóng lên.

Từ Bình tỉnh lại, hắt nuốt một ngụm nước bọt, cuống họng dị thường khô cạn. Hắn chống đỡ thân thể muốn xuống giường tìm nước uống, bên hông hơi nặng, người bắt đầu chậm rãi hoàn hồn.

Hắn xoay hông của mình nhìn lại, một cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, nhìn lên trên cánh tay...

Từ Bình cơ hồ liên tục lăn lộn từ trên giường chạy xuống, sao hắn lại cùng Lục Quân Thừa ngủ ở trên một cái giường?

Hắn thất kinh đánh giá chung quanh, mới phát hiện nơi này căn bản không phải là nhà của hắn! Giường còn một người chưa tỉnh, Từ Bình cũng không muốn cùng Lục Quân Thừa trên một cái giường mặt đối mặt, không để ý trên người vẫn mặc áo ngủ lỏng lẻo, hắn vội vàng mở cửa phòng chạy ra ngoài.

8. Chương 8: Năm Lấy Uy Hiếp

Từ Bình không có tâm trí làm việc, quần chắn ngồi ở trên giường ngáy người.

Hắn bị tình huống mình và Lục Quân Thừa ngủ trên một cái giường dọa cho phát sợ, đêm qua hắn rõ ràng là ở bên ngoài uống rượu, tại sao lại biến thành cùng Lục Quân Thừa ngủ chung một giường?

Trong lòng cả kinh, hắn đột nhiên nghĩ có phải Lục Quân Thừa muốn cùng hắn cái này cái kia hay không...

Bằng hữu của Lục Quân Thừa là đồng tính, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Lục Quân Thừa cùng bằng hữu của hắn quan hệ không tệ, có khi nào cũng như bạn hắn có “khẩu vị” giống nhau, đều yêu thích nam nhân?

Từ Bình đem đầu chôn ở trên đầu gối càng nghĩ càng không được tự nhiên, thẳng đến khi điện thoại di động vang lên nhiều lần mới lấy lại tinh thần.

Hắn từ bên gối cầm điện thoại di động lên xem, là Từ Khôn.

“Anh...”

Từ Khôn nghe được giọng nói Từ Bình không được tự nhiên, vội hỏi: “Làm sao vậy, âm thanh nghe không bình thường?”

Từ Bình nghe xong, tâm lý oan ức lập tức liền trào ra. Xem mắt thất bại đã đành, kết quả mình và nam nhân ngủ một đêm, cũng không biết Lục Quân Thừa thừa dịp hắn uống say có làm những chuyện khác hay không...

Từ Bình không dám tiếp tục suy nghĩ, mãi đến khi Từ Khôn hô vài tiếng, mới hoàn hồn, hắn nhẩn nhẩn tâm lý sợ sệt, cường trang trấn định nói: “Không có chuyện gì, chính là, chính là...”

“Làm sao vậy?”

Từ Bình linh quang lóe lên, tìm cái cớ nói “Chính là em xem mắt thất bại! Cô gái kia không thích em.”

Từ Khôn đầu bên kia bật cười: “Trường chuyện gì, cô gái đó không thích chứ là sự tổn thất của cô, cô gái tốt, cô gái đẹp còn nhiều mà, lần tới anh dẫn chú đi gặp.”

Từ Bình bị Từ Khôn chọc cười, tâm lý lập tức trở nên thoải mái không ít. Con mắt hơi chuyển động, hắn hỏi Từ Khôn: “Anh... Anh có thấy qua nam nhân yêu thích nam nhân chưa?”

“Đồng tính chứ gì. Sao lại cảm thấy hứng thú với cái đó vậy, không lẽ chú xem mắt thất bại mà cảm thấy hứng thú với nam nhân chứ?”

“Không, không, anh nói những gì đó, em chỉ là hiếu kỳ hỏi một chút.”

“Nam nhân nào ôm nữ nhân mà chẳng thoải mái, đừng có nghĩ đồng nghĩ tây. Hiếm thấy chú chủ động hỏi anh chuyện này đó, có phải là muốn yêu rồi không, tranh thủ anh dẫn chú đi chơi, cứ quyết định vậy đi.”

Từ Bình liên thanh đáp ứng.

Cúp điện thoại, Từ Bình mở máy vì tính ra lục một ít tin tức liên quan tới đồng tính, còn tra rộng một chút chuyện nọ chuyện kia, đổ mắt đọc xong văn tự, tay hần cũng không biết thả hướng nào.

Hắn đứng trước gương tủ quần áo, đem y phục của mình lật lên trên, không phát hiện vết tích gì, hơi co mông lại, ừ... Cũng không có cảm giác gì không đúng.

Nhất định là không có phát sinh bất cứ chuyện gì, Từ Bình âm thầm thở phào nhẹ nhõm. (ừ, chỉ có hôn vài cái, sờ vài cái, bóp vài cái thôi chứ hổng có gì đâu --)

Khoảng thời gian buổi chiều Từ Bình không nhận đơn việc nào, cũng nhàn rồi, nhớ tới bữa trước nợ Tần sư phụ một bữa cơm, quay người cầm lấy bóp tiền chìa khóa dự định đi chợ mua chút đồ ăn đem tới.

Hắn bình thường sinh hoạt cũng coi như tiết kiệm, vì muốn trả lại Tần sư phụ một phần nhân tình này, nên phi thường cam lòng dùng tiền.

Từ Bình mang theo mấy túi đồ ăn lớn cùng hoa quả đi đến nhà Tần sư phụ, kết quả không có ai ở nhà, chỉ có đứa nhỏ ở trong phòng khách xem phim hoạt hình. Đứa nhỏ nhận ra Từ Bình, thấy cũng không sợ, như con dế chạy loanh quanh Từ Bình.

Từ Bình đem hoa quả rửa sạch sẽ gọt xong đưa cho đứa nhỏ ăn, sợ nó buồn nên cố ý đợi một hồi cùng nó chơi, hai người chơi đến người vỗ bẫy ta vỗ bẫy, chuông điện thoại di động liên vang lên.

Hắn vừa nhìn màn hình thấy là Lục Quân Thừa thì không nhận, mặc cho điện thoại di động reo.

“Anh ơi, điện thoại anh reo.”

Từ Bình mất tập trung, “Àn, anh biết rồi.”

“Anh sao không nhận điện thoại nha?”

Bị ánh mắt hiếu kỳ của đứa nhỏ nhìn, Từ Bình không thể làm gì khác hơn là cầm điện thoại di động lên đi ra ngoài nhận.

“Chịu nhận điện thoại của tôi rồi sao?”

“...”

Lục Quân Thừa ung dung thông thả nói: “Tối hôm qua tôi có lòng tốt đem cậu uống rượu say về nhà, cậu không nói cảm ơn thì thôi, cứ đi thẳng như thế không hay lắm đâu.”

“...”

“Hay là cậu sợ giữa chúng ta phát sinh cái gì.”

“...”

Trầm mặc nửa ngày, Từ Bình rốt cục nghẹn ra một câu, hần nói: “Tiền kia anh lấy lại đi.”

Bên đầu kia điện thoại Lục Quân Thừa không ngừng cười, tiếng cười khàn khàn xuyên qua điện thoại kề sát bên tai Từ Bình, hần không nhận được lấy tay ra xoa xoa lỗ tai, kết quả câu nói tiếp theo của đối phương khiến Từ Bình nổi điên.

“Cậu mở weixin ra xem đi.”

Từ Bình cúp điện thoại, mở weixin, phía trên báo đã nhận của đối phương 5,200 tiền lì xì làm cho hần tròn mắt.

Hần nhận tiền lì xì này hồi nào?

Nha đúng rồi, tiền lì xì là Lục Quân Thừa gửi, tối hôm qua hần say bất tỉnh nhân sự, như vậy người lấy điện thoại của hần không nghĩ cũng biết chỉ có thể là Lục Quân Thừa.

Từ Bình nghiêng rằng nghiêng lợi gọi lại cho Lục Quân Thừa, gọi ba lần không ai tiếp.

Đây nhất định là cổ ý!

Vô duyên vô cố nhận 5,200 tệ tiền lì xì mà tức giận không xả ra được, Từ Bình chắc là người đầu tiên.

Lục Quân Thừa nghe thư ký báo cáo xong văn kiện trong tay, hiềm thấy một lần hảo tâm không làm khó dễ. Phất tay cho người đi ra ngoài, cầm điện thoại di động lên nhìn ba cuộc gọi chưa nhận của người kia không nhin được cười.

Từ Bình người này mặt ngoài nhìn dễ ức hiếp, thực tế trong đầu rất bướng bỉnh, không muốn tiếp thu tiện nghi người khác cho không, sợ thiếu nợ bất luận là người nào. Lục Quân Thừa dễ dàng bắt bí được điểm “ngay thẳng” đó của Từ Bình, tùy tiện nhét ít tiền liền có thể tóm lấy hần uy hiếp.

Chỉ cần Từ Bình thiếu nợ hần, dù cho không muốn để ý tới mình, hần cũng có cơ hội đi treo Từ Bình.

9. Chương 9: Phong Ba Giải Vây

Từ Bình ngày hôm nay xem như gặp vận xui.

Buổi trưa nhận được một đơn việc gấp, cùng khách hàng nói chuyện giá tiền hết nửa ngày, đối phương cò kè mặc cả nửa giờ, rốt cục bàn xong xuôi giá cả. Đến chỗ khách hàng thay khóa điện tử xong, lúc thu tiền vị khách kia lại bắt đầu không hài lòng giá cả, cố ý ép phí thay khóa.

Từ Bình cùng khách hàng nói hồi lâu, đôi mắt đều đỏ lên vì khách hàng không muốn lấy giá đã thương lượng trước, hơn nữa thái độ đặc biệt hung.

Từ Bình có biện pháp gì? Làm nghề như bọn họ có lúc xác thực sẽ gặp phải chuyện như vậy, đặc biệt là gặp tình huống khách hàng uống rượu say. Từ Bình đầy bụng bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể cầm phí khách hàng ép thấp rời đi.

Trên đường Từ Bình bị tông vào đuôi xe dẫn tới tai nạn xe cộ, lúc đó chỉ có hần tại hiện trường, phải vào cục nửa ngày lấy khẩu cung, sau khi chép xong ra trời cũng bắt đầu tối sầm.

Cùng khách hàng tranh luận mấy tiếng lại tới đây nói một hồi, Từ Bình miệng khô lưỡi khô cả người uể oải.

Vào lúc này hần cũng không có ý định nhận thêm việc, lái xe điện chạy về nhà.

Trong túi quần điện thoại di động đột nhiên reo, hần đem xe dừng ở ven đường nghe.

“Xin chào, xin hỏi là sư phụ mở khóa đúng không?”

“Đúng, tôi hiện tại —— ”

“Tôi đang ở lộ Xuân Anh chỗ bãi đỗ xe của câu lạc bộ, anh thuận tiện tới đây mở khóa cửa xe giúp tôi đi.”

Từ Bình vốn định nói có chuyện bận mượn cơ khước từ, nhưng nghe khách hàng nói địa chỉ, đơn giản hỏi nguyên nhân mở khóa cùng xe gì rồi đáp ứng.

Trước mắt hần vị trí chỗ ở cùng câu lạc bộ này chỉ cách một con đường, qua cái ngã tư đường đi thẳng là đến.

Từ Bình nghĩ ngược lại chuyện làm ăn ở phía trước, không bằng làm xong tiện đường về nhà luôn.

Sau năm phút Từ Bình đến bãi đỗ xe của câu lạc bộ Xuân Anh, bấm số điện thoại của khách hàng, rất nhanh liền tìm tới vị trí của hần.

“Xin chào, tiên sinh.”

“Ai, sư phụ, anh nhanh chóng mở khóa xe cho tôi đi.”

Từ Bình gật đầu, cũng không vội vã tìm công cụ mở khóa, hần nhẹ giọng hỏi: “Chìa khóa dự bị của anh ở bên trong đúng không, bằng lái cùng chứng minh thư có đem theo không? Muốn mở khóa xe này cho anh, chúng ta cần phải chứng minh anh là chủ xe mới có thể mở, giấy chứng nhận cũng cần ghi chép một chút.”

“Tôi nói sao anh lại nhiều chuyện như vậy, có việc không muốn làm sao? Trả tiền cho anh anh hỏi đồng tới tây làm gì, nhanh đem khóa xe mở cho tôi.”

Từ Bình khẽ cau mày, bất động thanh sắc quan sát vị khách này.

Bộ dáng rất trẻ trung, phỏng chừng mới hai mươi tuổi. Trên mặt nhàn nhạt, nhìn rất đẹp, chỉ là có chút khó chịu. Trên người mặc một cái sơ mi màu đỏ thắm bó sát người, hạ thân mặc một cái quần bò lưng thấp, quần lót lộ ra một ít...

Không biết làm sao, Từ Bình đột nhiên liền nghĩ đến đồng tính, hần nghe nói có nam nhân thích tới chỗ này tìm đồng tính chơi.

Hần càng xem càng cảm thấy được vị thanh niên này không giống chủ xe, là xe BMW không sai, giá cả phỏng chừng không có hai triệu là mua không nổi, hơn nữa phong cách cùng thanh niên trước mắt không tương đương, Từ Bình nội tâm sinh nghi.

Hần thăm dò hỏi: “Tiên sinh anh có phải là chủ xe không, phía tôi chỉ có chủ xe ở đây đồng ý cung cấp giấy chứng nhận mới có thể mở ổ khóa, nếu không thì không có cách nào mở.”

Thanh niên nhất thời liền phát hỏa, dựng thẳng lông mày tròng mắt mắng: “Anh có bệnh đúng không, gọi anh tới mở khóa anh không mở, kỳ kèo hỏi một đồng lớn, tôi chính là chủ xe này rồi sao! Muốn giấy chứng nhận có cái trứng dưng, đồ dự bị chìa khóa đều ở bên trong, con mẹ nó anh nhanh chóng mở ổ khóa cho tôi, tôi không có thời gian!” Nói xong lại nhìn Từ Bình giờ giờ quả đấm.

Từ Bình: “...”

Hần nhìn đối phương vóc người không kém mình bao nhiêu, dụng tâm không uống, vì thái độ thanh niên này nôn nóng càng xác định hần không phải chủ xe.

“Xin lỗi tiên sinh, nếu anh không thể cung cấp giấy chứng nhận chứng minh anh là người chủ xe này, tôi không có cách nào mở khóa, tôi đi trước.”

“Con mẹ nó mày dám đi một bước xem, chỉ là mở khóa mà dám lớn lối như vậy, mày chán sống rồi!”

Thanh niên trực tiếp kéo Từ Bình không cho hần đi, Từ Bình cũng tức giận, giãy dụa kéo dài khoảng cách. Hai người đang lúc lôi kéo, một thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến.

“Từ Bình, cậu sao lại ở đây?”

Từ Bình quay đầu lại, người tới chính là Lục Quân Thừa.

Lục Quân Thừa rất nhanh nhìn ra giữa hai người không bình thường, hần trực tiếp đi lên đẩy thanh niên kia ra, đem Từ Bình kéo ra phía sau nhìn kỹ đối phương vài giây, xác định không có gì ngoại thương mới hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Từ Bình liền đem sự tình một năm một mười nói cho Lục Quân Thừa.

Nam nhân nghe xong, liếc mắt nhìn thanh niên vài lần, trong lòng rất nhanh có suy đoán.

Hần rút ra một điều thuốc mời lửa, mạn bất kinh tâm nói: “Chỉ nhìn cái bộ dáng này của cậu mà lái nổi cái xe này sao? Hay là bị kim chủ bỏ rơi, không cam lòng nên đến lấy xe này đi, còn dám tìm vị sư phụ này gây phiền phức —— ”

Lục Quân Thừa không nói hết lời, phun ra một miệng khói treo khóe mắt nhìn thanh niên cười cười, trong mắt lại cực kỳ âm lãnh.

Thanh niên rung mình một cái, Lục Quân Thừa nhân vật này hẳn có nghe nói qua, không nghĩ tới thợ mở khóa này cư nhiên lại quen biết người này, mặc dù không cam tâm cùng phần nộ nhưng giờ khắc này cũng chỉ có thể ảo não chạy đi.

Sau khi sự tình được giải quyết, Lục Quân Thừa lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười, quay đầu cười híp mắt nhìn Từ Bình nói: “Tôi giúp cậu một lần, lần này sẽ không chạy trốn nữa đi.”

Từ Bình: “...”

“Ha, không phải chứ, cậu xem cậu uống rượu say tôi đem cậu về nhà miễn cho cậu đầu đường xó chợ bị trộm lấy tiền, lúc này lại giúp cậu đem phiền toái đi, không cảm ơn tôi thì thôi, cũng không nên lộ ra biểu tình thâm cừ đại hận đi.”

“Không phải...”

Từ Bình không được tự nhiên, hẳn đối với việc Lục Quân Thừa giúp hắn giải vây hắn rất cảm kích, nhưng nghĩ đến chuyện người này thừa dịp mình say rượu ôm hắn ngủ cùng một cái giường, còn cố ý đưa tiền cho hắn, liền giận không chỗ phát tiết.

Hắn gạt cái cổ khô cần mà nói câu cảm tạ, sau đó lấy ra điện thoại di động ba ba ba bấm đến mấy lần.

Lục Quân Thừa cúi đầu nhìn nhất cử nhất động của Từ Bình, thấy hắn mở weixin gửi tiền lại cho mình, nhất thời vui khôn tả. Hắn hút một hơi khói, chậm rãi thổi qua gò má Từ Bình, thấy Từ Bình bị khói thuốc lượn lờ làm cho nổi giận nhìn hắn trừng mắt, liền cảm thấy đối phương vừa vui vừa đáng yêu.

Hắn nhìn chằm chằm cái cổ trắng tinh tẻ của Từ Bình vài giây, nói: “Hiện tại có rảnh không?”

Từ Bình nắm chặt tay đem thùng dụng cụ nâng lên chút, cảnh giác hỏi: “Hỏi cái này làm gì?”

Lục Quân Thừa bật cười, “Cậu không cần phải sốt sắng như vậy, tôi cũng không có ăn cậu. Tôi định ra ngoài ăn tối, nhìn cậu khẳng định cũng chưa ăn, hỏi cậu có đi không, tôi mời khách.”

Từ Bình rất muốn nói đi, nhưng hắn không nói ra được. Hơn nữa hắn cảm thấy Lục Quân Thừa đối với hắn thực sự không bình thường, ý nghĩ mục đích hẳn đối với mình như vậy nhất thời bị sâu sắc thêm.

“Tôi, tôi không rảnh! Phải về lưu hồ sơ đơn việc.”

“Ha, cậu lưu mấy cái đơn việc đó cũng không tốn bao nhiêu thời gian.”

“Ngược lại tôi không rảnh!” Từ Bình thấy Lục Quân Thừa cười đến chán ghét, có chút dữ dằn mà nói: “Anh nhanh chóng lấy tiền của anh lại đi!”

“Lấy cái gì mà lấy, coi như là phí cái công tay đi.”

Từ Bình dùng một ánh mắt loại xem bệnh thần kinh nhìn Lục Quân Thừa, nghĩ thầm người này thật là có bệnh.

“Tôi mở khóa xe cũng là 1,800, mở công tay anh lại cho tôi tới 5,200.”

Lục Quân Thừa gạt đầu, dùng giọng nói nhà giàu mới nổi “À, chỉ có 5,200.”

“... Có bệnh.”

Từ Bình vừa tức vừa vô lực, lắc đầu một cái không muốn cùng Lục Quân Thừa nói thêm gì nữa.

Náo loạn hơn nửa ngày, tiền không kiếm được lại chọc tới người khác, hiện tại gặp phải người đầu óc có bệnh vẫn luôn đem tiền cho hắn, hắn nghĩ thầm ngày hôm nay thực sự là suy thần phụ thể.

“Từ Bình.”

Phía sau truyền đến tiếng Lục Quân Thừa hiếm khi nghiêm túc, Từ Bình dừng lại, hơi quay đầu hỏi: “Cái gì?”

“Cậu có phải rất chán ghét tôi không?”

“...” Từ Bình muốn nói phải, nhưng thấy bộ dáng nghiêm túc của Lục Quân Thừa, lời nói liền kẹt ở bên mép. Trong lòng hần hơi buồn phiền, kỳ thực, ngoại trừ việc Lục Quân Thừa vẫn luôn cho hần tiền, người này cũng không tệ lắm, dù sao đại gia không tính quen biết, lại giúp hần. Hiện tại xã hội này, có người gặp khó khăn, nếu là những người khác đều rất ít người dừng cảm đứng ra như thế.

Con người chuyển động, hần nhìn Lục Quân Thừa nói: “Chừng nào anh lấy tiền lại, lúc đó tôi mới không ghét anh.”

10. Chương 10: Đột Phá Quan Hệ

Từ Bình mỗi tuần chủ nhật đều sẽ cho mình một ngày nghỉ ngơi không nhận đơn việc, trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt.

Ngày này hần ngủ thẳng một giấc, đến 11 giờ mới chậm rãi từ trên giường bò xuống. Liên tục ngủ mười mấy tiếng làm cho hần đầu óc ngơ ngơ ngác ngác, trên đầu tóc ngắn ngủn nhếch lên một nhúm nhỏ, trên gò má trắng nõn còn in dấu chiếu trúc.

Từ Bình ngáp dài đi phòng vệ sinh rửa mặt, răng mới đánh một nửa liền nghe điện thoại di động kêu lên.

Uống chút nước đem bọt kem trong miệng nhổ ra, hần cầm điện thoại di động lên nhìn, là Lục Quân Thừa.

Hần tiếp điện thoại, hỏi; “Xin chào Lục tiên sinh, lúc này điện thoại cho tôi có chuyện gì không?”

“Không có chuyện thì không thể gọi điện thoại cho cậu sao.”

Từ Bình gỡ đầu một cái, tay đem tóc nhếch lên áp xuống, nói “Chủ nhật tôi không tiếp đơn việc... Chuyện ngày hôm qua, cảm ơn anh.”

Hần cảm thấy vẫn là cho người ta một cái cảm tạ thì tương đối tốt.

Lục Quân Thừa khẽ cười một tiếng, nói “Cậu xem weixin đi.”

Từ Bình cúp điện thoại mở weixin, phát hiện tiền hần trả đối phương đã nhận. Rất nhanh Lục Quân Thừa gửi tin nhắn weixin.

[Lần này hần là sẽ không ghét tôi đi.]

Từ Bình: “...”

[Cậu tối hôm qua mới nói.]

[...]

[Không lẽ cậu đổi ý?]

Từ Bình ngượng ngùng, [Không có.]

[Vậy chúng ta có thể làm bạn chứ? Buổi chiều tôi rảnh, cùng đi ăn bữa cơm chứ?]

[...]

[Ai..., chuyện này cũng không cho tôi chút thể diện sao?]

Từ Bình [Không phải, hay là tôi mời anh ăn cơm.]

Lục Quân Thừa nhếch miệng nở nụ cười [Vây được, cậu gửi địa chỉ qua cho tôi.] ngược lại đạt được mục đích, không cần quản hần ai mời ai ăn cơm.

Từ Bình gửi địa chỉ cho Lục Quân Thừa, qua loa ăn chút gì đó liền xuống cửa hàng thống kê hàng hóa, xem khóa nào cần thiết bổ sung hàng.

Trong cửa hàng không có máy điều hòa, chỉ có một cái quạt, sức gió không mạnh. Từ Bình đem các loại hàng hóa bày ra chỉnh lý xong một lần, trước ngực cùng phía sau lưng đều là mồ hôi. Hắn tìm khăn mặt lau mồ hôi, cơ hồ đem thân thể kề sát trước quạt muốn gió thổi mát.

Kỳ thực Từ Bình cũng muốn như nam nhân khác, nóng có thể không để ý hình tượng đem quần áo cởi một cái, lộ ra cánh tay rắn chắc. Nhưng mà hắn chính là không làm được, chỉ cần có người đưa ánh mắt dừng lại ở trên người hắn vượt quá một phút, cả người hắn liền không dễ chịu. Ngang thể không nóng như vậy, Từ Bình cầm bút lên tiếp tục ghi chép hàng cần bổ sung, một buổi chiều hắn đều vui ở trong cửa hàng, thẳng tới điện thoại di động đặt đồng hồ báo thức vang lên, hắn mới từ bên trong bận rộn mà hoàn hồn.

Từ Bình đem cửa hàng thoắt cái thu thập xong, liền đi lên lầu rửa ráy thay quần áo, hắn và Lục Quân Thừa hẹn gặp mặt lúc 6 giờ.

Cẩn tại giờ cao điểm tan tầm ngồi lên xe, Từ Bình vừa xuống xe bus liền lấy điện thoại ra gọi cho Lục Quân Thừa.

Lục Quân Thừa lái xe cũng sắp đến nơi, vô-lãng xoay một cái, hắn nhìn thấy Từ Bình ở ven đường gọi điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại di động của hắn vang lên.

Hắn đem cửa xe hạ xuống, “Tiểu Từ sư phụ.”

“Ồ, anh cũng đến rồi a.”

Lục Quân Thừa ngoắc đầu, cười nói, “Lên xe.”

Sợ Lục Quân Thừa đỗ xe tại ven đường lâu, Từ Bình không thể làm gì khác hơn là mở cửa xe ngồi kế bên.

Hai người lần đầu tiên đồng thời ngồi tại không gian nhỏ như vậy, Từ Bình hơi câu nệ, hai cái tay đặt ở trên đầu gối hơi nắm chặt, hơi cắn môi dưới, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì.

Nhất cử nhất động của Từ Bình bị Lục Quân Thừa thu vào mắt, mặt có ý cười, hắn một bên chăm chú lái xe vừa nói: “Không cần sốt sắng, coi như là cùng bạn bè đi ăn cơm.”

Từ Bình trong lòng nói hắn cũng không có bạn bè có tiền như vậy, quay đầu liếc nhìn Lục Quân Thừa, hơi mở tầm mắt.

Không thể không thừa nhận, Lục Quân Thừa thật sự rất tuấn tú.

Màu da khỏe mạnh màu vàng nhạt, khuôn mặt đường nét sâu sắc, ngũ quan lập thể, mặc đồ Tây bao bọc thân thể kiên cường rắn chắc, trong lúc vung tay nhắc chân tự nhiên tỏa ra nét kiêu ngạo cùng cuồng dã.

Người này mọi mặt đều xuất sắc, muốn mình không tự ti cũng khó.

“Sao vậy, có phải là cảm thấy tôi đặc biệt có mị lực, không dám nhìn.”

“...” Tâm tư bị người nhìn thấu, Từ Bình lúng túng đến nỗi muốn tìm cái lỗ chui vào.

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình tai hồng hồng cùng đáng dấp bất an, khóe miệng vung lên, không nhẫn tâm đâm thủng, tâm tình dị thường tốt.

Lục Quân Thừa đem xe dừng xong, Từ Bình đi trước dẫn đường. Hắn đi sau ánh mắt như bắn phá qua lại trên dưới đánh giá Từ Bình, tại chỗ cái móng cong tròn ngừng vài giây, mang theo ý vị thâm trường dời ánh mắt.

“Nha!” Từ Bình đột nhiên kinh ngạc thốt lên, “Ngày hôm nay không kinh doanh.”

Lục Quân Thừa tay dứt vào túi quần đứng ở phía sau, cũng nhìn thấy bảng gỗ treo trước cửa tiệm “tạm dừng kinh doanh”.

Từ Bình có chút không rõ, là hắn muốn mời khách ăn cơm, chỗ đã chọn xong, tiền cũng mang đủ, kết quả không nghĩ tới sẽ gặp tình huống như vậy.

“Nếu không tôi dẫn cậu đi chỗ khác ăn.” Lục Quân Thừa đề nghị.

Từ Bình trong lòng hơi do dự.

Thân phận Lục Quân Thừa nếu đề nghị chỗ ăn cơm, phí khăng định không thấp, nhưng mình đã đáp ứng mời khách... Hắn nặn nặn ví tiền trong túi quần, nhớ tới ngày hôm nay có đem theo thẻ ngân hàng, tâm liệu linh, gạt đầu.

“Đi!”

Lục Quân Thừa mang theo Từ Bình đi đến một nhà hàng hải sản tươi. Hắn quen cửa quen nẻo đi tới khu chọn lựa hải sản tươi, gọi Từ Bình giúp hắn xắn ống tay áo lên, nhắc cái giỏ chọn đông chọn tây, thỉnh thoảng hỏi Từ Bình có bị dị ứng hải sản tươi không.

Từ Bình đi theo sau Lục Quân Thừa, gương mặt nhìn nam nhân một chút cũng không hỏi giá chọn lựa hải sản, tâm trạng kinh ngạc.

Lục Quân Thừa quay người thấy Từ Bình ngốc tại chỗ không nhúc nhích, cười hỏi: “Làm sao lại sững sờ vậy, nơi này hải sản tươi ăn ngon lắm, ông chủ tay nghề rất tốt, làm hải sản tươi rất đủ vị.”

Từ Bình lắc đầu, trù trừ một hồi, nói: “Tôi còn tưởng rằng anh mang tôi đi nhà hàng cao cấp. Không nghĩ tới...”

Lục Quân Thừa cười nhạo, “Thứ tốt này ở nhà hàng cao cấp không ăn được.” Hắn nhìn Từ Bình vẫy tay, “Qua tới giúp tôi cầm giỏ, tôi lấy thêm một giỏ nữa.”

Từ Bình không thể làm gì khác hơn là nhắc giỏ đi theo ở phía sau xem, thấy bộ dáng Lục Quân Thừa nghiêm túc chuyên chú, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia bội phục.

Lục Quân Thừa rót cho Từ Bình ly rượu, không nhiều, sợ hắn uống say.

“Ném thử rượu này.”

Từ Bình mím môi uống một hớp, bị cay suýt chút nữa sặc ra nước mắt.

“Rượu cay như vậy mà anh cũng uống được.”

“Rượu này đủ vị, nhìn vô vị, lúc uống thì cay, sau đó thì sảng khoái.”

Từ Bình có chút không thể nào tiếp thu được, rót cho mình ly nước uống, tiếp tục ăn hải sản tươi.

Lục Quân Thừa cũng không miễn cưỡng hắn, uống hết một ly sau đó đem nguyên con cua lớn đưa tới đĩa của Từ Bình.

“A, cái này tôi tự làm, anh cũng ăn đi, không cần làm cho tôi...”

“Được, vậy chuẩn bị cho cậu một cái.”

Hai người lúc này cũng đói gần chết, chuyên tâm ăn đồ ăn.

Lúc cảm thấy no sáu phần Lục Quân Thừa dừng lại động tác, quay đầu nhìn Từ Bình nói: “Từ Bình, chúng ta bây giờ làm bạn đi.”

Từ Bình ngây người, đem đầu từ trong bát nhắc lên, có chút mờ mịt, “A?”

“Không phải là cậu nói sao, chỉ cần tôi lấy tiền về, cậu sẽ không ghét tôi.”

Bị Lục Quân Thừa nhìn ở khoảng cách gần như vậy, Từ Bình vừa lúng túng vừa sốt sắng, theo thói quen đưa tay ra muốn vỗ đầu, lại bị đối phương nắm lấy cánh tay.

“Tay đây đây, đừng đưa lên đầu.”

Từ Bình như bị điện giật đem cánh tay rút ra, con người dịch chuyển, có chút lắp bắp nói: “Tôi, tôi không _____”

Lục Quân Thừa đánh gãy, nói “Chính cậu nói, tôi lấy tiền về cậu sẽ không ghét tôi, vậy chúng ta có thể làm bạn.”

“ ... ”

“Từ Bình, tôi thật rất thương thức cậu, thành tâm muốn cùng cậu kết bạn. Cậu thì sao?”

Từ Bình quay đầu, đối mặt với ánh mắt chân thành của Lục Quân Thừa.

Hắn cả hải sản tươi cũng không ăn được, hai tay đặt ở dưới đáy bàn quần a quần, Lục Quân Thừa cứ như vậy không nháy mắt nhìn hắn, giống như chỉ cần hắn nói không một cái, đối phương sẽ... sẽ như thế nào nhỉ?

Từ Bình không thể nào tưởng tượng được, trong đầu giao chiến nửa ngày, mới gật đầu nói: “Vậy chúng ta sẽ là bạn...”

Sau khi cơm nước no nê, Từ Bình chủ động đi tính tiền.

Lục Quân Thừa đi bên cạnh, không tranh cùng đối phương. Giờ khắc này tâm tình của hắn quả thực tốt muốn bay lên, tiểu sư phụ cứng đầu rốt cục bị mình đột phá tầng quan hệ thứ nhất, chỉ cần đột phá tầng thứ nhất, tầng thứ hai, thứ ba còn có thể xa sao?

Bởi hai người đều uống rượu nên không thể lái xe, Lục Quân Thừa liền gọi trợ lý tới đón.

Văn Thanh liếc mắt liền thấy Từ Bình đứng bên cạnh ông chủ, hắn hơi đánh giá, tâm trạng bội phục.

Ông chủ chính là ông chủ, không có người nào không bắt được. Tiếp theo liền thở dài, nhưng đáng tiếc cho tiểu sư phụ này, người rất đàng hoàng, lỗ tai mềm, lại bị lão bản coi trọng. Chỉ mong sau đó đừng quá thương tâm...

Xe dừng lại trước cửa hàng của Từ Bình, hắn xuống xe nhìn Lục Quân Thừa bên trong vẫy tay, “Tôi đi về, tạm biệt, cảm ơn anh đưa tôi về.”

Lục Quân Thừa mỉm cười, vẫy tay nói không có chi.

Trước khi Từ Bình đi ngủ, định thoát weixin, tiếng thông báo lại vang lên, Lục Quân Thừa gửi tới bốn chữ [Ngủ ngon, mộng đẹp.]

Hắn cắn cắn môi, trả lời [Cảm ơn, anh cũng ngủ ngon.]

Đem điện thoại di động tắt máy nằm trên giường, Từ Bình lăn qua lộn lại như rán cá xoay chuyển thân thể mấy lần. Trong lòng hắn đột nhiên táo táo, luôn cảm giác có chút không được tự nhiên cùng quái dị.

11. Chương 11: Nhuyễn Miên Vô Lại

Lại thêm một tuần nữa chính là tết nửa năm, ở dân gian cũng có một số địa phương làm quỹ tiết. Trong nhà Từ Bình rất coi trọng ngày này, mỗi khi gặp mười lăm tháng bảy đều phải đi cúng tế. Hắn nghĩ cúng tế lại phải dùng tiền, sợ trong nhà không đủ tiền dùng, vì vậy buổi chiều lại đến ngân hàng gửi tiền về nhà. Tại ngân hàng gửi tiền xong trở về, Từ Bình nghĩ đến tiền trong tài khoản hồi này là tiền để dành, thở dài.

Thời gian ra làm việc cũng gần tám năm, tài khoản để dành lại không vượt quá sáu số. Lúc trước khi chưa chính thức gia nhập nghề mở khóa, hắn ở trong xã hội mò bò lăn lộn cái gì cũng làm qua. Nhân viên phục vụ, rửa chén, người đưa thư, đưa bữa sáng, thậm chí tại trong công trường vác gạch, trộn xi măng. Có thời gian hắn bị trầm cảm, tâm lý khó chịu nhất, cũng phải cắn răng nhẫn nhịn.

Hắn đời này nguyện vọng lớn nhất chính là có công việc ổn định, có nhà ở, rồi nuôi con chó làm bạn, đến lúc già, nếu như không có tiền xem bệnh, thì đi tìm một chỗ yên tĩnh chờ đợi ngày chết... Bây giờ hắn đã thành thạo nghề mình muốn làm, nhưng thỉnh thoảng bị người ngoài nhìn bằng ánh mắt coi thường, cảm thấy có chút mất mát.

Từ Bình hoảng đầu hu khí, gần đây thực sự là kì lạ, lúc thì nôn nóng lúc thì phát sầu, hay là đi tìm chút lạc thú giải trí để cuộc sống bớt khô khan đơn điệu. Hắn lấy điện thoại di động ra lục danh bạ nghĩ có thể liên hệ với ai, trong chốc lát liền thấy Từ Khôn gọi tới.

“Anh!”

Từ Khôn đầu kia cười, “Giây tiếp điện thoại của anh, có phải là đang đợi anh không? Hiện tại có rảnh không, anh và một đám huynh đệ đang ở Hoàng Triều ăn đồ ăn, có muốn đi chung không?”

Từ Bình do dự, nếu như chỉ có Từ Khôn thì hắn khẳng định đáp ứng, nhưng bây giờ nhiều người như vậy...

Từ Khôn thấy Từ Bình trầm mặc, liền đoán được nguyên nhân, vội vàng nói: “Những người này đều là huynh đệ của anh, tất cả mọi người đều quen, chú nếu sợ, thì chỉ ăn đồ ăn thôi, cái gì cũng không quản được không?”

Nghe Từ Khôn nói như vậy, Từ Bình liền đáp ứng đi.

Từ Khôn đem địa chỉ đưa cho Từ Bình, căn dặn hắn đón xe tới, Từ Bình không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý nghĩ ngồi xe bus, gọi một chiếc xe taxi.

Từ Bình đến nơi rất nhanh có nhân viên phục vụ đi tới hỏi, hắn bất luận là từ khí chất lẫn trang phục, đều hoàn toàn không phù hợp với nơi này, cũng không có khí thế MB (MB = money boy = trai bao) trên người, cho nên nhân viên phục vụ rất nhanh khẳng định là tới tìm người. Có thể tới cái chỗ này người nào cũng có năng lực tiền tài nhất định, nên không dám thất lễ, tự mình dẫn đường.

Nhân viên phục vụ quay người hơi cúi đầu nói “Chính là nơi này, chúc tiên sinh chơi vui vẻ.”

Từ Bình nói cảm ơn, đẩy cửa ra đi vào phòng VIP.

Bên trong phòng lúc này không khí đang rất náo nhiệt, Từ Khôn cứ nhiên đang hát, vẫn là cao âm đặc biệt khiêu chiến màng nhĩ. Từ Khôn âm thanh trầm thấp, một bài sôi động bị hắn hát phi thường buồn cười. Từ Bình đứng ở góc lẳng lặng nghe một hồi, không nhịn được cười vang.

Từ Khôn mắt nháy bén, lúc Từ Bình tiến vào đã nhìn thấy, chỉ là thấy hắn đứng ở góc nghe vui vẻ, liền nhần nhin ca xướng chọc hắn cười.

Hắn hướng Từ Bình vẫy tay, “Lại đây anh bên này.”

Vì vậy Từ Bình đi vào một phòng toàn ánh mắt tò mò đang nhìn, tới bên cạnh Từ Khôn.

“Đây là em trai tôi, Từ Bình. Người ngoan ngoãn, lại nghe lời, mấy người đừng dọa đến nó.”

Từ Bình vùng lên khuôn mặt tươi cười cùng những người khác chào hỏi, đại gia cũng không làm khó hắn, bắt chuyện vài câu liền bắt đầu tiếp tục chơi, bầu không khí vừa lên đến cũng không ai đoái hoài tới người nào.

Từ Bình ngồi bên cạnh Từ Khôn an tĩnh ăn đồ ăn, trong phòng khách rất náo nhiệt, nhưng hắn cố tình thính tai nghe được tiếng rên của nữ nhân. Hắn giương mắt, nhìn thấy bên kia một nam nhân đang cùng nữ nhân trong ngực hôn đến lửa nóng, tựa hồ nhận ra được có người nhìn bọn họ, người đàn ông kia liếc mắt nhìn lại hướng Từ Bình. Từ Bình sợ đến nỗi không dám nhìn loạn.

Từ Bình biết tới chỗ như thế uống rượu tìm nữ nhân là chuyện thường, nhưng một khi chính mắt thấy được kỳ cảnh vẫn cảm giác ngượng ngùng, hắn quay đầu nhìn Từ Khôn một cái, may mắn anh hắn không tìm nữ nhân, hắn không muốn ở đây tiếp tục chờ nữa.

Uống hết nước chanh, Từ Bình thở dài, sớm biết như vậy đã không tới đây, hắn thật giống trời sinh không phải là người thích chơi bởi, chỉ có thể ngồi tăng thêm lúng túng.

Từ Khôn thấy Từ Bình có gì đó không đúng, cúi người ghé vào lỗ tai hắn hỏi: “Làm sao vậy, không vui?”

Từ Bình lắc đầu, “Anh, em muốn về trước.”

“Được, anh đưa chú ra ngoài chờ xe.”

“Không cần không cần. Anh tiếp tục chơi, em biết đường.”

Từ Khôn giờ khắc này bị quần lấy cụng rượu không thể thoát thân, không thể làm gì khác hơn là đồng ý, “Đến nhà thì gọi điện thoại cho anh.”

“Được, tạm biệt anh, chơi vui vẻ.”

Từ Bình lặng lẽ đến, lặng lẽ đi.

Tự đi ra khỏi khu VIP là hấn đánh giá cao chính mình.

Nơi này trang trí phong cách rất giống nhau, hấn luẩn quẩn một vòng đều không tìm được cửa ra, bởi vì khu vực này tương đối đặc thù, trừ phi khách cần, bằng không có rất ít nhân viên phục vụ tự ý tiến vào.

Từ Bình xoay chuyển hai vòng không thấy có người có thể hỏi đường, bất đắc dĩ lấy điện thoại ra muốn gọi cho Từ Khôn, danh bạ còn chưa mở ra, hấn đã nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, không tự chủ đi về phía trước, hấn gọi, “Lục Quân Thừa?”

Lục Quân Thừa nhìn thấy Từ Bình có vẻ hơi bất ngờ.

Hấn đi tới bên cạnh Từ Bình, nhìn kỹ, thấy đối phương không có bộ dáng say rượu mới hỏi: “Sao lại ở chỗ này?”

“Anh của tôi gọi tôi tới đây ăn đồ ăn.”

Lục Quân Thừa buồn cười, ngữ khí hoài nghi nói: “Đến chỗ này ăn đồ ăn?”

Từ Bình thành thật đáp: “... Tôi đến ăn đồ ăn thật mà.”

Lục Quân Thừa tùy ý gật đầu, “Vậy cậu bây giờ phải..”

“Tôi muốn đi ra ngoài, nhưng không tìm được cửa ra, nơi này cũng không có nhân viên phục vụ hỏi đường...”

Lục Quân Thừa nghĩ đến bộ dáng Từ Bình ngu ngốc ở đây đi vài vòng không tìm được đường, cảm thấy mắc cười, hấn bước chân dài đi phía trước vừa nói: “Đi thôi, tôi mang cậu đi ra ngoài.” Hấn lại hỏi: “Có cần tôi đưa cậu về không?”

Từ Bình khước từ, “Không cần phiền anh, tôi đi ra ngoài đón xe là được rồi.”

“Đều là bạn bè, có gì mà phiền phức.”

“Anh đến đây khẳng định có bạn cũng tới, cứ như vậy bỏ lại bạn bè thì không có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì a, mọi người đều là người quen, tập hợp cũng tập hợp rồi, ở lại nghe bọn hấn nói chuyện cũng vậy.”

Từ Bình nghẹn lời, nửa ngày mới nói: “Anh uống rượu! Không thể lái xe.”

“Ồ?” Lục Quân Thừa kinh ngạc thốt lên.

Nam nhân đi phía trước bỗng nhiên dừng bước, Từ Bình vội vàng dừng lại, suýt chút nữa va vào đối phương.

Lục Quân Thừa quay người, hơi cúi đầu sát vào Từ Bình, mắt không chớp nhìn chằm chằm.

Từ Bình bị ánh mắt của nam nhân làm lạnh cả người, hấn lùi lại mấy bước, mở khoảng cách giữa hai người nhẹ giọng hỏi: “Sao anh dừng lại?”

Lục Quân Thừa khoé môi cong lên, đem đầu để sát vào trước mặt Từ Bình, nhẹ nhàng thổi hơi.

Từ Bình nhất thời mặt đỏ tới mang tai: “...”

“Cậu xem, không có mùi rượu đúng không.”

Từ Bình vẫn ngồi lên xe Lục Quân Thừa, hấn một tay chống đầu, thực sự không nghĩ ra, Lục Quân Thừa người này có lúc sẽ như thế... thật vô lại.

12. Chương 12: Cuộc Gọi Đêm Khuya

Trước khi Từ Bình đi ngủ liền nhận được điện thoại của Từ Khôn, hấn hỏi “Anh, có gì không?”

Từ Khôn giọng nói không rõ “Hỏi chú đến nhà chưa, anh bị cái nhóm nhãi con rớt nhiều quá, giờ rất đau đầu.”

Từ Bình từ trên giường ngồi dậy, lo lắng nói: “Anh nghỉ sớm một chút, ở nhà có sữa bò không, uống nhiều một chút, say quá thì đừng tắm, vạn nhất ở trong phòng tắm ngủ cũng không tốt.”

Từ Khôn cười hì hì, nói: “Có em trai thật tốt, so với vợ càng biết quan tâm người khác. Anh biết rồi, tìm sữa bò uống, chú nghỉ sớm một chút.”

Từ Bình gật đầu, hấn im lặng vài giây, cắn môi nhẹ nhàng hỏi: “Anh có nhận thức Lục Quân Thừa không?”

Từ Khôn tựa hồ tỉnh táo lại, đợi nửa ngày hấn mới nói: “Lục Quân Thừa? Chú quen biết hấn?”

“Àn...”

“Sao lại quen? Hấn quán lấy chú sao?”

Từ Khôn đột nhiên nâng cao âm thanh làm Từ Bình sợ hết hồn, hấn liền nói: “Không phải, lúc trước em giúp hấn mở khóa xe, sau đó... liền nhận thức. Đêm nay cũng là hấn đưa em về nhà...”

Từ Bình cầm điện thoại một hồi lâu cũng không thấy Từ Khôn nói chuyện, cho là hấn đang ngủ, khẽ gọi: “Anh, anh ngủ chưa?”

“Không. Bình à, Lục Quân Thừa cùng chúng ta không phải người chung đường, anh khuyên chú một câu, hạn chế cùng hấn lui tới biết không.”

“...” Từ Bình không dám đem chuyện kết bạn cùng Lục Quân Thừa nói ra.

Từ Khôn nói tiếp: “Bọn họ những người này, hệ thống bài võ sâu xa, không có mục đích sẽ không vô duyên vô cớ tiếp xúc người khác, rời xa Lục Quân Thừa, đây là yêu cầu duy nhất của anh về chuyện của chú.”

Thấy Từ Khôn thái độ cứng rắn, Từ Bình không thể làm gì khác hơn là áp ứng đáp ứng, tâm lý có chút mờ mịt.

Lục Quân Thừa kết bạn cùng hấn, thật sự là mang theo mục đích cùng động cơ sao?

Ngày tiết trung nguyên, Từ Bình luống cuống tay chân, nhận đơn việc không hờ tay. Không ít người tự lái xe trở về quê cúng tổ tiên, không chú ý một chút, chìa khóa liền bỏ quên ở trong xe. Từ Bình lục tục nhận mấy cái vị trí tương đối xa xôi hẻo lánh, hấn không có phương tiện giao thông, phải tìm tới đồng nghiệp mượn xe, cũng chỉ trả cho đồng nghiệp một ít tiền.

Từ Bình vài năm trước có ý muốn mua xe oto, lúc thường có thể không có, nhưng mùa đông cùng lúc mưa to, xe ô tô so với xe điện đi xa thuận tiện rất nhiều. Từ Khôn cũng đã nói với hấn, cho hấn mua một chiếc, hấn khước từ. Hiện tại hấn cũng coi như có chút tiền, một chiếc ô tô cũ, bốn vạn là có thể mua được, ngày khác tìm thời gian đi xem mua một chiếc.

Từ Bình tính toán, tăng nhanh vận tốc đi tới địa chỉ khách hàng.

Ở bên ngoài bên ba một ngày cho đến mặt trời lặn, bầu trời đêm đen, Từ Bình mới lái xe về nhà.

Kết thúc mỗi ngày, cực khổ một chút, nhưng có thể nhận danh sách toàn là mở khóa xe. Từ Bình sờ sờ bao tiền, suy nghĩ ít nhất cũng có hơn ba ngàn.

Ban đêm gió từ ngoài cửa xe thổi vào, mềm nhẹ mà mát mẻ, Từ Bình không nhịn được than thở. Hắn khẽ mỉm cười, một ngày tích lũy uể oải cũng theo gió đêm thổi tan.

Điện thoại di động kêu lên, hắn để trống một cái tay kiểm tra, là Từ Khôn.

“Anh!”

Từ Khôn mỗi lần nghe tiếng em trai tâm lý liền thoải mái, hắn cười hỏi: “Hiện tại có rảnh không, ngày hôm nay nhà lão Vương giết gà vịt mở tiệc, thật nhiều đến nỗi ăn không hết.”

“Em còn ở trên đường, phỏng chừng hai tiếng nữa mới đến được, mọi người ăn đi, em đi mua chút đồ ăn là được, ngày hôm nay nhận được đơn việc cũng không tệ.”

“Cũng được, lần sau làm việc không cho làm quá muộn, lao dật kết hợp nha.”

Từ Bình đáp ứng liên tục, cô độc ở G thị, có người quan tâm, không thể không cảm động.

“Đúng rồi.” Từ Khôn đột nhiên hỏi: “Lục Quân Thừa có liên lạc với chú không?”

“... Không.”

Từ Bình nói cũng không sai, một tuần nay Lục Quân Thừa xác thực không gọi điện thoại cho hắn, đây coi như là ngầm thừa nhận bọn họ không liên lạc đi...

“Vậy thì tốt, chú lo lái xe đi, anh không quấy rầy, chú ý an toàn.”

Từ Bình cúp điện thoại, có chút không yên lòng mở danh bạ tìm tới tên Lục Quân Thừa, hắn đem ngón tay đặt ở phím xóa ngừng một hồi, cuối cùng vẫn lựa chọn giữ nó lại.

Từ Bình về đến nhà tắm rửa xong mới chậm chậm ngồi ở trước bàn ăn cơm, trước đây đói bụng, nhưng còn bận làm việc nên không lo ăn uống, chờ sau khi hết bận mới thấy đói bụng thì thời điểm khó chịu cũng qua rồi, bây giờ nhìn một bàn đồ ăn ngược lại cũng không gấp.

Sau bữa ăn tối Từ Bình cũng như thường ngày, vùi ở trên ghế nửa giờ đem hóa đơn ghi vào hệ thống, mới làm một nửa, điện thoại để một bên đột nhiên reo dõng đi lục chú ý.

Hắn mở điện thoại ra nhìn, là Lục Quân Thừa nhắn tin.

[Đã ngủ chưa?]

Từ Bình liếc nhìn đồng hồ báo thức, mười giờ hai mươi. Hắn trả lời

[Vẫn chưa.]

[Hôm nay có tiệc, ở bên ngoài uống rượu, thật mệt.]

Từ Bình: “...” Hắn không thể nào tưởng tượng được Lục Quân Thừa sẽ nói mệt, ngẫm nghĩ một chút hắn mới trả lời

[Vậy thì nghỉ ngơi sớm một chút.]

[Choáng váng đầu.]

Lục Quân Thừa gửi đi xong, cảm thấy Từ Bình không có linh ngộ được ý hắn, vì vậy mở danh sách biểu tượng, chọn cái mặt đang khóc biểu lộ tâm trạng [TT TT]

Từ Bình đối với cái biểu tượng TT TT ghen lời, tạm thời không nghĩ nên trả lời như thế nào, cũng muốn trả lời một cái biểu tượng, hắn tìm nửa ngày không tìm được, không thể làm gì khác hơn là đánh chữ:

[Uống sữa tươi có thể tỉnh rượu, tôi chưa từng thử, bất quá tôi có đề nghị anh tôi lúc say nên uống sữa tươi, anh có thể thử xem.]

Nếu như Từ Bình chỉ là đơn thuần kiến nghị Lục Quân Thừa uống sữa tươi, phỏng chừng hắn liền vui vẻ. Nhưng bây giờ lại xuất hiện một anh trai, những lời này thấy thế nào cũng chói mắt.

Lục Quân Thừa vẫn còn đang đánh chữ, Từ Bình bên kia gửi tin nhắn tới.

[Tôi còn hóa đơn chưa chép xong, phải tiếp tục làm. Một lát chuẩn bị ngủ, anh cũng nghỉ sớm một chút, ngủ ngon.]

Lục Quân Thừa hắn là một nhân tài tướng mạo bất phàm, có bao nhiêu người chờ nịnh bợ. Hai người đã xác định quan hệ bạn bè, đối phương cũng thật là nhạt như nước, mình không chủ động liên lạc, người ta một cái tin nhắn cũng không gửi cho hắn. Hắn trào phúng cười cười, giờ ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch.

Chỗ ngồi không ít người mắt sắc, có người hỏi: “Lục tổng sao vậy, giống như không vui?”

Lục Quân Thừa hí mắt, hít một hơi thuốc môn long lượn lờ cười cười.

Hắn nói: “Gặp một con mèo không nghe lời mà thôi.”

Người đang ngồi cười, phụ họa nói: “Mèo không nghe lời phải hảo hảo điều giáo, Lục tổng đêm nay đừng nghĩ tới mèo nào không nghe lời, trước tiên hảo hảo hưởng thụ một chút.”

Một bên bày mưu gọi MB lập tức vây quanh Lục Quân Thừa.

Lục Quân Thừa cản lại, liếc mắt cười khế, trong mắt ý cười hoàn toàn không có.

“Ngồi qua một bên đi.”

Từ Bình mơ hồ nghe tiếng điện thoại di động reo, hắn mở một mắt bắt máy nghe, bên mép ngáp một cái.

“Xin chào?”

Lục Quân Thừa nghe âm thanh Từ Bình mơ mơ màng màng, tâm tình bỗng nhiên thay tốt hơn chút.

“Là tôi.”

“Anh? Anh là ai...” Từ Bình đang ở trạng thái mê man, hắn miễn cưỡng lên tinh thần trừng điện thoại, sau thấy rõ tên, thần kinh nào nháy động.

Lục Quân Thừa lúc hai giờ bốn mươi phút sáng gọi điện thoại cho hắn...

Từ Bình bò dậy ngồi ở trên giường, mờ mịt hỏi: “Lục tiên sinh đã trễ thế này có chuyện gì sao?”

“Cửa nhà tôi khóa không biết có phải mật mã xảy ra vấn đề không, vẫn không mở ra, có thể làm phiền cậu tới đây mở khóa cửa cho tôi được không...”

Từ Bình: “...”

Lục Quân Thừa cẩn thận nói: “Tôi biết giờ này làm người khác rất khó chịu, nhưng tôi không có biện pháp, hiện tại tôi uống rượu choáng váng đầu, muốn đi khách sạn ngủ tạm một đêm cũng khó khăn.”

Không nghe Từ Bình đáp lại, Lục Quân Thừa mất mát, “Quả nhiên vẫn là quấy rầy đến cậu sao, thật ngại quá, vậy cậu coi như không có nhận cú điện thoại này đi, cậu... Ngủ tiếp, ngủ ngon.”

Chờ Lục Quân Thừa bên kia cúp điện thoại, Từ Bình mới coi như triệt để tỉnh táo. Hắn cầm điện thoại di động một đầu ngả vào gối, không bao lâu liền bỏ lên phiền lòng mà nắm tóc.

Lúc Lục Quân Thừa dựa vào cạnh cửa tiếp điện thoại Từ Bình, khóe môi chậm rãi cong lên.

“Tôi qua chỗ anh mở khóa, anh cho tôi địa chỉ.”

“Được.”

Từ Bình liền khô cần nói một câu: “Trước cùng anh nói một chuyện, tôi qua xem nếu như không mở được, vậy phải đổi khóa mới, phải thu phí!”

Lục Quân Thừa chớp mắt, thấp giọng nói “Được.”

Được cái gì mà được nha, Từ Bình tâm lý khó chịu, còn nói “Mở khóa cũng phải thu phí! Hơn nữa hơn nữa đêm, tính thêm tiền!”

“Được, tôi chờ cậu.” Ngược lại là hắn có tiền, Lục Quân Thừa trong lòng yên lặng bổ sung một câu.

Chờ Từ Bình cúp điện thoại, Lục Quân Thừa cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, một lát sau hắn trầm thấp cười ra tiếng, khoang ngực cũng hơi chấn động.

13. Chương 13: Hai Lần Đột Phá

Từ Bình nhắc hòm công cụ lên chạy tới địa chỉ nhà Lục Quân Thừa, gặp người dựa vào cạnh cửa nhìn mình chằm chằm, hắn buồn bực, cúi đầu nhìn bản thân mình không có gì không đúng, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy, anh đang nhìn cái gì?”

Lục Quân Thừa như vừa tỉnh giấc chiêm bao, lập tức bật cười. Hắn lắc đầu, nói “Không có gì, chỉ là không nghĩ tới cậu thật sự sẽ đến.”

Từ Bình khó chịu nghiêng đầu đi, nói: “Không có gì, chúng ta là bạn bè, hơn nữa tôi cũng không phải không lấy tiền...” Lời nói này nói ra, hắn cảm thấy có chút không ngốc đầu lên được.

Từ Bình đẩy lòng than thở, hắn buổi tối ít tiếp đơn việc, lúc này phá lệ đi làm, chỉ là vì tiền... Cái khác hắn đều không dám nghĩ tới.

Từ Bình trước tiên kiểm tra mật mã pin, hỏi lại Lục Quân Thừa mật mã là gì.

Hắn chuyển động công cụ trong tay vừa nói: “Ổ khóa này hư rồi, đổi xong khóa phỏng chừng cũng gần năm giờ, trước tiên tôi đem khóa cạy ra cho anh vào nghỉ ngơi trước, tôi ở đây làm.”

“Thay cái khóa phải lâu như vậy sao?”

“Cũng không phải, khóa cửa phổ thông đều giống nhau khoảng nửa giờ là mở được, nhưng ổ khóa này tôi không nói anh cũng biết, từ chất lượng đến tính năng chống trộm đều vô cùng tốt, cho nên kỹ thuật cũng phải rất cao, khá là phiền toái.”

Lục Quân Thừa giật mình, hắn cúi đầu nhìn bộ dáng nghiêm túc của Từ Bình, cảm thấy áy náy, “Tôi không nghĩ lại làm lâu như vậy, biết thế sẽ không gọi cậu đến rồi.”

Từ Bình cười cười, “Không có gì, cũng đã đến rồi.”

Hắn đem khóa cạy ra, sau đó gọi Lục Quân Thừa đi vào nghỉ ngơi.

Lục Quân Thừa không chịu, đứng ở cạnh cửa bởi Từ Bình đứng không đi vào.

Từ Bình bất đắc dĩ, “Anh vào đi, anh to con đứng ở đây làm tôi ngại. Anh không phải choáng váng đầu sao, vào đi ngủ đi.”

Lục Quân Thừa nhú mày, đêm nay uống rượu hơi nhiều, đầu đúng là vụng liên đau.

“Vậy tôi đi vào trước ngủ một lát, cậu làm xong thì gọi tôi. Không phải, cậu làm xong trực tiếp ở chỗ này ngủ, sáng sớm lại trở về.”

“A? Không cần, chuẩn bị xong trời đã sáng, không cần lo lắng.”

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình kiên trì, không dám miễn cưỡng. Đêm nay hắn có thể làm cho Từ Bình nửa đêm chạy tới đây mở khóa cho mình, hắn liền có lòng tin sau này sẽ làm cho Từ Bình ở nơi này không đi.

Giăng co hơn nửa đêm, Lục Quân Thừa buồn ngủ, trực tiếp trở về phòng ngủ xuống liền ngủ. Trước khi ý thức biến mất hắn vừa kịp nghĩ tới chuyện Từ Bình giữa đêm khuya khoắt đi tới đây, khoe môi mang theo ý cười bình yên đi vào giấc mộng.

Lục Quân Thừa mở mắt tỉnh lại, trời đã sáng choang.

Hắn đi chân trần xuống giường kéo tấm rèm nặng trĩu ra, cúi đầu ngửi trên người có mùi rượu với thuốc lá, cau mày. Quay người đang muốn đi tắm, đột nhiên nghĩ đến chuyện tối hôm qua. Hắn bước chân thật nhanh chạy ra bên ngoài, tại phòng khách nhìn một vòng đều không gặp người, tiếp lại đi tới cạnh cửa, phát hiện khóa đã thay xong, người cũng không ở lại.

Phút chốc không rõ cảm giác mất mát trong dự liệu, Lục Quân Thừa đi tới phòng tắm.

Từ Bình hừng đông bận việc đến sáng sớm năm giờ rưỡi mới rời khỏi, về đến nhà đã sáu giờ hơn. Cơ hồ một đêm chưa ngủ, tinh thần Từ Bình không quá tốt, qua loa ăn điểm tâm xong sau đó cũng nằm trên giường vận động hồ báo thức, đầu mới dính lên gối liền ngủ.

Trong giấc mộng nghe tiếng gõ cửa dứt quãng, hắn giãy dụa xuống giường đi mở cửa.

Từ Bình nhìn thấy chủ nhà trọ, mới nhớ lại lúc trước hắn cùng chủ nhà trọ có nói muốn gia hạn hợp đồng thuê nhà thêm một năm.

Hắn vò đầu, lúng túng nói: “Thật ngại quá chú Tiền, cháu tối hôm qua nửa đêm đi ra ngoài làm đơn hàng gấp, sáng sớm trở về ngủ như chết liền quên luôn chuyện này.”

Chủ nhà trọ không để ý, “Không có gì, người trẻ tuổi muốn làm việc là không sai, bất quá cũng phải chú ý thân thể mình.” Từ Bình thuê cửa hiệu mặt tiền này đã hơn năm năm, chủ nhà trọ cũng là người thành thật, thấy một mình hắn ở đây lẻ loi hiu quạnh cũng thương cảm.

Từ Bình đem hợp đồng ký tên đưa cho chủ nhà trọ, hòa khí cười cười.

“Buổi chiều cháu sẽ qua ngân hàng đem tiền gửi vào tài khoản cho chú, làm xong sẽ nhắn tin cho chú.”

Chủ nhà trọ gật đầu cầm hợp đồng đi, trước khi rời đi còn đặc biệt căn dặn Từ Bình chú ý nghỉ ngơi.

Từ Bình không ngủ được, hắn nấu cháo ăn no, lấy điện thoại di động ra nhìn thấy có ba cuộc gọi nhờ từ Lục Quân Thừa, còn có tin nhắn.

[Chuyện tối hôm qua cảm ơn cậu, tiền tôi chuyển qua weixin cho cậu.]

Nói một lời thật lòng, hắn đối với việc Lục Quân Thừa chuyển khoản có chút bóng ma trong lòng, Từ Bình mở weixin, nhìn thấy Lục Quân Thừa đúng là chuyển nhiều tiền cho hắn.

[... Anh chuyển cho dư tiền cho tôi rồi.]

Bên kia rất nhanh liền trả lời

[Vậy sao, cậu không nói, tôi tự mình suy nghĩ giá tiền.]

[Không có gì, tôi đem tiền dư trả lại cho anh.]

[Được.]

Lục Quân Thừa bị Từ Bình từ chối đến quen thuộc, đối với chuyện đối phương động một chút là cự tuyệt đã tự động miễn dịch.

Từ kết bạn đột phá quan hệ tầng thứ nhất, đến tối hôm qua nửa đêm hắn nguyện ý đến mở khóa cho mình, đột phá tầng quan hệ thứ hai, hắn đối với chuyện bắt người này, cũng càng ngày càng có lòng tin.

Từ Bình buổi chiều tại rạp chiếu phim phụ cận trung tâm thành phố mở khóa xe điện cho người ta, khu vực này có cây râm mát, Từ Bình chuẩn bị xong hóa đơn sau đó lái xe điện chậm rãi chạy một hồi. Đến chỗ cua quẹo, Từ Bình dừng xe lại, không xa có người cãi nhau, hơn nữa hần liếc mắt một cái liền nhận ra hai người kia chính là đôi người yêu bạn của Lục Quân Thừa lúc trước ở biệt thự.

Hắn xa xa liếc mắt, hai người thật giống cãi vã rất căng thẳng, nam nhân trong ngoài không đồng nhất đi rồi, người còn lại ngồi ở chỗ cũ đang khóc.

Nhìn thấy bộ dáng nam nhân chảy nước mắt, Từ Bình có chút khó chịu. Do dự nửa ngày, hắn lái xe qua bên cạnh người kia, đưa qua một túi khăn giấy.

Ninh Lam nhìn khăn giấy, sững sờ. Ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt ửng hồng nghi hoặc chớp chớp, có chút bất ngờ.

Bị người như thế nhìn chằm chằm, lại gặp người khác cãi nhau, Từ Bình khá là không dễ chịu.

“Anh xoa một chút đi, đừng khóc.”

Ninh Lam tiếp nhận khăn giấy, dư quang nhìn thấy thùng dụng cụ của Từ Bình mới nhớ đây là sự phụ lần trước mở khóa cho hắn. Lúc đó không nhìn kỹ, không

nghĩ tới sự phụ còn trẻ như vậy.

“Là anh, anh là bạn của Lục Quân Thừa.”

“... Chỉ là bạn bình thường, tôi tên Từ Bình, mới vừa mở khóa ở phụ cận đây.”

“Bạn bình thường?” Ninh Lam chậm chậm thì thầm, hắn đánh giá Từ Bình, rồi lắc đầu.

Lục Quân Thừa loại người đó làm sao vô duyên vô cớ giao hữu với người bình thường, huống hồ Từ Bình nhìn rất phổ thông, hơn nữa lại thiện lương.

Từ Bình thấy đối phương không nói, có lòng tốt đề nghị: “Đoạn đường này tuy rằng râm mát, nhưng ít người, đã xảy ra mấy vụ cướp bóc, không có chuyện gì anh vẫn là mau chóng rời đi đi.”

Ninh Lam cười khẽ, một đôi mắt phượng mới khóc cười rộ lên vừa đáng thương vừa dễ nhìn, hắn nhìn thẳng Từ Bình, nhẹ giọng nói: “Tôi tên Ninh Lam, cảm ơn khăn giấy với nhắc nhở của anh, rất hân hạnh được biết anh.”

Từ Bình bận xoa tay, “Không có gì.”

“Lần sau nếu như có cơ hội gặp mặt, hi vọng chúng ta có thể kết giao bạn bè.”

Từ Bình bị Ninh Lam nhìn đến thẹn thùng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Ninh Lam trước khi đi đặc biệt nói với Từ Bình, “Anh là người hiền lành, nếu kết bạn với Lục Quân Thừa thì phải bảo vệ tốt chính mình.”

“???” Từ Bình đầu óc mơ hồ nhìn theo bóng Ninh Lam đi xa, thấy Ninh Lam đột nhiên quay người nhìn mình vẫy tay, hắn nhanh chóng cũng thân thủ quơ quơ

14. Chương 14: Mời Uống Rượu

Sau khi Ninh Lam trở lại biệt thự, bảo mẫu đem canh mộc nhĩ trắng hạt sen bưng cho hắn. Ninh Lam tỉnh thần một hồi lắc đầu, “Tôi hơi mệt, trở về phòng ngủ một lát.”

Sau khi Ninh Lam lên lầu, bảo mẫu gọi điện thoại cho Phó Bách Chính, đem tình hình của Ninh Lam rõ ràng mười mười hồi báo cho hắn. Phó Bách Chính ngừng động tác, bình tĩnh nói: “Vậy để cho em ấy nghỉ ngơi, dì đem thức ăn chuẩn bị để trong tủ lạnh, không có chuyện gì cũng không cần đi lên quấy rầy em ấy.”

Ninh Lam co rúc ở trong chăn ôm chặt chính mình, hần cảm thấy hơi lạnh, đầu hôn hôn trầm trầm. Mỗi lần cùng Phó Bách Chính cãi vã, hần đều có cảm giác cả người thoát lực đặc biệt mệt mỏi. Không biết qua bao lâu, Ninh Lam nhận ra có người thăm dò trán của hần, mơ hồ nghe nam nhân kia đang nói chuyện.

Hần ngơ ngác không muốn nói chuyện, trong chốc lát cánh tay truyền đến đau nhói, có chất lỏng lạnh lẽo từ cánh tay tràn vào trong thân thể.

Phó Bách Chính than thở, cúi người dùng trán đụng với trán Ninh Lam, đôi môi kề sát ở bên tai Ninh Lam nói: “Em phát sốt, không thoải mái tại sao không nói. Rõ ràng biết thân thể không tốt, này là đang trừng phạt anh còn là trừng phạt chính mình.”

Ninh Lam mím môi, rũ mắt không nói lời nào.

Từ Bình lần trước xem mắt thất bại, trong nhà liền tìm đối tượng cho hần. Hần không cần biết cái gì, chờ hần nhận được tin tức, cha mẹ chỉ cho hần dãy số điện thoại, đúng giờ đi tới chỗ gặp người ta. Từ Bình liền đành phải để trống một ngày, đón xe đi.

Lần này cô gái tên Tôn Tình nhìn rất nhỏ nhắn, Từ Bình hỏi nàng mới biết, nàng mới vừa tròn mười chín tuổi.

Tôn Tình thấy Từ Bình kinh ngạc, ngại ngừng cười cười.

“Điều kiện gia đình không tốt, em học xong cấp hai liền ra làm việc. Ba mẹ em nói đã tới lúc xem mắt, em ôm một chút tâm thái đến gặp, không nghĩ tới anh nằm ngoài dự đoán của em.”

Tôn Tình cứ tưởng rằng đi xem mắt sẽ là nam nhân bụng bia, hoặc là trạch nam. Nàng nhìn thấy Từ Bình tuổi còn trẻ, tướng mạo thanh tú, thêm vào tính khí tốt, vóc dáng cũng không thấp, tâm lý phi thường hài lòng.

Hai người đều thuộc tính cách hướng nội, đi trên đường câu được câu không tìm đề tài tán gẫu. Từ Bình tới nói, hần cảm thấy đối tượng lần này kết thân cũng không tệ lắm, đề tài coi như có để trò chuyện, chỉ là vẫn tồn tại cảm giác không nói ra được.

Lúc hai người cảm thấy được bầu không khí cũng không tệ lắm, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kèn. Từ Bình quay đầu nhìn lại, Lục Quân Thừa xuyên qua cửa sổ xe nhìn hần vẫy vẫy tay.

Tôn Tình thấy nam nhân trong xe tướng mạo bắt phàm, xe vừa nhìn là xe tốt, liền hỏi Từ Bình: “Đây là bạn anh?”

Đi xem mắt bị Lục Quân Thừa nhìn thấy, Từ Bình khá là khó chịu, gật đầu nói phải.

Lục Quân Thừa vừa thấy tình thế này liền đoán được bọn họ đang xem mắt, hần ý tứ hàm súc không rõ cười cười, ánh mắt nhìn Tôn Tình, lại nhìn Từ Bình nói: “Hai người đi đâu, có muốn tôi đưa một đoạn đường không?”

Tôn Tình dù sao cũng là tiểu cô nương, bị Lục Quân Thừa có mặt nam nhân nhìn chăm chăm, cả người đều mềm nhũn. Không đợi Từ Bình nói chuyện, nàng vội vàng nói: “Chúng tôi muốn đi rạp chiếu phim, cách đây hai con đường. Nếu anh không ngại...”

Từ Bình tai nóng, đang muốn cự tuyệt, Lục Quân Thừa liền mở cửa xe, hơi ngoắc đầu ra hiệu bọn họ lên xe.

Tôn Tình chủ động ngồi ở phía sau, Từ Bình cũng đi theo vào, bị nàng đẩy lên ghế trước.

“Hai người các anh là bạn ngồi một chỗ tự ôn chuyện, không có chuyện gì, tôi ngồi phía sau.”

Từ Bình bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đến chỗ ngồi kế bên tài xế ngồi xuống.

Bên trong xe nhất thời có chút trầm mặc, Tôn Tình nắm tay hơi khấn trương, lấy hết dũng khí hỏi: “Vị tiên sinh này xưng hô như thế nào, Từ Bình cư nhiên đều không chủ động giới thiệu, coi tôi là người ngoài.”

Lục Quân Thừa quay đầu liếc nhìn Từ Bình một cái, lại thấy người ta không để ý tới hắn, bật cười nói: “Không dám, tôi họ Lục.”

“Chào Lục đại ca, em tên Tôn Tình.”

Lục Quân Thừa nghe đến tiếng “Lục đại ca” này, ánh mắt càng ngày càng cân nhắc.

Thấy Từ Bình không nói chuyện, Tôn Tình trong lòng có chút bất mãn, nàng nói: “Lục đại ca, em không nghĩ tới Từ Bình lại có người bạn xuất sắc như vậy, dung mạo của anh thật đẹp trai, so với mình tình trên ti vi còn đẹp hơn!”

“Vậy sao, vậy mà có người không cho là như vậy.”

Tôn Tình hiểu kỳ, “Ai vậy?”

Lục Quân Thừa cười không nói lời nào, Từ Bình trong lòng hừ nhẹ, lạnh lẽo nhìn hắn một cái.

Tôn Tình cảm giác hai người có chút quái dị, lại ức chế đối với Lục Quân Thừa hiểu kỳ cùng ngưỡng mộ, nàng còn muốn nói nữa, xe liền dừng trước rạp chiếu phim.

Lục Quân Thừa nói: “Đến rạp chiếu phim rồi, chúc hai người hẹn hò vui vẻ, tôi một hồi còn có hội nghị, về công ty trước.”

Tôn Tình mắt sáng lên, nam nhân là chủ công ty, nàng đứng bên cạnh Từ Bình cùng tạm biệt Lục Quân Thừa, lúc tiến vào rạp chiếu phim xem phim cả người đều có vẻ mất tập trung.

Từ Bình xa xôi thở dài, khẽ hỏi: “Có phải thích Lục Quân Thừa không?”

Tôn Tình nghe đến Từ Bình hỏi như vậy, nhất thời hoàn hồn. Mặt nàng đỏ nói quanh co: “Cái này... Lục đại ca là một nhân tài còn rất có năng lực, em, em ngưỡng mộ anh ấy là rất bình thường.”

Từ Bình: “...”

“Cái kia...” Tôn Tình lạnh lẽo đánh giá Từ Bình, thấy hắn không có bộ dạng sinh khí, mới cẩn thận từng li từng tí một hỏi: “Lục đại ca xuất sắc như vậy, bạn gái nhất định rất đẹp đi?”

“Tôi cũng không rõ ràng, không nghe hắn nhắc tới.”

“Vậy à.” Tôn Tình nói nhỏ, vui mừng trong bụng.

Tôn Tình sau khi thấy Lục Quân Thừa, cả người hồn vía lên mây bị Từ Bình nhìn ở trong mắt, hắn biết đến lúc này xem mất lại thất bại. Bất quá hắn không có thất vọng, bị người khác so sánh với Lục Quân Thừa, người tình tưởng khẳng định càng yêu thích Lục Quân Thừa.

Một hồi phim chiếu, Tôn Tình hồn vía lên mây, Từ Bình cũng mất tập trung. Hai người thật giống như có cảm giác trong lòng biết bọn họ không thích hợp, vì vậy ăn xong bữa tối liền bình tĩnh tạm biệt.

Sau khi về đến nhà Từ Bình có chút uể oải, hắn cầm điện thoại di động lên mở weixin, nghĩ đến lời nói lúc trước của Tôn Tình, không thể làm gì khác hơn là kiên trì hỏi

[Có bạn không?]

[Không, làm sao vậy? Hôm nay hẹn hò như thế nào?]

[Hoàn hảo... Chỉ là chúng tôi không thích hợp.]

Lục Quân Thừa đầu kia thực hiện được mục đích nở nụ cười, trả lời

[Tôi cũng cho rằng hai người không hợp ở cùng nhau.]

[...]

[Kỳ thực hiện tại rất nhiều tiểu cô nương rất hiện thực, kết hôn cũng tình nguyện tìm người có tiền chứ không tìm người yêu thích.]

[...]

[Nếu như cậu tâm tình không tốt muốn đi uống rượu, hoan nghênh tìm tôi, tôi có thể dẫn cậu đi chỗ tốt.]

Từ Bình giật mình, một lát sau mới đánh chữ

[Cô bé kia thích anh.]

[Tôi biết.]

[...]

[Tôi đã có người thích, cho nên...]

Từ Bình lần này cũng không biết sau đó phải nói cái gì. Hắn nhìn tin nhắn một hồi, ánh mắt cố định tại tin nhắn cuối cùng.

[yêu thích? Yêu thích kiểu nào?]

[Chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.]

[...]

[Nếu như cậu đi theo tôi uống rượu, tôi có thể miễn cưỡng nói cho cậu.]

[...]

[Đến đây đi, coi như tôi năn nỉ cậu. Gần đây tâm lý rất phiền, muốn uống rượu giải buồn. Tôi bảo đảm không dẫn cậu đi quán bar, hơn nữa cậu khẳng định sẽ thích chỗ đó.]

Thấy Từ Bình còn đang do dự, Lục Quân Thừa nói tiếp

[Chúng ta không phải là bạn sao?] tiếp đó gửi tới cái biểu tượng đáng thương.

Từ Bình nhìn chằm chằm cái biểu tượng đáng thương 3 giây, tâm lý mềm nhũn, cảm thấy có chút buồn cười.

[Vậy được, chủ nhật tuần này đi.]

15. Chương 15: Say Rượu Tình Mê

Đảo mắt đã đến chủ nhật, là thời gian Từ Bình cùng Lục Quân Thừa hẹn nhau đi uống rượu.

Lục Quân Thừa lái xe tới đón hắn, nói là chỗ đó khá xa.

Chín giờ rưỡi nghe dưới lầu có tiếng xe, Từ Bình thò đầu ra cửa sổ xem, Lục Quân Thừa đang từ bên trong xe đi ra.

Hắn mở cửa sổ nhìn xuống, phía dưới Lục Quân Thừa đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, tầm mắt giao nhau, Lục Quân Thừa khẽ cười.

Từ Bình phút chốc đỏ mặt, đem đầu thu về, hắn xuống lầu mở cửa cho Lục Quân Thừa.

Lục Quân Thừa hôm nay ăn mặc tương đối nhàn nhã, ngày thường dùng sáp chải tóc cố định tóc, lúc này tóc lại thoáng xốc xếch rải rác ở trán, tay áo ngắn vàng nhạt lộ ra cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, cái quần màu đen bao khóa lên một đôi chân dài, cao to kiên cường, kiêu căng khó thuần.

Từ Bình cùng Lục Quân Thừa đứng chung một chỗ, quả thực đối lập. Thân thể đơn bạc nhỏ bé căn bản không đáng chú ý, ở trên mặc áo thun ba lỗ trắng nhỏ, quần cộc màu đen, bên ngoài nhìn vào, giống như đáng dấp cù ông mùa hè chơi cờ dưới gốc đại thụ.

Dáng vẻ ấy của Từ Bình rơi vào đáy mắt Lục Quân Thừa, lại thấy ngon lành. Trắng mịn đến cùng như nước, cái miệng cong vênh lại tròn, cằm chân tinh tế không cong, nếu đôi chân này quần bên hông mình....

Từ Bình thấy Lục Quân Thừa bình tĩnh khá là quái dị, hỏi “Anh sao vậy? Vào đi.”

Suy tư của Lục Quân Thừa bị cắt đứt, ho nhẹ một tiếng vào cửa.

“Lầu một là cửa hàng, chỗ này chứa rất nhiều hàng, anh cẩn thận đừng đụng vào.”

Lục Quân Thừa nghĩ thăm nơi này đúng là nhỏ hẹp, buồng tắm nhà hắn so với chỗ này còn lớn hơn. (anh đại gia thì nói làm gì --)

Lên lầu, bố cục gian phòng Từ Bình liếc mắt một cái là có thể thấy hết.

Vào cửa bên tay trái là phòng vệ sinh, đi vào trong bên phải là nhà bếp, tận cùng bên trong đặt một chiếc giường đơn, đối diện giường là tủ quần áo cùng máy vi tính, bên trái là cửa sổ. Căn phòng rất nhỏ, lại tràn ngập khí tức sinh hoạt.

“Cái đó, phòng của tôi cũng không phải rất lớn, anh tùy tiện ngồi, đúng rồi, anh ăn sáng chưa?”

“Chưa.”

“Tôi lấy cho anh chén cháo, nếu như anh không chê...”

Lục Quân Thừa cười cười, hắn đích xác là để bụng đói tới đây, vì muốn cùng Từ Bình ăn sáng. Hắn kéo ghế tới vị trí đối diện Từ Bình ngồi xuống. Bàn hơi nhỏ, hắn ngồi như vậy có vẻ hơi hẹp.

Cháo hoa, hạt gạo rất mềm, nuốt xuống cuống họng liền nghe mùi thơm. Một đĩa dưa muối xì dầu, một đĩa bì ướp muối.

Đối với nam nhân mà nói, bữa sáng như vậy, phân lượng phi thường không đủ, thậm chí căn bản ăn không đủ no. Nhưng Lục Quân Thừa lại dị thường thỏa mãn, Từ Bình ở khoảng cách gần ngồi đối diện nhả nháp húp cháo, đầu lưỡi nho nhỏ ngậm lấy cái thìa, nuốt...

Lục Quân Thừa bất ngờ hóa đá, hắn có chút chật vật buông tầm mắt, tâm lý dâng lên một chút bất đắc dĩ.

Lục Quân Thừa chạy xe hai tiếng, rốt cục đến nơi.

“Tửu —— trang ——” Từ Bình nhìn bảng hiệu ghi hai chữ lớn, xe mới vừa lái vào, liền thấy đại môn một loạt người đứng hai bên nghiêng mình.

Từ Bình: “...”

Hắn thấy tình cảnh này rất giống trên ti vi, hắn quay đầu len lén liếc Lục Quân Thừa một cái, nghĩ thăm quả nhiên là người có tiền.

Hai người xuống xe, Lục Quân Thừa giới thiệu cho Từ Bình: “Nơi này là tửu trang tư nhân của tôi, tôi hàng năm đều vận chuyển các loại rượu tốt nhất từ các nơi trên thế giới đem về đây cất giấu, lúc tâm tình tốt, sẽ tới đây uống một trận.”

Tửu trang mang phong cách truyền thống I-ta-li-a, biệt thự ngoại bộ dùng ngói đỏ xây nóc nhà, mặt tường lát đá, mái hiên cùng khuông cửa đều có mấy bức điêu khắc tinh xảo. Đến gần biệt thự, bích họa cổ lão thần bí tao nhã, nội thất phong cách giản lược, bên ngoài là bể bơi, làm cho nơi này tăng thêm một phần khí tức hiện đại.

Lục Quân Thừa thấy bộ dạng Từ Bình ngốc ngốc, bật cười. Hắn dặt cổ tay nhỏ gầy của đối phương, đi vào.

Từ Bình phục hồi tinh thần, rút tay về, đỏ mặt hỏi: “Nơi này thật là đẹp, chúng ta bây giờ đi đâu?”

Lục Quân Thừa quay đầu lại chớp mắt, cười trêu nói: “Đi theo tôi thì biết.”

Từ Bình bán nhếch miệng giật mình nhìn hầm rượu, phục cổ làm bằng gỗ, trên kệ tất cả đều là từng hàng rượu, hòa với ánh sáng lạnh ở phía trên, khiến người ta gặp ảo giác bụi phủ đầy rượu ngon.

Từ Bình không tự chủ nuốt nước miếng, hỏi một vấn đề rất ngu: “Chỗ rượu này... đều là của anh sao?”

“Đương nhiên, có phải là phi thường hài lòng không?”

Từ Bình cuồng gật đầu, tuy rằng hắn sẽ không uống rượu, nhưng khung cảnh trước mắt này, thấy thế nào cũng đều cảm thấy chấn động.

Lục Quân Thừa tự tin nở nụ cười, xuyên qua giá rượu phía trước đi ra phía sau chọn mấy chai rượu, hắn một tay cầm hai chai, Từ Bình đứng tại chỗ, nhìn nam nhân mang theo bốn chai rượu hướng hắn đi tới.

“Cậu bây giờ ở nơi này tùy tiện tham quan, tôi đi chuẩn bị đồ ăn, một hồi cậu lên lầu hai, tôi chờ cậu ở đó.”

Vì vậy Từ Bình bên trong hầm rượu bắt đầu đi dạo chung quanh, bắt quá sợ bính đảo những rượu ngon này, hắn bước đi rất nhẹ nhàng.

Chờ Từ Bình lên tới lầu hai, liền thấy Lục Quân Thừa đang ở chỗ bàn ăn bày món ăn.

“Ồ, tôi đến đây.”

Từ Bình tiến lên đem món ăn trong xe đồ ăn bày ra, Lục Quân Thừa chiêu đãi hắn rất tốt, chính mình lại không có lẽ phép chỉ lo chơi.

Từ Bình đỏ mặt đối diện Lục Quân Thừa cười cười, lỗ tai hồng hồng, làm Lục Quân Thừa muốn đem người đề xuống ghế sa lon tùy ý gặm nhấm.

Thật giống như thuận lý thành chương, hai người có chút men say.

Hơi say, lâng lâng.

Từ Bình nửa khép con ngươi, mi mắt run lên, mông lung nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt.

Hắn gờ ly rượu lên, rượu ngon thuần phức u ám từ yết hầu chậm rãi trượt vào trong dạ dày, hắn thoải mái như muốn bay lên, nheo mắt lại thỏa mãn mỉm cười.

Lục Quân Thừa chẳng biết lúc nào ngồi bên cạnh Từ Bình, cúi người dán vào bên tai của hắn thấp giọng hỏi: “Uống ngon không?”

Từ Bình cộc lốc cười khúc khích: “Ngon, ngon lắm.”

“Có muốn uống ngon hơn không?”

Ngon hơn?

Từ Bình hiếu kỳ quay đầu, hai người tầm mắt đụng nhau, sâu kín nhìn chằm chằm đối phương.

Một người mê man đơn thuần, một người mê hoặc thâm thúy.

“Cái gì uống ngon?”

Nam nhân cười nhẹ, hơi thở ra thổi vào mặt Từ Bình, rất nóng, rất nóng.

Lục Quân Thừa nhìn ly rượu uống một cái, tay phải nắm cầm dưới Từ Bình, môi hồng răng trắng, tràn ngập mê hoặc.

Từ Bình lần đầu hôn môi, hắn có chút khó chịu, muốn đem người đẩy ra; lại có chút thoải mái, đầu lưỡi trong miệng quấn càng chặt hơn, muốn thoải mái hơn.

Hắn ô ô lên tiếng, như động vật nhỏ yếu ớt, kích thích phát nam nhân phát sinh chinh phục cùng dục vọng chiếm hữu.

Lục Quân Thừa khắc chế đem hai người hơi tách ra, thấy Từ Bình có chút bất mãn trừng hắn, đôi mắt phẳng phất hơi nước như đang nói chuyện, con ngươi đen láy bên trong phản chiếu bộ dáng của mình.

Nam nhân tay phải thủ sẵn sau gáy Từ Bình, thiếp mặt dụ dỗ: “Có muốn thoải mái hơn không?”

“Muốn, muốn...”

Không đợi động tác Lục Quân Thừa, Từ Bình trực tiếp dán lên môi Lục Quân Thừa, cắn một cái, sau đó có chút bất mãn, hắn nhớ tới vừa nãy nơi này ăn thật ngon nha.

Lục Quân Thừa nở nụ cười, dụ dỗ: “Sai rồi, phải hé miệng.”

Từ Bình hơi há mồm, một giây sau khoang miệng ừ ừ kéo đến lửa nóng tập kích, mang theo dục vọng chiếm hữu cuồng liệt, môi răng quần quýt, hương rượu tràn ngập.

Có vệt nước từ cằm Từ Bình chảy ra, nam nhân liếm láp từng cái. Hắn một bên nhiệt liệt đem Từ Bình hôn đến thiên hôn địa ám, một bên trên người Từ Bình châm lửa xoa xoa.

Từ Bình bị trêu chọc khó chịu, thân thể muốn tránh thoát. Đột nhiên không biết bị nắm nơi nào, hắn hừ nhẹ, âm điệu bảy queo tám cong làm cho Lục Quân Thừa tâm đều mềm nhũn, lửa càng nóng.

Hắn hơi dời thân thể, đem Từ Bình đang xích lửa ôm ngang vào ngực, chạm tới da thịt xúc cảm non mềm, như trứng gà lột, muốn cho người ta nuốt lấy, nhai vào bụng!

Đem người đưa tới trên giường, Lục Quân Thừa thật muốn tru một tiếng, cuối cùng chiếm được rồi! Hắn đem quần áo cởi sạch, đè lên Từ Bình.

Lửa nóng thân thể quần quýt, Từ Bình lúc này dường như đặt mình vào mây mù, theo Lục Quân Thừa bồng bênh.

Nhịp điệu tình như thủy triều bị Lục Quân Thừa lôi kéo, Từ Bình thoải mái khoe mắt nổi lên nước mắt.

Lục Quân Thừa liếm sạch sẽ nước mắt của Từ Bình, mỗi lần động liền nói một lần “Em là của tôi.”

Từ Bình tựa như cảm ứng, bảy queo tám cong trả lời: “Tôi mới không phải.”

Nam nhân nói giọng khàn khàn: “Không phải? Vậy bây giờ là ai đang XXX em?!”

Từ Bình chỉ ô ô khóc, cắn môi không đáp.

Lục Quân Thừa vừa tức vừa bị dục vọng hỏa đốt, động tác càng thêm mãnh liệt.

16. Chương 16: Anh Thích Em

Ninh Lam ngày hôm nay xuất viện, hắn đã thay xong quần áo ngồi ở bên giường chờ Phó Bách Chính tới đón. Liên tục sốt nhẹ nửa tháng, hắn gầy hốc hác đi, vốn là người đơn bạc, bây giờ nhìn như tờ giấy, cảm nhón nhỏ nhắn, ánh mắt u buồn, cả người càng lộ vẻ nhu nhược.

Hắn an tĩnh ngồi ở bên giường, xa xa nhìn lại đẹp như bức họa.

Lúc Phó Bách Chính đẩy cửa vào, vừa vận nhìn thấy bộ dáng Ninh Lam xuất thần. Hắn bất động thanh sắc đi tới, ôm vai Ninh Lam, ở trán hắn in một nụ hôn.

“Cuối cùng cũng hạ sốt.”

Ninh Lam giương mắt nhìn Phó Bách Chính một cái, liền buông xuống, thần sắc bình tĩnh.

Phó Bách Chính trầm mặc, lấy ra một cái áo khoác giúp hắn mặc vào, Ninh Lam nghe lời mặc cho nam nhân động, như con rối mỹ lệ tinh xảo, không có một gợn sóng.

“Đừng như vậy được không? Coi như em không tha thứ cho anh, cũng đừng lấy thân thể của mình ra hả giận, đem thân thể dưỡng cho tốt, sẽ nghe theo em hết.”

“Tôi muốn rời khỏi.”

“Chỉ có cái này là không được.”

Ninh Lam tự giấu nở nụ cười, không tiếp tục nói nữa.

Phó Bách Chính một tay dắt Ninh Lam một tay cầm hành lý đi ra ngoài, Ninh Lam mắt lạnh làm trong lòng hắn khó chịu, nhưng hắn sẽ không biểu hiện ra. Phó Bách Chính chỉ có thể dùng hành động nói cho

người này, hắn yêu Ninh Lam, hắn sẽ không buông tay, hắn sẽ đối xử tốt với Ninh Lam cả đời, dù cho Ninh Lam vĩnh viễn không tha thứ cho mình.

Từ Bình đã một tuần không dám liên lạc với Lục Quân Thừa, trong tửu trang ngày ấy, hắn tỉnh lại phát hiện hai người ngủ cùng một cái giường, trên người đầu đầu cũng có vết tích.

Từ Bình bụm mặt cười khổ, cũng không biết là Lục Quân Thừa kỹ thuật quá tốt hay là thân thể mình tổ chất hảo, sau khi làm xong cư nhiên không phát sốt, nơi đó cũng không có xuất huyết.

Hắn nguyên một tuần lễ mặc áo cao cổ, vết tích mới dần dần mờ đi, làm cho khách hàng nghĩ hắn sợ nắng to hay ngọn gió nào đó xuyên qua quần áo. Tình cờ có vài khách hàng quăng tới ánh mắt ý vị thâm trường...

Hắn và Lục Quân Thừa lên giường, chỉ cần nghĩ tới đây, Từ Bình cảm thấy rất điên cuồng.

Vì sự tình gì mà lại phát triển thành như vậy?

Điện thoại di động kêu lên đem tâm tư Từ Bình đánh gãy.

“Anh.”

“Sao vậy, lâu rồi không liên lạc, nghe tiếng như mặt ủ mày chau.”

Từ Bình thở dài, “Không có gì...”

Từ Khôn bật cười, “Chẳng lẽ xem mắt lại thất bại.”

Từ Bình: “... Đúng là thất bại.”

“Nếu không anh giới thiệu người khác cho chú.”

“Không cần, không cần. Anh, kỳ thực, em không nghĩ sẽ kết hôn.”

“...”

“Em nói thật, em chỉ muốn sau này già rồi, nuôi một con chó, ở nông thôn tìm cái nhà, loại một khối nhỏ...Em, em căn bản không có chuẩn bị kết hôn.”

“Thằng nhỏ ngốc, hiện tại ai không nghĩ muốn có lão bà hài tử, chú nói chú từ sáng đến tối nghĩ tới cái gì, không kết hôn cùng chó sống hết đời, đừng nói là anh, trong nhà chú cũng không đáp ứng.”

Từ Bình nói thật nhỏ: “Em biết... Em định tìm ngày cùng trong nhà nói rõ, bọn họ... Nhiều nhất cũng là đánh gãy một chân em thôi.”

Từ Khôn: “... Chú bình tĩnh, nữ nhân vừa thơm vừa mềm, chú không ôm lấy, anh tìm cho chú hai người, ôm ôm liền thích.”

“...”

“Nếu không anh cho chú tự chọn người.”

“Không, tuyệt đối không nên.”

“Vậy chú cũng đừng suy nghĩ vớ vẩn, anh cũng không ép chú kết hôn, nam nhân ba mươi một cành hoa, chú mới hai mươi lăm, tuổi trẻ lắm, đợi thêm mấy năm cũng không muộn.”

“... Ân.”

Kết thúc trò chuyện cùng Từ Khôn, Từ Bình mặt ủ mày chau nằm lại trên giường nhìn trần nhà ngẩn người, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng trống không, tuy nhiên không rõ ràng đến tột cùng là trống rỗng nơi nào. Mí mắt càng ngày càng nặng, hắn nháy mắt mấy cái, chung quy vẫn là nhắm hai mắt lại ngủ.

“Thoải mái sao?”

Ân, thoải mái.

“Có muốn nhiều hơn không?Càng sâu hơn?”

Muốn, không, không muốn sâu như vậy.

Nam nhân cười khê, “Nói dối sẽ bị trừng phạt.”

Không, đừng dùng sức như vậy.

Từ Bình khóc lóc muốn giãy dựa khỏi nam nhân phía trên, hấn giương mắt muốn nhìn rõ ràng đối phương là ai, lại bị cánh tay rắn chắc áp đến không cách nào nhúc nhích.

Hắn kêu rên thành tiếng, khoe mắt ửng hồng, cả người khô nóng khó nhịn.

Tại thời điểm nam nhân động tình rất cực sử dụng lực, đem người đẩy ra, chính mình từ trên giường lăn xuống, hắn đau kêu thành tiếng, đồng thời ngẩng đầu lên thấy rõ dáng vẻ của nam nhân.

Từ Bình bị làm đau tỉnh lại, hắn xoa cánh tay đụng trên sàn nhà, khoe mắt chảy nước mắt. Điện thoại di động trên bàn không ngừng rung, hắn bò lên cầm điện thoại lên, màn hình hiện tên người mà hắn không muốn gặp nhất — Lục Quân Thừa.

Từ Bình nghiêm mặt ngồi ở bên giường, nhớ tới mặt nam nhân trong mộng, không nhận điện thoại.

Sau mười phút điện thoại vẫn kiên nhẫn rung, Từ Bình không thể nhịn được nữa, một cái nhận điện thoại rống: “Anh xong chưa!”

“Em rất cực cũng chịu tiếp điện thoại của tôi.”

“Ha ha!”

“Tôi đang ở dưới lầu, có mấy lời muốn nói với em, có thể xuống dưới không?”

“...”

“Nếu như em không xuống, tôi vẫn đứng ở chỗ này không đi.”

“Vậy anh đứng đi!”

“Àn, tôi sẽ đợi đến hừng đông, em chung quy cũng phải mở cửa tiệm.”

“... Vô lại!”

Từ Bình trong lòng đem Lục Quân Thừa mắng cái máu chó đầy đầu, hắn thò đầu ra cửa sổ, lúc này sắc trời đã dần tối, bóng đèn đường chiếu trên mặt đất, cũng chiếu vào chiếc xe màu đen dừng sát ở ven đường.

Lục Quân Thừa kiên cường cao to đứng lạng trước cửa tiệm, không nhúc nhích. Thấy Từ Bình thò đầu ra, cũng quay đầu nhìn hắn.

Lúc trước chưa thấy người thì không có cảm giác gì, hiện tại vừa nhìn thấy, Từ Bình tâm lý liền sinh khí. Dép lê cũng không mang, hắn liền chân trần chạy xuống lầu.

Phản phạt mở cửa ra, mặc đen lầy trùng nam nhân trước mắt.

Trường đến cao ghê gớm a, chỉ cần ngẩng đầu lên, giống như có thể đem người trợn lên gắt gao.

Lục Quân Thừa nhìn thấy Từ Bình thở phì phò, mỉm cười. Cũng không đi vào, hắn đứng ở trước cửa, nghiêm túc nhìn Từ Bình nói: “Chuyện ngày đó em cũng nhớ tới đi.”

“...”

“Chính là tại tửu trang, chúng ta uống rượu, rồi lên giường.”

Từ Bình: “.....”

“Chúng ta đều rất thoải mái, em còn nói rất sảng khoái.”

“.....”

“Không sao, em không có ấn tượng, tôi còn nhớ.”

“Ha ha.”

“Từ Bình, có câu nói tôi nghĩ muốn nói với em rất lâu.”

Có gió thổi qua, phất qua bên tai Lục Quân Thừa, thổi bay tóc đen của Từ Bình rơi vào trên cái trán nhỏ nhắn.

“Anh thích em.”

“...”

“Rất thích.”

Ầm ——

Từ Bình trực tiếp đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa không ngừng thở dốc, thậm chí nói không ra lời. Hắn có chút nóng, đầu hồ đồ, hắn hình như nghe Lục Quân Thừa tỏ tình với hắn?

Hắn giữ vững thần kinh mở cửa ra, thấy Lục Quân Thừa vẫn đứng ở ngoài cửa.

Từ Bình sững sờ, không biết làm sao nhìn chằm chằm Lục Quân Thừa, lập tức liền cúi đầu. Hắn thấp giọng mở miệng, nhìn Lục Quân Thừa nói, phảng phất như đang lẩm bầm lẩm bầm.

“Anh mới thổ lộ với tôi?”

“Đúng thế. Anh thích em, Từ Bình.”

“...”

Từ Bình mất tối sầm lại, Lục Quân Thừa hơi cúi người, ngay sau đó trên trán có cảm giác ấm áp mềm mại hạ xuống.

Vậy hắn là môi đi? Từ Bình đầu đình chỉ suy nghĩ, cứng đờ đứng tại chỗ không thể động đậy.

Lục Quân Thừa nhẹ giọng hỏi: “Em có phải muốn suy nghĩ?”

“Àn... tôi nghĩ...”

“Được, vậy anh về trước chờ đáp án của em.”

“...”

“Trước khi cùng em nói tiếng ngủ ngon, hi vọng em trong mộng có anh.”

Từ Bình chần kín, nhất thời nghĩ đến giấc mộng hồi nãy.

Từ Bình cả người như ngâm mình trong nước ấm, cả người như nhũn ra, toả nhiệt.

Lục Quân Thừa tỏ tình với hắn, hai người bọn họ đều là nam nhân, nhưng cái này đã không còn trọng yếu, dù sao bọn họ cũng đã lên giường.

Tâm lý trong chớp mắt phảng phất thiếu hụt một cái gì đó, Từ Bình cảm thấy thấp thỏm lo âu. Hắn sợ cuộc sống bị thay đổi, cứ như vậy thanh thanh thản thản, nuôi con chó, già đi không tốt sao?

Hắn thậm chí không tìm được bằng hữu nói ra ý nghĩ của hắn, đại khái người khác đều sẽ cảm thấy hắn là người bị bệnh thần kinh.

Bóng đêm dài dằng dặc, Lục Quân Thừa tỏ tình, đem nội tâm Từ Bình khuấy nhiễu loạn một đoàn.

Hắn mất ngủ...

17. Chương 17: Tổ Tình Bị Từ Chối

Từ Bình hai mắt vô thần ngồi trên giường ôm chặt gối, đáy mắt mang theo hai vành mắt thâm quầng, tóc cũng không giống ngày thường nghịch ngợm nhếch lên, rơi vào trên trán, cả người cúi đầu ủ rũ không có thần thái.

Hắn ở trên giường lăn lộn cả đêm, quần áo nhiều nếp nhăn như quả dưa muối. Một đêm không chớp mắt, hắn đã suy nghĩ minh bạch.

Hắn lấy điện thoại di động ra tìm số điện thoại của Lục Quân Thừa, bây giờ chưa tới tám giờ rưỡi, hắn là sẽ không quấy rối đến thời gian làm việc của đối phương.

Điện thoại cơ hồ chưa reo đã có người tiếp, Lục Quân Thừa bên kia nghe tâm tình rất vui vẻ.

“Từ Bình, anh đang chờ điện thoại của em.”

“Àn...” Từ Bình hữu khí vô lực nói: “Tôi suy nghĩ một đêm, cảm thấy chúng ta không thích hợp, cho nên tôi không chấp nhận lời tỏ tình của anh.”

Lục Quân Thừa như bị sét đánh, “Lý do?”

“Bối cảnh gia đình của chúng ta, quan niệm cá nhân khác nhau quá nhiều, ở chung một chỗ e là không ổn, hơn nữa, chúng ta đều là nam nhân, cần kết hôn sinh con. Coi như tôi không cần, gia nghiệp của anh lớn như vậy, trong nhà của anh cũng sẽ không cho phép anh cả đời không có con.”

“Ha.” Lục Quân Thừa cười nhạo, Từ Bình thật sự quá mức ngây thơ. Hiện tại xã hội này, ai quy định cùng nhau nhất định phải là cả đời, đã kết hôn cũng có thể ly hôn, càng khỏi nói là hai nam nhân, hắn nên cảm tạ Từ Bình vì suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy a.

Lục Quân Thừa không còn tâm tình, ngữ khí cũng biến thành không bình tĩnh: “Chúng ta chỉ cần nghĩ về chuyện kết giao, những chuyện khác giao cho anh xử lý, như vậy em an tâm chưa?”

“... Không cần đâu, tôi đã nói rõ với anh kết quả rồi, cứ như vậy đi, tạm biệt.”

Từ Bình nói xong, liền đem điện thoại bỏ xuống. Thấy điện thoại di động vang lên, ba chữ Lục Quân Thừa làm cho hắn hoảng loạn. Hắn từ chối không tiếp, đem dây số kéo vào trong danh sách đen, lại mở weixin, đem tài khoản Lục Quân Thừa cũng kéo vào danh sách đen.

Cứ như vậy đi...

Hắn dựa vào trên giường thất thần, ai cũng không liên lạc lại ai là kết quả tốt nhất. Tuy rằng trong lòng vẫn có chút khó chịu...

Từ Bình cúi đầu vào gối, bản thân thôi miên nói: Vốn chỉ là bằng hữu bình thường, hà tất lưu ý quá mức.

Lục Quân Thừa phát hiện số điện thoại của mình cùng weixin đều bị Từ Bình kéo vào danh sách đen, trực tiếp nổi khí nổi nộ cười. Tiết chế cảm xúc đem điện thoại ném trên mặt đất, điện thoại lăn mấy vòng, trượt vào dưới đáy ghế sofa.

Nam nhân không cam lòng cào cào tóc, đáy mắt lộ ra dự vọng chiếm hữu khủng bố.

Giường đã lên rồi, tỏ tình cũng nói rồi, chỉ như thế đem hắn quăng đi? Nằm mơ.

Từ Bình hắt hơi một cái, một đêm không ngủ, hắn thực sự quá buồn ngủ. Lay dép lê xuống lầu, hắn vượt vượt bụng, dự định ra ngoài mua bữa sáng. Tâm tình không tốt, nhưng ngũ tạng phải được ưu tiên, cho nên nổi buồn gì đó đều không đáng nhắc tới. Có chuyện gì, chờ lấp đầy bụng rồi nghĩ.

Hoàn cảnh bên trong biệt thự Cảnh Thiên, bảo mẫu lại bắt đầu khó khăn. Bữa sáng đưa lên đều không được đựng tới, nếu tiên sinh biết, nhất định lo lắng.

Nàng cũng không hiểu, trước đây hai người ân ái như vậy, hiện tại sao lại căng đến nước này, tuy nói nàng tư tưởng phong kiến, cảm thấy nam vẫn là cùng nữ mới tốt, nhưng tiên sinh ở cùng Ninh thiếu gia, nhìn thấy hẳn thật sự rất vui vẻ.

Bảo mẫu không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Phó Bách Chính, “Tiên sinh, thiếu gia không chịu ăn sáng, bây giờ còn nằm ở trên giường, khuyên thế nào cũng không đứng lên.”

“Không có gì, dì đem đồ ăn xuống đi, lát nữa tôi quay lại.”

Phó Bách Chính cúp điện thoại, liền bấm mã số.

“Dem đồ tới cho tôi.”

Ninh Lam rất gầy yếu nằm trên giường, chỉ có một cái đầu nhô lên, không nhìn kỹ, sẽ không biết trên giường có người.

Phó Bách Chính đứng ở bên giường, biết đối phương tỉnh, nhưng cố ý nhắm mắt lại không muốn gặp mình. Buông mi mắt hơi rung động, như con bướm nhỏ bị thương.

Hắn thở dài, nói: “Anh tìm được di vật của mẹ em, anh nghĩ em nhất định rất muốn nhìn xem bên trong chứa cái gì.”

Vừa dứt lời, Ninh Lam quả nhiên mở mắt ra giãy dụa đứng dậy.

Phó Bách Chính cúi người xuống đỡ Ninh Lam, để gối lót sau lưng hắn, cho hắn dựa vào thoải mái.

Ninh Lam tiếp nhận cái hộp, cúi đầu thấp giọng hỏi: “Không có điều kiện sao?”

Tay Phó Bách Chính dừng lại một chút, rồi vuốt ve mái tóc mềm mại của Ninh Lam, bình tĩnh nói “Không có điều kiện.”

“A...”

Ninh Lam đánh giá cái hộp sắt, hộp với khóa phần lớn đã rỉ sắt, dính vào nhau.

“Tôi muốn mở hộp ra nhìn.”

“Anh gọi thợ khóa tới đây xem có mở được không, ổ khóa này phần lớn đều rỉ sắt, mặc dù có chìa khóa nhưng cũng không mở ra được.”

“Được...”

Thấy Phó Bách Chính lấy điện thoại di động ra, Ninh Lam đột nhiên kéo nhẹ tay áo của hắn, ngửa đầu hỏi: “Có thể gọi Từ sư phụ lần trước a.”

Phó Bách Chính sững sờ, vì động tác nhỏ vô ý của Ninh Lam mà cảm thấy vui vẻ. Còn không đợi Ninh Lam hoàn hồn, thấy hắn lại hỏi lần nữa, mới nói: “Được, anh gọi hắn đến.”

Từ Bình nhận được điện thoại của Phó Bách Chính, nghe địa chỉ là biệt thự Cảnh Thiên, có vẻ hơi bất ngờ. Hắn sửa sang xong thùng dụng cụ leo lên xe điện chạy đi, theo bản năng cảm thấy đơn việc này là Ninh Lam gọi hắn làm.

Từ Bình một đêm ngủ không ngon, dưới cái nắng gay gắt, dù cho đội mũ, đôi mắt cũng bị chiếu không mở ra được. Thật vất vả mới đến nơi, sau lưng hắn đã ướt đẫm, mồ hôi dính trên người, đặc biệt không thoải mái.

Bảo mẫu nhìn thấy Từ Bình, hòa ái cười cười, nói: “Tiểu sư phụ, tôi dẫn cậu đi phòng khách thay quần áo khác, y phục này ẩm ướt, mặc cũng không thoải mái.”

“A? Không cần không cần, một hồi tôi về nhà đổi là tốt rồi.”

“Đây là tiên sinh phân phó, trời nóng bức như vậy đi về cũng không dễ dàng, tiểu Từ sư phụ cậu hãy giúp tôi một chút.”

“Vâng, được rồi...”

Trong mắt Từ Bình, không phân biệt bảo mẫu quản gia, chỉ có trưởng bối, trưởng bối phải được tôn kính. Hắn không đành lòng từ chối, không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng khách thay quần áo.

Thay đổi quần áo xong, bảo mẫu đem Từ Bình tới trước phòng Ninh Lam liền lui ra. Từ Bình nhẹ nhàng gõ cửa ba cái, Phó Bách Chính liền đi ra mở cửa. Trong lòng Từ Bình, Phó Bách Chính vẫn mang hình tượng “Y quan cầm thú”, nhìn không ra có cái gì tốt, chỉ có thể khô cứng nói: “Xin chào, Phó tiên sinh.”

“Àn, em ấy ở bên trong, cậu vào đi.” Phó Bách Chính ra hiệu, đứng ở ngoài cửa nhìn.

Từ Bình: “...”

Ninh Lam nhìn thấy Từ Bình, cười híp mắt cùng hắn chào hỏi, “Chúng ta lại gặp mặt, tiểu Từ sư phụ. ”

“Àn!”

Rõ ràng hai người không quen biết, nhưng Từ Bình cảm thấy như đã quen rất lâu rồi, cảm giác thân thiết. Hắn nheo mắt lại nhìn Ninh Lam, nửa ngày nhũn mày lại nói: “Anh gầy đi nhiều quá, ngã bệnh sao?”

Ninh Lam rũ mắt, “Àn.”

Từ Bình lo lắng hỏi: “Nghiêm trọng không, đã hết chưa?”

“Không có gì, chỉ là phát sốt mà thôi, đã tốt hơn rồi.”

Từ Bình liếc đồ ăn trên bàn, vừa nhìn thì thấy đồ ăn chưa dùng được bao nhiêu. Hắn cắn môi, cái trán nhăn lại, xoa bụng của mình nói, “Tôi đi gấp quá, không ăn cơm trưa, thật đói.”

Ninh Lam bật cười, “Nơi này có đồ ăn, anh có thể ăn bao nhiêu thì ăn đi.”

Từ Bình không khách khí cầm lấy đĩa gấp bánh ngọt đưa vào miệng, mới cắn một cái, liền kinh ngạc.

“Này, cái này ăn thật ngon!” Dứt lời, liền cầm lấy một đôi đũa khác, gấp lên một khối đưa cho Ninh Lam, thúc giục: “Anh cũng ăn, hai người so với một người ăn càng vui.”

“...”

Thấy Ninh Lam còn đang do dự, Từ Bình vẫn duy trì động tác đưa đĩa.

Ninh Lam bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy bánh ngọt ăn.

Từ Bình thấy Ninh Lam bắt đầu ăn, cười híp mắt như ý miêu tự đắc, thẳng thắn đem cái đĩa bưng đến trước mặt Ninh Lam, thúc giục hắn ăn.

Ninh Lam không muốn Từ Bình bưng quá lâu, không thể làm gì khác hơn là gấp từng miếng từng miếng bánh ngọt mà ăn. Gấp sáu, bảy miếng, hắn thực sự no đến mức ăn không vô.

Từ Bình thấy không sai biệt lắm, đem bánh ngọt thả lại mặt bàn, đem chén nước đưa cho Ninh Lam.

Ninh Lam từng cái tiếp nhận.

Phó Bách Chính vẫn luôn đứng ở ngoài cửa nhìn chăm chú vào tình huống trong phòng, tâm tình đột nhiên không đúng lắm. Hắn ngàn hồng vạn hồng đều không làm cho Ninh Lam ăn mấy cái, tiểu sư phụ mở khóa này chỉ có một chút đã làm cho hắn ăn nhiều như vậy.

Mình không thể đứng mãi ở chỗ này, Phó Bách Chính nghĩ. Nếu nhìn nhiều một phút, hắn rất có thể bởi vì ghen mà đem tiểu sư phụ này đuổi ra ngoài. Từ Bình có thể làm cho Ninh Lam ăn uống, hắn vẫn rất cảm kích.

18. Chương 18: Sự Cố Đột Phát

Ninh Lam đem hộp đưa cho Từ Bình, Từ Bình tiếp nhận vừa nhìn, hộp đã gỉ không mở ra bằng cách bình thường được.

“Hộp này tôi đoán phải cửa khóa, nếu cửa e rằng khóa cũng bị hư.”

“Được, tôi chỉ muốn lấy ra đồ vật bên trong.”

Từ Bình hiểu rõ, mở thùng dụng cụ lấy ra cái cửa, nối dây điện, tìm tới góc xa chỗ Ninh Lam làm việc.

Hắn thấy Ninh Lam muốn đi tới, quay đầu ngăn lại nói: “Hộp sắt cửa khóa có mùi hôi, anh mở hết cửa sổ ra, tôi sợ khí đối với anh ảnh hưởng không tốt.”

Ninh Lam không thể làm gì khác hơn là làm theo, biết mình ở trong lòng Từ Bình mang hình tượng nhu nhược, cảm thấy bất đắc dĩ.

Khoảng chừng hai mươi phút, Từ Bình liền đem toàn bộ hộp sắt mở ra, hắt rắc bột phấn lên cái hộp rồi lau khô ráo, lúc này mới đưa cho Ninh Lam.

Phó Bách Chinh cũng tiến vào, hắt yên lặng đi theo phía sau Ninh Lam, không nói một lời.

Trong hộp là di vật của mẹ Ninh Lam, không có thứ gì đáng tiền, bên trong đều là ảnh của Ninh Lam từ lúc sinh ra đến lúc lớn lên, còn có hình Ninh phụ trước khi chết, một nhà ba người cùng chụp. Ninh phụ chết rồi, bọn họ cũng không còn chụp hình chung.

Ninh Lam ngồi ở bên giường mắt không chớp xem một tấm lại một tấm, đột nhiên nước mắt tràn đầy trên mi.

Phó Bách Chinh bên cạnh lấy ra khăn mùi soa lau nước mắt cho Ninh Lam, lại bị đối phương đẩy ra, còn rống: “Anh đừng đụng vào tôi! Đây là anh, nếu không phải anh, mẹ tôi sẽ không phải chết!”

Từ Bình đứng ở một bên không biết làm sao, hắt nhắc thùng dụng cụ yên tĩnh lui ra, đứng ở ngoài cửa thở dài.

Bảo mẫu lấy tiền cho Từ Bình, nghe trong phòng động tĩnh, lắc đầu than thở: “Bậy quá, bậy quá, nguyên bản hai người đang yên đang lành sao lại biến thành như vậy.”

Từ Bình: “.....”

Từ Bình ra khỏi biệt thự, tâm lý khó tránh khỏi có chút mất mát.

Tình cảm hai nam nhân, quả nhiên là rất khó đàm luận.

Bên này Từ Bình bởi vì nhìn thấy tình cảnh của Ninh Lam, vì chuyện tình cảm đồng tính thốn thức không thôi, mà một bên khác Lục Quân Thừa cũng đang vì hắt chuyện của hắt mà vất hết óc.

Tạm thời ký xong văn kiện trong tay, Lục Quân Thừa dựa vào phía sau một chút, cho đầu óc mình có thời gian thanh tĩnh. Thư ký bưng cà phê tiến vào, liền nhìn thấy bộ dáng ông chủ hư hư thực thực thất thần.

Nàng nhẹ nhàng đem cà phê đưa đến tay ông chủ, đang muốn không một tiếng động lui ra, liền bị ông chủ gọi lại. Thư ký tâm ai thán, không phải là ông chủ tâm tình không tốt muốn bắt mình khai đao đi?

Thư ký nơm nớp lo sợ hỏi: “Ông chủ, có cái gì dặn dò?”

“Cô giúp tôi gọi điện thoại, gọi người lại đây mở ——” Lục Quân Thừa thấy bên trái có tủ đựng giấy tờ, nói tiếp: “Mở khóa tủ đựng giấy tờ.”

Thư ký: “... Ông chủ, tủ đựng giấy tờ chìa khóa đặt ở —— ”

Lục Quân Thừa không kiên nhẫn liếc thư ký một cái, thư ký liền ngoan ngoãn câm miệng không nói lời nào. Ông chủ là áo cơm cha mẹ của nàng, quản chìa khóa có hay không, ông chủ nói cái gì chính là cái gì!

Nàng lấy điện thoại di động ra hỏi: “Ông chủ, gọi ngay bây giờ sao, có chỉ định số điện thoại không?”

“Có, gọi ngay lập tức, gọi sư phụ mở khóa nhanh lên một chút, nói bên này tình huống rất gấp.”

Thư ký: “... Dạ được ông chủ.”

Nhìn kỹ ông chủ, thư ký tê cả da đầu lấy dây số gọi tới, sử dụng ngữ khí hết sức khẩn cấp nhờ sự phụ nhanh lên một chút chạy tới.

Nói chuyện điện thoại xong, thấy ông chủ hết sức hài lòng phát phát tay, thư ký lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm lui ra.

Từ Bình nhận đơn việc sử dụng tốc độ nhanh nhất chạy tới địa chỉ, hấn ở trước sảnh báo tên của mình, chờ tiếp tân xác định xong xuôi liền nhấc thùng dụng cụ lên đi đến thang máy.

Văn phòng này rất xa hoa, chỉ cần đi qua trung tâm thành phố, đều sẽ bị khí thế của nó kinh sợ. Từ Bình lần đầu tiên tiến vào, tâm lý hơi khẩn trương.

Dừng lại ở tầng ba mươi, Từ Bình gọi điện thoại cho khách hàng, hấn tại chỗ đợi một chút, rất nhanh có người đẹp da trắng dáng cao đi tới.

Thư ký không xác định hỏi: “Xin chào, anh là Từ sư phụ sao?”

“Xin chào, tôi là Từ Bình.”

Thư ký nghĩ thầm, sư phụ mở khóa cư nhiên lại trẻ tuổi như thế, nhìn thật nhỏ thật mềm.

Tâm tư cẩn thận của thư ký đột nhiên lập tức lý giải dụng ý của ông chủ...

Từ Bình cùng thư ký đi đến trước phòng làm việc tổng tài, hấn thấy nhãn ghi trước cửa, trong lòng một trận phát run.

“Ông chủ ở bên trong, tôi còn có việc, đi làm việc trước nha, tiểu sư phụ tự nhiên.”

Từ Bình: “... A.”

Hấn duỗi tay gõ cửa ba lần, chốt lát cửa liền được mở ra.

Lục Quân Thừa mới vừa xuất hiện trước mắt Từ Bình, hấn liền kích động muốn chạy trốn. Hấn tê cả da đầu, khô cần hỏi: “Tại sao lại là anh...”

Lục Quân Thừa nhú mày nở nụ cười, ra hiệu hấn tiến vào.

“Cái này...” Từ Bình nắm chặt thùng dụng cụ, tâm lý do dự.

” Hôm nay anh gọi em tới là hỗ trợ mở khóa, lẽ nào em còn muốn làm chuyện khác?”

“...”

“Tuy rằng bị em cự tuyệt anh có chút thương tâm.”

“...”

“Vào đi, mở khóa cũng là đạo đức nghề nghiệp của em không phải sao.”

Từ Bình á khẩu không trả lời được, không thể làm gì khác hơn là đi vào.

Lục Quân Thừa chỉ vào cái tủ bên trái, nói: “Ày, chính là cái này, chìa khóa không không mở ra được.”

Từ Bình giống như máy móc đi tới tủ đựng giấy tờ, phát hiện khóa có mật mã, hấn hỏi: “Có biết mật mã không?”

“Biết.”

Từ Bình hỏi mật mã, mở thùng dụng cụ lấy ra công cụ, toàn bộ quá trình đều quay lưng lại Lục Quân Thừa mở khóa. Hấn không muốn thấy Lục Quân Thừa, nhưng cũng không có nghĩa Lục Quân Thừa không nhìn hấn.

Lục Quân Thừa hai tay vòng qua ngực đứng ở phía sau quan sát Từ Bình từ trên xuống dưới, sau đó thừa dịp người không chú ý, đem túi Từ Bình treo ở một bên mở ra, tìm chứng minh thư lấy ra.

Từ Bình sửa khóa đang hoàng, quay người liền thấy Lục Quân Thừa dựa vào ghế, một bộ diễn xuất nhàn nhã.

Hắn nhăn nhó nói: “Khóa tôi đã sửa đang hoàng.”

Lục Quân Thừa nhướng mày nở nụ cười, “Phí bao nhiêu?”

“150.”

Lục Quân Thừa lấy tiền đưa cho Từ Bình, Từ Bình đi tới lấy, kéo một cái, tiền bắt động.

“...”

Nam nhân cười ha ha “Đùa em chơi.” Nói xong nói lỏng tay ra. Hắn lại hỏi “Phải đi rồi sao?”

“Àn...”

“Lúc này anh muốn em ở lại tán gẫu một chút, trả phí cho em, em nhận không?”

“...”

“Ha ha, anh đùa thôi.”

Từ Bình cảm thấy không một chút nào buồn cười.

“Tôi đi, tạm biệt.”

Từ Bình thu thập xong đồ vật, không dám ở nơi này lâu thêm một khắc nào nữa. Hắn đi ra đại sảnh, hướng lên trên liếc mắt một cái, tâm lý muốn xả giận.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, hắn cầm lấy vừa nhìn, là số điện thoại của thư ký. Từ Bình khoe mắt giật một cái, có loại dự cảm xấu.

“Tiểu Từ sư phụ xin chào, thẻ chứng minh thư của anh còn sót lại văn phòng, Lục tổng nói có việc muốn đi ra ngoài, một hồi xuống đưa cho anh.”

Từ Bình: “...” Hắn đem túi mở ra, lấy ví tiền tìm mấy lần, phát hiện chứng minh thư của mình xác thực không thấy.

Từ Bình tâm lý buồn bực: Lục Quân Thừa anh còn có thể ấu trĩ đến vậy sao?!

Ấu trĩ ác liệt Lục Quân Thừa đặc ý huyết sáo, liếc mắt thấy xe điện dừng ở dưới lầu cùng một người mặt đang hóa xanh hóa đỏ. Đổi thành lúc trước, hắn nhất định sẽ khịt mũi coi thường loại thủ đoạn này, nhưng đến phiên mình, bất ngờ cảm giác không sai.

Lúc này bầu trời bay tới mấy đám mây đen, mặt trời bị che khuất, xen lẫn gió mát. Từ Bình bị gió thổi đến lâng lâng, thoải mái hơi híp mắt lại, chút này không chú ý phía sau một chiếc xe mất khống chế đang vọt tới bên hắn.

Lục Quân Thừa mới xuống lầu, liền bị chiếc xe phía sau Từ Bình dọa một phát. Thân thể hắn không khống chế chạy tới bên Từ Bình, đại não hoàn toàn không kịp suy nghĩ.

Từ Bình nhìn thấy Lục Quân Thừa như người điên? Không để ý hình tượng hướng bên này chạy tới, không hiểu gì nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Vừa dứt lời, hắn đang muốn nhìn về phía sau, liền bị Lục Quân Thừa đột nhiên xô một cái.

Từ Bình phản xạ đưa tay ra nắm lấy đối phương, phía sau một chiếc xe xông thẳng lại.

19. Chương 19: Chuyển Ngụy Thành An

Bệnh viện xung quanh đều có màu trắng làm người ta sợ hãi, mùi thuốc sát trùng rất kích thích khứu giác. Bác sĩ, y tá lui tới, tựa hồ một giây sau sẽ đi đến trước mặt ta, nói cho ta biết cấp cứu không có hiệu lực.

Từ Bình tinh thần hoảng hốt ôm đầu gối ngồi ở trên ghế ngoài phòng cấp cứu, hấn rất sợ. Rõ ràng một giây trước vẫn tốt, tại sao đột nhiên liền biến thành như vậy?

Từ Bình hai tay ôm đầu, rất thống khổ.

Lục Quân Thừa, anh tuyệt đối đừng có chuyện gì...

Văn Thanh làm xong thủ tục bệnh viện, cũng tới bên ngoài phòng cấp cứu đợi. Ông chủ xảy ra tai nạn xe cộ, y nhận được tin tức lập tức chạy tới xử lý, đồng thời phong tỏa tất cả tin tức đối với bên ngoài.

Cha mẹ Lục Quân Thừa định cư ở nước ngoài đối với chuyện của hấn ít khi hỏi đến, người thân công khai ở chung thì hoà thuận, nhưng sau lưng lại cạnh tranh với nhau.

Đối thủ không chút lưu tình chèn ép, bởi vậy Văn Thanh rất nhanh quyết định, tạm thời không nói cho bất cứ người nào về tình hình của ông chủ.

Hấn thấy Từ Bình quần áo dính đầy vết máu ở trên ghế run lấy bầy, không đành lòng, đành bước qua an ủi: “Tiểu Từ sư phụ, hay là anh đi kiểm tra một chút đi, nhìn xem có nơi nào bị thương không. Ông chủ... anh phải tin tưởng ông chủ. Tôi cùng ông chủ làm việc nhiều năm như vậy, anh ấy vẫn có vận may không ngờ.”

Từ Bình ngẩng đầu lên, mờ mịt nói: “Có thật không? Anh ấy sẽ không có việc gì chứ?”

Văn Thanh nhìn hấn bằng ánh mắt kiên định.

Tựa hồ là bị Văn Thanh cảm hoá, Từ Bình cau mày tự trách “Tôi thật là vô dụng, anh ấy vì tôi mà xảy ra chuyện, tôi lại chỉ có thể ở đây chờ, cái gì cũng không làm được, tôi...”

“Tiểu Từ sư phụ, anh nghe tôi nói, chuyện bây giờ anh cần làm chính là tỉnh táo lại, sau đó đi kiểm tra thân thể, sau khi xác định không thành vấn đề, tốt nhất là đi thay quần áo khác, ăn chút gì đó bổ sung thể lực. Anh cũng biết, ông chủ xảy ra chuyện, trong công ty nội chuyện tôi đều tạm thời tiếp nhận, một lúc đều rất khó nhin chút thời gian tới đây, lúc này phải làm phiền anh chiếu cố ông chủ.”

Từ Bình nghe xong, sửng sốt một chút. Rất nhanh hấn phản ứng lại, cảm kích nói: “Anh nói đúng, cứ ở đây chờ, không bằng lo cho mình xong rồi tới chăm sóc anh ấy!”

Thấy Từ Bình nghe lời của mình, Văn Thanh thở một hơi, quay đầu nhìn chằm chằm phòng giải phẫu sáng đèn đỏ.

Từ Bình ở bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, ngoại trừ có chút trầy da, cũng không vấn đề lớn gì. Hấn lạc lõng dựa vào tường, viền mắt nóng lên, hấn vốn là người bị thương nhưng Lục Quân Thừa đã thay hấn can toàn bộ.

Từ Bình đi mua bộ quần áo sạch thay xong, vội vàng ăn bữa cơm liền chạy về bệnh viện. Hấn đi đến phòng giải phẫu, phát hiện đèn đã tắt, hấn gọi cho Văn Thanh, hỏi rõ phòng bệnh rồi trực tiếp chạy tới.

Từ Bình chạy tới phòng bệnh, nhìn thấy bác sĩ vẫn còn đó, nóng ruột tiến lên dò hỏi tình hình Lục Quân Thừa.

Bác sĩ trấn an nói: “Bệnh nhân coi như may mắn, không nguy hiểm đến tính mạng. Não bị rung động một chút, đùi phải bị gãy xương, đến khoảng ba tháng mới có thể bình thường, thương tổn gân cốt, khoảng thời gian này phải nghỉ ngơi nhiều, chú ý ăn uống, người trẻ tuổi thân thể tốt, không quá lâu sẽ khôi phục. Mỗi tháng nhớ tới bệnh viện kiểm tra một lần.”

Từ Bình nghiêm túc nhớ kỹ lời bác sĩ nói, hận bên người không có bút để đem toàn bộ viết xuống. Bác sĩ đi rồi, Từ Bình như cún con bị vứt bỏ tự động ngồi ở bên giường Lục Quân Thừa trông coi, Văn Thanh nhìn bộ dáng hần một tắc cũng không rời, vừa chua xót vừa cảm khái.

“Tiểu Từ sư phụ, hiện tại tôi phải đến công ty bên kia xử lý chút việc, ông chủ giao cho anh chiếu cố, nhờ anh.”

“Được.”

“Mặt khác...” Văn Thanh đưa cho Từ Bình một món đồ, là chứng minh thư Lục Quân Thừa cố ý lấy đi.

Từ Bình nhìn thấy chứng minh thư của mình, tiếp nhận đem nó bỏ vào túi áo Lục Quân Thừa. Hần lẩm bẩm: “Vốn là anh ấy lấy của tôi, tôi đem chứng minh thư đặt ở trên người anh ấy, chờ anh ấy tỉnh lại tự giao cho tôi.”

Văn Thanh lắc đầu, không biết nên nói gì, hần nhỏ giọng đi ra ngoài đóng cửa lại. Từ khe cửa có thể thấy được Từ Bình không nhúc nhích trong coi Lục Quân Thừa.

Y thốn thức: Chỉ mong hai người bọn họ đừng đi đường vòng...

Lục Quân Thừa tỉnh lại lúc nửa đêm. Hần nhúc nhúc nhắm mắt lại thích ứng với thân thể không khỏe, một hồi lâu sau mới mở mắt.

Đập vào mắt là trần nhà trắng như tuyết, ánh đèn vàng thanh nhã làm cho màu trắng tăng thêm mấy phần ấm áp. Chóp mũi tràn ngập mùi nước khử trùng, không cần nghĩ, mình nhất định là ở trong bệnh viện.

Hần tùy ý liếc sang bên phải, thấy dáng dấp Từ Bình yên tĩnh nằm úp sấp ở bên giường ngủ say làm cho hần không khỏi ngừng thở, chỉ lo phát ra động tĩnh sẽ đánh thức Từ Bình.

Từ Bình mặc dù đang ngủ, lông mày vẫn hơi nhíu lên, hần gối lên cánh tay nằm úp sấp ở bên giường, hô hấp thoáng trầm trọng.

Lục Quân Thừa nhìn đi nhìn lại, khóe môi nhẹ nhàng cong lên. Chung quy nhìn không được, bàn tay dọc theo hai má Từ Bình cẩn thận từng li từng tí một xoa xoa.

Hần than thở: Mềm mại trượt trượt, muốn hôn một cái.

Từ Bình lông mi run rẩy, hơi cắn chặt môi dưới.

Lúc Lục Quân Thừa đụng tới mặt hần, hần đã tỉnh rồi. Nhưng hần không dám mở mắt, bàn tay Lục Quân Thừa làm nhiệt độ trong lòng hần toả nhiệt, vành mắt chua xót. Rõ ràng là người phần chân kiêu căng khó thuần, tại sao bởi vì mình mà biến thành như vậy.

Bộ dáng tự trách của Từ Bình bị Lục Quân Thừa phát hiện, nam nhân đưa tay đặt ở đôi mắt đối phương, khẽ vuốt, khàn khàn nói: “Đừng khóc.”

Nước mắt Từ Bình trong khoảnh khắc chảy ra, hần vùi đầu nghẹn ngào, nước mắt ở trên cánh tay trượt ra vết tích.

“Ngoan, đừng khóc.”

Từ Bình tiếp tục khóc.

“Anh thấy khó chịu, đừng khóc.”

Từ Bình vẫn khóc.

Lục Quân Thừa bắt đắc dĩ, “Anh khát nước, cổ họng rất khô.”

Từ Bình nghe nói như thế, lập tức không khóc. Hần đứng lên rót ly nước cẩn thận từng li từng tí một đưa cho Lục Quân Thừa, rõ ràng là nước ấm, lại chưa yên tâm thổi một chút. Mắt hồng hồng nhìn chăm chăm Lục Quân Thừa tiếp nhận nước uống, cánh tay của hần mới cảm thấy tê cứng.

“Cánh tay tê?”

“Không có!”

Lục Quân Thừa mỉm cười, “Em ngay cả nói dối cũng không biết, mặt mũi đỏ hết rồi.”

Từ Bình: “...”

Hắn bắt đầu nhìn một chút, thấy Lục Quân Thừa có sức lực trêu chọc hắn, liền thoáng thả cục đá treo ở trong lòng một ngày xuống.

“Anh có đói bụng không? Thân thể có không thoải mái không?” vừa nói vừa lấy tay đưa lên trán Lục Quân Thừa tỉ mỉ dò xét, xác định người không có phát sốt.

Lục Quân Thừa tâm thần rung động, biểu tình ủy khuất trang bị trên mặt biến mất, cảm thấy buồn cười.

“Thân thể anh vẫn khỏe, không nên nhìn anh như thể anh sắp chết rồi, không phải anh sẽ muốn mắng người, bị em nói như thế, anh cảm thấy thật đói.”

“Vậy tôi lập tức trở lại làm đồ ăn cho anh ăn, anh chờ tôi.”

Lục Quân Thừa ngen, nguyên bản hắn chỉ là muốn Từ Bình dời đi lực chú ý mới nói như vậy, nhưng không nghĩ con người ngay thẳng này lập tức tưởng thật.

“Hiện tại là ban đêm, em trở lại cũng mệt mỏi, hay là ngủ trước, buổi sáng hãy trở lại.”

Từ Bình lắc đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm Lục Quân Thừa cố chấp nói: “Ngược lại tôi hiện tại cũng ngủ không được, hơn nữa Văn Thanh nói muốn giao anh cho tôi chăm sóc, vậy tôi nhất định phải chịu trách nhiệm này. Anh ngủ trước đi, tôi ở nhà làm xong cơm lập tức đem tới.” Hắn tiến lên đắp kín chăn cho Lục Quân Thừa, nghiêm túc nói: “ Ngủ đi, ngủ ngon.”

Lục Quân Thừa: “...”

Từ Bình lái xe điện rời bệnh viện, thời gian đã bốn giờ năm mươi phút sáng.

Hắn gửi tin nhắn cho Văn Thanh, nói cho đối phương biết tình hình Lục Quân Thừa sau khi tỉnh lại, sau đó liền nhanh chạy tới chợ.

Chợ thực phẩm rất sớm đã họp, hơn nữa buổi sáng đồ ăn là tươi nhất, vì để Lục Quân Thừa bổ sung dinh dưỡng ăn uống ngon miệng, Từ Bình tinh thần run run, một điểm mệt mỏi đều không có.

20. Chương 20: Thiếp Thân Chăm Sóc

Buổi sáng tám giờ rưỡi, Từ Bình vừa đem xương hầm cất vào hộp giữ ấm, liền nhận được điện thoại của Từ Khôn.

Hắn đem điện thoại di động kẹp ở lỗ tai cùng vai giữ chặt, hai cái tay đem cháo thịt nạc trứng muối cất vào trong hộp, đậy kín. Từ Khôn bên kia hỏi hắn tại sao ngày hôm qua điện thoại gọi không được, Từ Bình suy nghĩ, trả lời “Ngày hôm qua xảy ra chút chuyện không chú ý.”

Từ Khôn đối với Từ Bình có sự hiểu biết nhất định, người này xảy ra chuyện đều nhẫn nhịn tự mình giải quyết chứ không nói cho ai biết, lúc này hắn chủ động nhận ra “chút chuyện”, có thể tưởng tượng được nhất định không phải chuyện nhỏ đơn giản như vậy.

Từ Khôn hít sâu một cái, “Bình Bình, từ lúc anh nhận chú làm em trai, sẽ không coi chú là người ngoài. Chú gặp khó khăn, cứ việc nói cho anh biết. Chú cái gì cũng không nói, anh phải đoán đến đoán đi, thật mệt mỏi.”

Từ Bình ghen cả lòng, nghiêm túc nói: "Anh yên tâm, em thật sự không có chuyện gì. Có chuyện là một người bạn của em, hẳn vì cứu em mà bị tai nạn xe, hiện tại đang nằm bệnh viện, trong lòng em khó chịu. Đúng ra, bị thương hẳn là em..."

Từ Bình nói không được, Từ Khôn cũng trầm mặc. Ân cứu mạng đương nhiên cần báo đáp, Từ Bình có thể kết giao với bằng hữu nghĩa khí như vậy, không sai.

"Một hồi anh chuyển qua cho chú 10 vạn, lúc nào cần phải dùng tiền, chú cũng không cần tính, không đủ thì nói."

Từ Bình còn muốn nói thêm gì nữa, Từ Khôn lập tức đánh gãy.

"Anh cảm tạ vị bằng hữu kia cứu chú, bằng hữu làm được mức này, hiện tại xã hội này thật sự rất ít. Chú chăm sóc hẳn thật tốt, anh hiện tại có chút việc, cúp trước. Lần sau lại tới thăm chú."

Từ Bình chỉ phải đáp ứng, quyết tâm sau đó phải hảo hảo báo đáp Từ Khôn.

Đón xe đi đến bệnh viện, Lục Quân Thừa đang dựa ở trên giường cùng Văn Thanh nói chuyện, Từ Bình đứng ở ngoài cửa, chờ bọn hắn nói xong mới mang theo hộp giữ ấm đi vào. Hắn đem hộp giữ ấm đặt lên bàn, lấy ra bát súp trắng mức cháo, lấy thêm ra một cái bát, mức một chén canh.

Lục Quân Thừa bị mùi thơm làm cho con tròng đỏ bò ra, nhìn chăm chăm Từ Bình lại cười nói: "Không nghĩ tới em nấu ăn thơm như vậy, anh thật là có lộc ăn."

Từ Bình bị thổi phồng có chút thẹn thùng, không được tự nhiên liếc mắt, nhìn thấy Văn Thanh vẫn còn, liền hỏi: "Tôi nghĩ là anh cũng thức cả đêm đi, ăn sáng chưa?"

Văn Thanh âm thầm cười khổ, ông chủ ở phía sau điên cuồng vùng ánh mắt cho y, y nào dám ăn đồ ăn của Từ Bình nấu. Khách sáo nói mấy câu, liền lặng lẽ lui ra ngoài, đem không gian bên trong để lại cho hai người.

Văn Thanh đi rồi, Từ Bình bưng cháo đưa cho Lục Quân Thừa. Hắn tâm dục dục đánh giá nam nhân, phát hiện đối phương không có gì không thoải mái, thoáng an tâm.

"Anh thử một chút xem, cháo này mùi vị như thế nào, nếu không ngon, tôi đi ra ngoài mua."

Lục Quân Thừa nghe vậy nhú mày, uống một hớp cháo, hạt gạo mềm hương trượt, vừa vào miệng liền tan ra, mùi vị tươi mới. Hắn mặt mày mở ra, tán dương: "Ăn thật ngon, không nghĩ tới tay nghề của em tốt như vậy."

Từ Bình hé miệng nở nụ cười, ngượng ngùng gãi đầu.

"Sau này ai ở cùng với em, đúng là có lộc ăn."

"..."

"Anh đùa thôi, em đừng để ý."

Làm sao có khả năng không thèm để ý? Từ Bình lầm bầm. Chỉ cần kéo một cái đến để tài tương quan, hẳn liền không có cách nào không nghĩ đến lúc Lục Quân Thừa tỏ tình với hắn.

Thấy Lục Quân Thừa rất nhanh uống xong cháo, hắn liền đưa bát khác cho Lục Quân Thừa. Lục Quân Thừa tiếp nhận, tay của hai người đụng nhau, Từ Bình vò một cái rút tay về.

Lục Quân Thừa vui một chút, trêu nói: "Làm sao vậy, có phải là cảm nhận được có dòng điện xuyên qua không?"

Từ Bình: "..."

Thấy Từ Bình hận không thể tìm cái gì đó chui vào, Lục Quân Thừa cũng thôi, chuyên tâm húp cháo. Chưa tới mười phút, bát liền thấy đáy. Hắn sờ sờ bụng, nói: "Còn chưa no."

Từ Bình: "... Anh uống canh đi, tôi đặc biệt không để dầu, uống không ngấy."

Lục Quân Thừa đem canh xương hầm tiếp nhận, hơi ngửa đầu uống, nửa ngày một chén canh cũng thấy đầy. Hắn liếm liếm môi, nói: “Uống ngon, có thể cho anh thêm một bát không?”

“... Được, bắt quá đây là bát cuối cùng, sáng sớm ăn quá nhiều không tốt.”

Lục Quân Thừa gật đầu, lần đầu tiên ném trái tay nghề của Từ Bình, đối với hắn mà nói là niềm vui bất ngờ. Từ Bình giống như là một khối ngọc thô chưa mài dũa, chỉ có người chịu kiên nhẫn mới có thể khai quật ra.

Từ Bình chờ Lục Quân Thừa ăn uống no đủ, mới cầm bát đi rửa. Lục Quân Thừa dựa vào trên giường, ánh mắt nóng rực vẫn luôn dính vào phía sau lưng hắn, tâm lý rêu rao lên nhất định muốn bắt người này.

Từ Bình rửa sạch bát quay người lại, Lục Quân Thừa lập tức thu hồi ánh mắt, không dám để cho đối phương phát hiện. Nếu như nói trước đây chỉ là muốn cùng Từ Bình vui đùa một chút, hiện tại là hắn không thể.

Hắn Lục Quân Thừa muốn cái gì mà không có, bây giờ vì một Từ Bình, đại não cùng thân thể cứ nhiên không thể khống chế. Hắn đối với loại tâm tình xa lạ kích động cảm thấy có chút sợ sệt, cũng cảm thấy khó giải thích được muốn hưởng thụ.

Lục Quân Thừa lắc đầu một cái, nghĩ thầm chính mình đoán chừng là điên rồi.

Đại khái là cháo uống nhiều rồi, Lục Quân Thừa trong chốc lát bụng dưới liên vi phồng, muốn đi nhà vệ sinh giải quyết.

Hắn buồn bực nhìn bó thạch cao trên chân, nhìn Từ Bình ở trên ghế sa lon xem báo, nói: “Anh muốn đi vệ sinh, em có thể lại đây dìu anh một chút không?”

“Được.”

Từ Bình đến gần Lục Quân Thừa, hơi luống cuống chốc lát, liền duỗi hai tay ôm lấy cánh tay Lục Quân Thừa.

Lục Quân Thừa cúi đầu nhìn Từ Bình ôm chặt cánh tay, nghiêng đầu nở nụ cười, hàm răng trắng nõn trơn bóng suýt chút nữa làm hoa mắt người.

“Ôm sai rồi, anh đỡ bờ vai của em là được, không cần phiền toái như vậy, nếu muốn ôm.” Hắn cười hì hì “Ôm thất lưng của anh là được.”

“...” Từ Bình bắt tay thả xuống, giống như khúc gỗ mắc cho cánh tay thon dài rắn chắc của Lục Quân Thừa ôm lấy vai, hắn lặng lẽ nóng hai gò má, nhìn thấy trên cằm Lục Quân Thừa toát ra mồ hôi cùng hằn kết hơi trượt.

Mặt nóng lên, Từ Bình bận đem tầm mắt nhìn chỗ khác.

Đưa Lục Quân Thừa vào phòng vệ sinh, Từ Bình đứng ở bên ngoài chờ đợi.

Cũng không biết có phải Lục Quân Thừa cố ý hay không, hay là hắn thật sự nín rất lâu, thời gian nam nhân đi tiểu có chút dài, hơn nữa đứng ở bên ngoài còn có thể nghe âm thanh.

Từ Bình hai tai ửng hồng, làm bộ không nghe nhìn loạn chung quanh, hắn tức giận nói bệnh viện này quá nghèo, phòng bệnh VIP mà nhà vệ sinh cách âm cũng không chuẩn bị tốt!

Chờ Lục Quân Thừa đi vệ sinh xong, rửa tay xong chậm rãi mở cửa đi ra, Từ Bình lúc này mới thu hồi tâm tư xấu hổ, đứng thẳng đứng đảm nhiệm làm cây gậy.

Đem Lục Quân Thừa đến trên giường, nhẹ nhàng treo lên chân của hắn lên, lại đắp kín chắn.

Từ Bình thở dài, quay đầu lại nhìn chằm chằm Lục Quân Thừa nghiêm túc nói: “Xin lỗi, hại anh gặp tai nạn.”

Đối thành lúc thường, Lục Quân Thừa chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội như vậy đùa giỡn hắn, bắt quá lúc này kỳ thực cũng không thể chỉ trách Từ Bình, nếu không phải mình nổi lên ác tâm cố ý lấy đi chứng minh thư của hắn, việc này e rằng sẽ không phát sinh.

“Không trách em, việc này anh cũng có trách nhiệm.”

“ ... ”

“Có phải là cảm thấy rất hổ thẹn, muốn bồi thường anh không?”

“ ... Ân.”

Lục Quân Thừa nhường mảy nở nụ cười, “Vây cũng không cần tránh né anh, có thể cho anh cơ hội đeo đuổi em không?”

“.....” Từ Bình đỏ mặt, tại sao Lục Quân Thừa luôn có thể đem đề tài không liên hệ mà kéo tới một khối.

Hắn hơi cắn răng, “Anh trước tiên đem chứng minh thư đưa cho tôi.”

“Có thể, bất quá em phải đem số điện thoại cùng weixin của anh ra khỏi danh sách đen.”

“ ... Được!”

Lục Quân Thừa mừng thầm, đối với mình giờ ngón tay cái lên.

21. Chương 21: Chuyển Biến Tốt

Ninh Lam uống thuốc xong, trực tiếp một đầu nằm xuống gối. Hắn vô cùng đau đớn, cái gì cũng ăn không vô, trong dạ dày vẫn luôn mắc ối. Hắn rút vào trong chăn, lộ ra một cái đầu nhỏ, ngoài cửa sổ đương quang vừa lặn, hắn lại uể oải chỉ muốn ngủ.

Phó Bách Chính bưng một ly nước mật ong đẩy cửa vào, hắn ngồi ở bên giường cúi người sờ sờ gương mặt gầy của Ninh Lam, mi mắt Ninh Lam run rẩy, không lên tiếng. Hắn thấy người yếu suy yếu nhắm mắt, vừa chua xót vừa đau.

Hắn gọi: “Ngồi dậy uống chút mật ong được không, em chỉ uống thuốc, cái khác đều ăn không vô, trong bụng nhất định khó chịu cực kỳ.”

Khí tức ấm áp của Phó Bách Chính nói bên tai Ninh Lam, hắn nhắm mắt nửa ngày, cuối cùng phải thua ánh mắt cố chấp của đối phương, phải uống cạn.

Ninh Lam uống hết ly mật ong liền tiếp tục nằm xuống, bị Phó Bách Chính ôm vào trong ngực. Ninh Lam đưa tay ra để chặn giữa hai người, nghiêng mặt đi không nói một lời.

Phó Bách Chính nghiêng mặt người yếu lại hạ xuống mấy cái hôn mềm nhẹ, như bình thường biểu tình không có một gợn sóng, chỉ tràn đầy sung nịch.

Ninh Lam nghiêm mặt để Phó Bách Chính hôn xong, nằm lại trên giường tiếp tục ngủ. Hắn đưa lưng về phía Phó Bách Chính, cho nên không thấy được ánh mắt nhu tình của nam nhân.

Phó Bách Chính nhìn cái gáy Ninh Lam một hồi, mới đi ra khỏi phòng xử lý công việc.

Ngủ thẳng đến chiều, Ninh Lam đột nhiên lại sốt cao. Mơ hồ nghe được có người ở bên tai nói chuyện, hắn mệt mỏi đến muốn đem đầu thu về, lại cảm giác mình giống như bị người ta ôm.

“Tiên sinh, tôi đi gọi cho bệnh viện, ngài đem người nhanh chóng đi đi, bị bệnh đứt quãng mấy ngày, giờ tái phát, phỏng chừng nghiêm trọng.”

Phó Bách Chính sắc mặt nghiêm túc gật đầu, cầm lấy áo khoác đem người che kín, sau đó chặt chẽ ôm vào trong ngực vào bên trong xe.

Đến bệnh viện, Phó Bách Chính đem tình hình của Ninh Lam nói cho bác sĩ, sau đó mang theo người đi xét nghiệm máu. Nói rút máu liền rút tới mười mấy cc, Ninh Lam vốn tinh thần đã yếu, máu mới rút xong, sắc mặt tái xanh không nói tiếng nào ngã vào lòng ngực Phó Bách Chính.

Phó Bách Chinh mặt dán vào mặt Ninh Lam, đau lòng đến chảy máu. Y tá đem đường glu-cô tới, Phó Bách Chinh cũng không quản có người ở chỗ này, trực tiếp miệng dán vào miệng đút Ninh Lam uống. Hắn lấy điện thoại ra trợ lý mua đồ ăn đưa tới, sự tình giao phó xong, cả người như pho tượng ngồi canh giữ ở bên người Ninh Lam không nhúc nhích.

Hắn cầm tay Ninh Lam hôn nhẹ, “Em nhất định qua khỏi.”

Từ Bình đưa Lục Quân Thừa đi làm kiểm tra, kiểm tra xong xuôi, bác sĩ nói cho bọn họ biết, Lục Quân Thừa khôi phục rất nhanh, sẽ không xuất hiện di chứng, chỉ cần nghỉ ngơi cùng ăn uống đầy đủ, mặt khác chú ý rèn luyện, có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nghe xong lời của bác sĩ, cao hứng nhất không ai bằng Từ Bình, hắn đẩy nam nhân ngồi ở xe lăn hướng phòng bệnh đi, khoe miệng làm sao cũng không khồng chế được mà cong lên.

Lục Quân Thừa cũng thật cao hứng, trong bệnh viện nằm hơn một tuần lễ, người đều mốc meo. Hắn dựa vào đầu giường nhìn Từ Bình, nói: “Anh muốn hỏi bác sĩ anh có thể xuất viện không, chờ ở đây thật là mất hứng.”

Từ Bình đang gọt vỏ táo, cắt thành miếng để vào đĩa sắp xếp gọn. Lục Quân Thừa đưa tay, hắn liền đem táo đưa tới, Lục Quân Thừa vui rạo rức ăn một chút, liền bắt đầu mệt rã rời.

Từ Bình thấy hắn ngáp một cái, thuận thực xếp chăn, dọn gối.

Lục Quân Thừa ở một bên nhìn không chớp mắt, khoe môi câu lên, hai tay đệm sau cổ nhàn nhã nằm xuống.

“Anh nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều tôi trở lại thăm anh.”

“Được.” Lục Quân Thừa còn nói: “Khoảng thời gian này em đều bận rộn tại bệnh viện chăm sóc anh, trở lại phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Từ Bình lắc đầu, “Tôi không sao, tôi đi trước, một hồi về nhà còn có thêm thời gian nấu canh.”

Để cốc nước ở chỗ Lục Quân Thừa đưa tay là có thể chạm tới, thấy người nằm trên giường đã nhắm mắt lại, Từ Bình nhẹ giọng đóng cửa rồi đi.

Đi xuống lầu, Từ Bình ở cửa lớn bệnh viện gặp Phó Bách Chinh tay đang cầm hộp cơm. Không cần đoán, hộp cơm này nhất định là chuẩn bị cho Ninh Lam. Hắn đứng tại chỗ chốc lát, chạy chậm đến bên cạnh Phó Bách Chinh, nhẹ giọng dò hỏi: “Phó tiên sinh, Ninh Lam nằm viện sao?”

“Ân.” Phó Bách Chinh một lòng đang nghĩ một hồi làm sao cho Ninh Lam ăn nhiều hơn chút, không chú ý tới Từ Bình. Chờ Từ Bình đi theo bên người, hắn mới lấy lại tinh thần.

Phó Bách Chinh không muốn để cho người khác nhìn thấy Ninh Lam, nhưng đối phương là Từ Bình, hắn hơi do dự. Lần trước Từ Bình có thể khuyên Ninh Lam ăn đồ ăn, lúc này nói không chừng cũng có thể..

Hắn đột nhiên dừng lại, nhìn Từ Bình nói: “Ninh Ninh gần nhất tâm tình không tốt, vẫn luôn sinh bệnh, mỗi ngày ăn rất ít, cậu có thể, có thể giúp tôi khuyên em ấy một chút, cho em ấy ăn nhiều chút, coi như tôi nhờ cậu.”

“Được, tôi thử xem.”

Cùng Phó Bách Chinh đi đến phòng bệnh, Ninh Lam cũng không ở trong phòng. Tìm y tá hỏi, mới biết người đi ra ngoài tản bộ.

Hai người phân công nhau đi tìm người, Từ Bình rất nhanh nhìn thấy Ninh Lam đang ngồi trên ghế đá bên hồ.

Hắn đi lên trước, ngồi xuống bên cạnh.

Ninh Lam ở bệnh viện nhìn thấy Từ Bình, đáy mắt chợt lóe kinh ngạc.

“Sao anh lại ở đây?”

Từ Bình cười hì hì: “Nói rõ chúng ta thật sự rất có duyên, tôi ở bên này tạm thời chăm sóc Lục Quân Thừa.”

“Hắn làm sao vậy?”

“Xảy ra tai nạn xe, vì cứu tôi.”

“...”

Ninh Lam trầm mặc nửa ngày, cảm thấy được có mấy phần thần kỳ.

Từ Bình then thùng vò đầu, “Sự tình chính là như vậy, không nói chuyện của tôi nữa, anh làm sao lại ngã bệnh đến nỗi phải vào bệnh viện. Lần trước nhìn thấy anh rất gầy, một cơn gió nhẹ nhàng quét qua, sợ sẽ đem anh thổi đi mất.”

Ninh Lam cười, khuôn mặt tinh xảo đẹp đến không giống thật, “Làm gì có ai lại nói khuếch đại như vậy, cho dù gầy thì tâm vẫn nặng.” Hắn bình tĩnh nhìn mặt hồ, lẩm bẩm.

“Tôi chính là không bỏ xuống được, kỳ thực sự tình qua đi lâu như vậy, ngẫm lại anh ấy chẳng hề sai, chỉ có một mình tôi canh cánh trong lòng.”

“Cái này, tôi đọc sách tuy rằng không nhiều, nhưng cảm thấy người đang sống, mỗi một ngày đều sống tốt mới là chân thật nhất. Chuyện trước kia đã là quá khứ, cho dù không bỏ xuống được, cũng không thể quay lại.”

Có gió thổi qua, mặt hồ nổi lên một tia gợn sóng. Sóng nước tạo nên quyền quyền gợn sóng, dưới ánh mặt trời, lập loè ánh sáng lộng lẫy.

Phó Bách Chính chẳng biết lúc nào cũng đi tới nơi này, yên tĩnh như pho tượng canh giữ ở phía sau Ninh Lam, cùng nhìn mặt hồ xanh biếc như phỉ thúy.

“Em đói, muốn ăn đồ ăn.”

Ninh Lam đánh vỡ không gian trầm mặc của ba người, nhẹ nhàng cười, khói sóng lưu chuyển, không chút nháy mắt nhìn chăm chăm Phó Bách Chính.

“Được, chúng ta lập tức về phòng.”

Bị lạnh nhạt mấy tháng Phó Bách Chính tâm trạng thụ sủng nhược kinh, không chờ Ninh Lam đứng lên, trực tiếp cúi người xuống đem người yêu ôm ngang vào trong ngực.

Ninh Lam: “...”

Từ Bình: “...” Nơi này đúng là có người ngược cầu mà.

Sau khi tách ra, Từ Bình lái xe điện nhanh như chớp chạy về nhà chuẩn bị bữa tối cho Lục Quân Thừa.

Ninh Lam đem đầu dựa vào cổ Phó Bách Chính, đôi mắt nhìn chăm chăm người yêu trước mắt rõ ràng gầy đi trông thấy, xương gò má càng lộ ra.

Hắn hơi nhắm mắt, hơi dùng sức, ôm sát cổ Phó Bách Chính.

Nay hơi bận, đăng được có 1 chương, mọi người thông cảm nha *cúi đầu*

22. Chương 22: Thận Trọng Từng Bước

Từ Bình làm thủ tục xuất viện chỉnh tề, sau khi bác sĩ tuyên bố Lục Quân Thừa có thể trở về nhà an dưỡng.

Tài xế tiểu Trần nhấc hành lý đi ở phía trước, Từ Bình cẩn thận đẩy Lục Quân Thừa ngồi ở xe lăn, chỉ lo xuất hiện sơ xuất.

Tiểu Trần đem hành lý để vào, mở cửa sau xe. Thấy Lục Quân Thừa đứng lên, Từ Bình đứng ở bên cạnh làm cây gậy cho hắn, đỡ hắn ngồi vào bên trong xe.

Tiểu Trần lái xe vững vàng, mắt nhìn phía trước, tuyệt đối không liếc lung tung.

Từ Bình hai tay nắm chặt đặt ở trên đầu gối, sống lưng uốn đặc biệt thẳng. Tại phòng bệnh không có cảm giác gì nhưng giờ khắc này hai người vai dán vào vai ngồi trong không gian nhỏ như vậy, hắn có ảo giác hít thở không thông.

Một bên Lục Quân Thừa dùng vai nhẹ nhàng chạm một phát vào Từ Bình, lại cười nói: “Làm sao vậy, cảm thấy căng thẳng?”

“Không, không có!” Từ Bình thề thốt phủ nhận.

Trên thực tế, hắn phi thường căng thẳng...

“Vậy à, anh nhìn lầm.”

“...”

“Khoảng thời gian này khổ cực cho em, anh về nhà nghỉ ngơi, em cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Không có chuyện gì.” Từ Bình hơi quay đầu, xuyên qua cửa sổ xe nhìn cây xanh bên ngoài chạy ngược lại. Thời gian Lục Quân Thừa bị tai nạn xe đã qua hai tuần, mà khoảng thời gian này, mình vẫn luôn canh giữ bên người nam nhân, chăm sóc hắn, chuyện này đến nay nhớ tới đều cảm thấy khó tin.

Rõ ràng là người của hai thế giới, sao đột nhiên cứ mật thiết ở chung một chỗ như vậy?

Xe rất nhanh đứng trước biệt thự của Lục Quân Thừa, tiểu Trần xuống xe nhấc hành lý, không nói một lời đi vào biệt thự.

Từ Bình trước tiên xuống xe mở cửa, tay bảo hộ một bên cửa, để ngừa Lục Quân Thừa không cẩn thận đụng phải.

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình làm ra dáng, vừa muốn cười ra tiếng vừa sinh cảm động. Hắn bám vào vai Từ Bình, tận lực không để cho trọng lượng của mình đè nặng đối phương.

Từ Bình nhận ra được Lục Quân Thừa cẩn thận từng li từng tí một, vội vàng nói: “Anh không cần khổ cực như vậy, không thương tổn chân là tốt rồi, anh cứ đề lên vai tôi, tôi cũng không phải tiểu cô nương.”

Lục Quân Thừa nghe nói như thế, bật cười. Sau đó cũng không khách khí đem phần lớn trọng lượng áp lên người Từ Bình, nghĩ thầm người này thực sự là ngay thẳng đến mức làm người ta yêu thích.

Từ Bình bắt đầu buồn bực không biết Lục Quân Thừa đang cười cái gì, đỡ hắn đi một hồi, liền cảm thấy không đúng lắm.

Lục Quân Thừa thân thể dính sát hắn, theo tư thế bước đi, bắp thịt kia giống như đang ở trên người hắn cọ cọ. Nam nhân tình cờ cúi đầu, từng trận khí tức nóng rực thả vào gò má hắn, bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng.

Da thịt cọ rồi hơi thở rồi vân vân, Từ Bình thẹn thùng, trong nháy mắt đỏ mặt, muốn tìm cái lỗ chui vào.

Tại sao, vì chỉ cần hai người bọn họ ở chung một chỗ, mình mãi mãi không thể bình thường?

Thuận lợi đem Lục Quân Thừa đặt ở trên giường nghỉ ngơi, Từ Bình mệt đến không thở nổi. Lục Quân Thừa thấy hắn mệt, duỗi cánh tay dài, đem người kéo đến trên giường.

Từ Bình không có phòng bị, ngược đầu trực tiếp ngã vào giường.

“...”

Lục Quân Thừa một tay chống đỡ đầu, cười híp mắt nói: “Nghỉ ngơi một chút, giường của anh rất lớn, tùy tiện nằm.”

“...” Từ Bình giận dữ và xấu hổ, nhưng cũng mệt đến không muốn nhúc nhích.

Thôi, hấn nghĩ thầm: Nghỉ ngơi một lát, Lục Quân Thừa chân bị thương... Chắc không xảy ra chuyện gì...

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình an phận nằm xong, chính mình cũng nằm xuống.

Hai người vai kề vai nằm, ai cũng không lên tiếng đánh vỡ yên tĩnh.

Lúc Từ Bình sắp ngủ, bên tai truyền đến âm thanh ùng ục ùng ục. Từ Bình quay đầu đi, chỉ thấy nam nhân trước mặt thần sắc tự nhiên lại thẹn thùng?

“Ha, em đừng nhìn anh, đều là tại em gần đây nuôi anh ăn nhiều, em làm đồ ăn quá ngon, anh đói rất nhanh.”

“...” Mỗi ngày nằm ở trên giường, ăn được nhiều, đói bụng đến rất nhanh...

Mượn cớ cũng không cần quá lộ liễu như vậy, rõ ràng là lên cân. Từ Bình yên lặng, đứng dậy định đi vào bếp làm một ít thức ăn.

Lục Quân Thừa nhàn rồi, thấy Từ Bình đi, cũng kéo một cái gậy đi theo sau Từ Bình.

Đến nhà bếp, Từ Bình mở tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn, chọn lựa một ít thứ tươi mới rửa sạch sẽ. Hấn thấy Lục Quân Thừa như môn thần canh cửa đứng bất động, bất đắc dĩ nói: “Anh không thể đi ra phòng khách ngồi chờ sao, chân bị thương còn đứng.”

“Không có chuyện gì, bác sĩ không phải đề nghị anh rèn luyện nhiều sớm ngày khôi phục sao.”

“...”

Lục Quân Thừa tâm tình vô cùng tốt nhìn chằm chằm Từ Bình rửa rau, thái rau, tẩy nôi, thả dầu, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên cái eo nhỏ, trở về chỗ dăng lên xúc cảm.

“Từ Bình —— ”

“Sao vậy?”

“Nhà anh không có người giúp việc.”

“?”

“Anh cũng không thích cho người lạ bước vào cái phòng này.”

“... Anh có thể nói luôn một lần...”

Lục Quân Thừa sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: “Chân của anh không tốt, anh không biết nấu ăn, thức ăn ngoài nhiều dầu mỡ, cho nên muốn mời em khoảng thời gian này có thể tới nấu ăn cho anh được không?”

“...”

“Anh sẽ trả tiền lương cho em, một tiếng 1000 được không? ”

“...”

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình không nói lời nào, có chút cuống lên, “Không đủ sao? Vậy thì 2000 một tiếng?”

Từ Bình mặt đen lại, hấn dùng sức chặt khúc xương trên thớt, làm Lục Quân Thừa nhìn sững sốt một chút. Thật lâu hấn mới nói, “Tôi không thu tiền của anh, có thể tới giúp anh làm cơm.”

Lục Quân Thừa: “...”

Là đáp ứng, nhưng sao Từ Bình lại tức giận như vậy? Chặt xương, còn tưởng hấn muốn cự tuyệt.

Đáp ứng là tốt rồi, hấn ngốc hề hề cười, còn nói “Vậy anh ra phòng khách chờ, không làm phiền em.”

Lục Quân Thừa nói xong, liền khắp khểnh đi tới phòng khách, ngồi trên ghế salông. Hấn lấy điện thoại đi động ra, gọi cho trợ lý.

“Chào Lục tổng, có gì dặn dò?”

“Đi mua mấy bộ quần áo thể dục mã XX cho tôi, quần lót cũng mã XX, mua xong gọi tiểu Trần đưa tới.”

“Được rồi, tôi đi chuẩn bị ngay.” Trợ lý chờ ông chủ cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn trời, xác định bây giờ là ban ngày trời nắng, không có mưa.

Kỳ quái, ngày này tự nhiên không có mưa, ông chủ lại gọi mình chuẩn bị quần áo nam nhân cỡ nhỏ đưa tới nhà? Phải biết ông chủ trước giờ không dẫn người về nhà.

Lục Quân Thừa ăn một bữa no nê, dựa vào ghế sa lon xem ti vi.

Từ Bình cắt hoa quả bưng qua, nhìn thấy Lục Quân Thừa làm bộ dáng ta là đại gia, lắc đầu một cái, hẳn cảm giác người này hiện tại so với không xảy ra tai nạn xe nhìn càng sung sướng?

Hai người dựa vào ghế sa lon xem ti vi, trong màn ảnh vốn là nữ chính của một phái võ lâm chính đạo tranh luận với nam chính là tà huyệt chính, đột nhiên ống kính xoay một cái, biến thành nữ thứ bị trúng xuân dược, nam chính muốn cứu người, thế là cùng nàng làm chuyện không thể miêu tả.

Từ Bình nghĩ thầm biên kịch này quá thiếu chuyên nghiệp, nam chính không phải là chỉ thích nữ chính sao? Bây giờ vì nữ thứ trúng xuân dược liền xxoo, thật không có phong độ!

Mấy chục tác dịch tình bình mạc, nam chính nữ thứ cảm xúc mãnh liệt ôm hôn, ống kính còn phóng to. Thêm vào tiếng thở dốc, làm Từ Bình ngượng chín mặt. Hắn chuyển mắt đi tránh né cảnh này, thì thấy Lục Quân Thừa nhìn mình không chớp mắt.

Từ Bình nhất thời sống lưng mát lạnh: “... Anh nhìn tôi làm gì?”

Lục Quân Thừa chớp mắt mấy cái, nghiêm túc nói: “Anh không tiện xem bọn họ lên giường a, chỉ có thể quay đầu nhìn em.”

“...” Từ Bình càng không có gì để nói.

Trong ti vi âm thanh lập tức cất cao, Từ Bình căn bản là không có cách nào nghe loại thanh âm này nên phải cùng Lục Quân Thừa nhìn nhau. (haha cười chết mất:)))

Hắn đem đầu quay qua một bên khác, nhẹ giọng nói: “Có thể đừng nhìn tôi được không?”

“Được.” Ngoài miệng đáp ứng, nhưng Lục Quân Thừa lại không hề dời ánh mắt.

Mãi đến tận khi cảnh thân mật đó kết thúc, Từ Bình mới đỏ mặt đi vào phòng vệ sinh.

Hắn đem nước lạnh khoát lên mặt, lẳng lẳng nhìn mình chăm chăm trong gương, đáy mắt chợt lóe một tia mê hoặc.

Từ Bình chuẩn bị kỹ càng bữa tối cho Lục Quân Thừa sau đó vội vã rời đi, Lục Quân Thừa đứng ở cạnh cửa nhìn theo Từ Bình, cứ nhiên sinh ra cảm giác không nỡ.

Mười giờ tối, Lục Quân Thừa không nhện được, gọi điện thoại cho Từ Bình.

“Alo?”

Từ Bình âm thanh mơ mơ màng màng, Lục Quân Thừa tâm lý mềm nhũn, thấp giọng hỏi: “Ngủ rồi sao?”

“A, quá buồn ngủ, cứ nhiên xem ti vi liền ngủ, đúng là lãng phí điện.”

“...” Lục Quân Thừa bật cười, cũng không biết nói thế nào.

“Đã trễ thế này có chuyện gì không, chân không thoải mái sao?”

Lục Quân Thừa cố ý cười khổ nói, “Không phải chân không thoải mái, là thân thể không thoải mái. Anh không thể tự tắm rửa, bây giờ nằm trên giường không ngủ được.”

“...”

“Ngày mai lúc em tới đây có thể giúp anh tắm không?”

“Chuyện này...”

Thấy Từ Bình còn đang do dự, Lục Quân Thừa liền mềm mại kêu lên: “Từ Bình? Tiểu Bình?”

Hai chữ “Tiểu Bình” triệt để làm Từ Bình tê rần, đầu hấn chóng mặt, thậm chí có chút không rõ.

“Được rồi. Ngày mai tôi qua giúp anh tắm rửa.”

Lục Quân Thừa thực hiện được mục đích nở nụ cười, ôn nhu nói ngủ ngon rồi chờ Từ Bình bên kia cúp điện thoại.

23. Chương 23: Mộng Xuân Không Dấu Vết

Từ Bình lỏa thân thể ở trong phòng tắm rửa rầy.

Dòng nước ấm áp từ vòi sen phun xuống, lướt qua da thịt trắng nõn, đi xuống, đi vào cái mông cong tròn.

Nội thất hơi nước tràn ngập, lông mi Từ Bình mang theo giọt nước óng ánh long lanh, hấn lau mặt một cái, xuyên qua gương nhìn chính mình, tâm trạng nghi hoặc: Tại sao thời điểm ở buồng tắm toàn thân hấn lại phờ phạc hết trên kính?

Trong lúc suy tư, eo bị một cánh tay rắn chắc mạnh mẽ phía sau vòng qua, thân thể lập tức dán lên da thịt khấn thực, một thân thể kiên cường ấm áp.

Từ Bình trừng cánh tay kia, giật mình trong lòng: Đây là tình huống gì?

Bả vai chìm xuống, kèm theo tiếng cười khê khàn khàn bên tai, Từ Bình quay đầu qua, trong nháy mắt thấy rõ nam nhân thân thể để trần kề sát mình từ phía sau!

“Lục, Lục Quân Thừa?!”

Nam nhân nặng nề nở nụ cười, hơi nhắm mắt nói: “Làm sao vậy, không biết chồng em sao?”

Từ Bình trợn to mắt, “Cái gì chồng tôi?!”

Lục Quân Thừa sách thanh, nhấc mí mắt miễn cưỡng căn Từ Bình một cái, vật dưới thân ngẩng đầu lên kia không có hảo ý từ phía sau đụng vào Từ Bình.

“Làm gì vậy, mới vừa sáng khoái xong liền giả bộ không quen biết anh?”

“...”

Bị Lục Quân Thừa dán vào thân thể cọ, Từ Bình toàn thân như nước đun sôi, chỗ nào cũng ửng hồng. Hấn không còn kịp suy tư đây là tình huống gì, chân cũng tách ra, hai người trong nháy mắt dung thành một thể.

“...”

Dòng nước thấm vào thân thể hai người, tụ hợp một chỗ bắn lên bọt nước.

Từ Bình cả người bốc lửa, hấn muốn nói chuyện, vừa mở miệng, từ cổ họng đã phát ra âm thanh rầm rì.

Lục Quân Thừa nở nụ cười, “Như thế nào, có phải là rất thoải mái không?”

“Ừm...” Từ Bình kêu rên, đây rốt cuộc là tình hình gì, nhưng thật sự rất thoải mái a a a!

Nam nhân than thở, “Chết tiệt, anh rất sáng khoái.”

Nam nhân càng dùng sức, Từ Bình càng mãnh liệt sóng biển bên trong, trầm mê.

Từ Bình từ trong mộng thức tỉnh, trên trán đầy mồ hôi. Áo lót nhỏ trên người cọ nhiều nếp nhăn, quần phía dưới cũng dính một mảnh ướt đầm.

Hắn thất thần mở đèn liếc nhìn thời gian, bốn giờ sáng.

Thân thủ mở cửa sổ ra, ven đường tia sáng mờ nhạt chiếu lên trên giường, hắn nhìn ánh đèn giật mình, trong óc chìm chìm nổi nổi, phẳng phất nghĩ lại cảnh trong giấc mộng vừa rồi.

Hắn tìm một cái khăn lông, đem quần cộc màu đen cởi ra. Thần sắc tỉ mỉ mà nghiêm túc, đem hạ thân lau chùi sạch sẽ, mãi đến tận khi nhìn không ra bất kỳ vết tích nào. Sau khi lau xong, từ tủ tìm ra một cái quần cộc trông lên, đem ra trải giường cùng quần cộc nhuộm vết tích tiến vào trong phòng tắm giặt.

Từ Bình cũng không phải người ngu, hắn rõ ràng biết giấc mộng đại biểu cho cái gì. Hắn vì một nam nhân mà trở nên nóng nảy bất an, đừng nói mình đang ở thời gian nam nhân dục oanh phát đoạn, nếu như muốn phát dục, vậy cũng phải đối với nữ nhân phát dục chứ?! Mà hiện tại, hắn cư nhiên đối người cơ ngực lớn hơn mình, vóc người tốt hơn mình mà sản sinh dục vọng, trong mộng thậm chí hoang đường phóng đảng hưởng thụ.

Hắn ảo não ôm đầu, nhìn cái đèn trên trần nhà trầm mặc. Mí mắt dần dần trầm trọng, Từ Bình lần thứ hai lặng yên ngủ.

Ngủ một giấc đến lúc tỉnh, Từ Bình cầm lấy điện thoại ra vừa nhìn, năm cuộc gọi nhỡ.

Kỳ thực ba cái là Lục Quân Thừa, hai cái là Từ Khôn. Cuộc gọi thứ hai của Từ Khôn là năm phút trước. Đem số điện thoại của Lục Quân Thừa làm lỡ, Từ Bình gọi cho Từ Khôn.

“Bình Bình.”

“Anh.” Từ Bình nói, “Em mới vừa rời giường, ngủ quá sâu không chú ý tới điện thoại di động.”

“Không có gì, anh ngày hôm nay rảnh rồi muốn ghé thăm chú một chút, kết quả lần trước không gặp, hiện tại đang chờ chú trước cửa.”

Từ Bình nghe xong, lập tức như cá chép đánh đĩnh. Hắn từ trên giường vươn mình dậy, giày cũng không mang cứ như vậy bạch bạch bạch chạy xuống lầu mở cửa.

Từ Khôn ngồi chồm hồm trên mặt đất hút thuốc, trong tay thả mấy cái túi to to nhỏ nhỏ. Nhìn thấy Từ Bình đi ra, hắn đứng dậy đem tàn thuốc dập đi, ném vào thùng rác, tiếp theo tiện tay xách túi đi vào.

Từ Bình nhìn thấy thùng rác đầy tàn thuốc, cau mày nhìn Từ Khôn không đồng ý nói: “Anh, đừng hút nhiều như vậy, đối với thân thể không tốt.”

Từ Khôn liên thanh đáp ứng, nói lần sau tới đây tuyệt đối không hút thuốc lá.

“Em nói không phải là lúc anh tới đây, hút thuốc hại sức khỏe, em biết là nam nhân đều nghiện thuốc lá, nhưng anh có thể đừng hút nhiều như vậy được không, mạng nhiều hơn nữa cũng không đủ cho anh.”

Từ Khôn nhìn Từ Bình lải nhải buồn cười lắc đầu, “Tiểu quỷ gia, anh tất cả đều nghe theo chú, những thứ này anh để trên bàn.”

“... Lần sau tới đây đừng mua nhiều đồ như vậy, lãng phí tiền, anh lần trước chuyển cho em mười vạn em còn chưa dùng.”

“Không có gì, anh trai đối tốt với em trai là thiên kinh địa nghĩa. Chú chính là tỉnh quen rồi, đối với mình tốt một chút, anh nhìn chú cảm giác như chú già đi.” Từ Khôn nhìn sát vào Từ Bình, đánh giá chốc lát, “Mắt còn có vành đen.”

“Em không sao, tối hôm qua ngủ không ngon thôi.”

Từ Bình ngồi ở trên ghế mở túi đồ, mỗi cái lấy ra đều cảm thấy Từ Khôn lãng phí tiền.

Trong chốc lát, Từ Khôn liền nhìn thấy quần lót cùng ra trải giường phơi trên ban công, hần cười hì hì, đi tới bên cạnh Từ Bình ngồi xuống, nhìn một chút, trêu ghẹo nói: “Anh đều nhìn thấy, mơ thấy nữ nhân sao?”

“...”

“Không cần thẹn thùng, anh là người từng trải, rõ ràng. Có muốn anh giới thiệu cho chú vài người không?”

“... Anh, anh ăn sáng chưa?”

“Ha, đừng nói sang chuyện khác nha, hai anh em ta ai cùng ai, có ý kiến gì cứ việc nói với anh.”

Từ Bình không có cách nào, đỏ mặt không nói lời nào. Cũng may điện thoại di động đột nhiên vang lên làm cho Từ Bình có thể mượn cớ.

Từ Bình tiếp điện thoại xong, nhìn Từ Khôn nói, “Bạn của em gọi em qua giúp, chính là người lần trước chặn xe dùm em.”

“Được, chú đi đi, rảnh rồi nhớ tới cùng anh tâm sự.”

“Sao em giờ mới tới, bữa sáng anh còn chưa ăn, uống thuốc xong cả người chóng mặt.”

Đối mặt với Lục Quân Thừa ủy khuất lên án, Từ Bình á khẩu không trả lời được. Nam nhân lại như oán phụ, căng thẳng đi theo phía sau Từ Bình.

Từ Bình đi rửa rau, hần liền rửa chén, Từ Bình thái rau, hần liền dùng cái thìa đem gia vị khuấy lung tung.

Từ Bình thấy Lục Quân Thừa như đứa nhỏ cáu kỉnh, không biết nói cái gì. Thấy nam nhân lại tới bên cạnh mình, hần yên lặng tránh né.

“Tiểu Bình, nói thật, em có phải là ghét bỏ anh không tắm không?”

“Không...”

“Nhưng anh ghét, một hồi ăn xong cơm trưa em giúp anh tắm đi.”

Từ Bình tâm mệt. Lục Quân Thừa này được voi đòi tiên, thật là khiến người ta tức giận lại không thể phát hỏa.

Hầu hạ tốt Lục đại gia ăn xong cơm trưa, Từ Bình ở trong phòng tắm thả nước tắm.

Lục Quân Thừa ôm áo tắm đứng ở cạnh cửa, thấy Từ Bình như cô dâu nhỏ, đôi mắt cười đến sắp híp thành một đường.

“Tiểu Bình, em có thích anh gọi như vậy không?”

“... Không, anh có thể chỉ gọi tên tôi thôi không?” Từ Bình hữu khí vô lực nói.

“Gọi như vậy cho thấy chúng ta quan hệ rất thân mật a, anh rất thích.”

Ai cùng anh quan hệ thân mật, Từ Bình yên lặng kháng nghị. Chờ trong bồn tắm chứa đầy nước, hần quay đầu lại liền nhìn thấy Lục Quân Thừa cởi sạch, thân dưới chỉ mặc một cái quần lót màu đen.

Đôi mắt nhìn thấy bộ vị nhô lên, dừng lại một giây, Từ Bình quay mặt đi, trấn định nói: “Sao anh không nói tiếng nào đã cởi đồ rồi?”

Lục Quân Thừa không chút nào ngượng ngùng, thậm chí có chút khoe khoang què chân đi tới, “Thì ra cởi quần áo đều phải lên tiếng chào hỏi sao, lần sau anh sẽ chú ý.”

“...”

Sợ Lục Quân Thừa trượt ngã, Từ Bình chỉ có thể dời tầm mắt, thân thủ chống đỡ nam nhân bước vào bồn tắm.

Lục Quân Thừa than thở: “Thật là thoải mái.”

Từ Bình mặt đỏ lên, nhất thời nghĩ đến một số hình ảnh.

Hắn lắp bắp nói: “Tôi đi ra ngoài trước, anh chậm rãi tắm, có nhu cầu gì thì gọi tôi.”

Trong nháy mắt muốn quay người bỏ chạy, cánh tay bị bàn tay nắm lấy.

Từ Bình như bị kinh sợ thỏ, “Anh làm gì?!”

“Anh cứng rồi.”

Từ Bình: “...”

Đem “anh cứng rồi” nói giống như “anh muốn uống nước” như vậy cũng được sao?

“Hi hi, đùa em chơi, đi ra ngoài đi, có việc anh sẽ gọi em.”

“...”

Đi ra khỏi buồng tắm, Từ Bình cả người cũng giống như lửa, nóng đến không chịu được. Hắn mở tủ lạnh tìm nước khoáng uống, uống hết một chai, tình huống mới chuyển biến tốt.

Hắn buồn bực cúi đầu, nhìn hạ thân còn có chút hơi nhếch lên, vừa cảm thấy sợ sệt vừa khóc không ra nước mắt.

Làm sao bây giờ, hắn vừa rồi thấy Lục Quân Thừa lỗ thể liền phát tình...

Lục Quân Thừa khoác áo tắm đi ra, liền thấy Từ Bình ngồi ở trên ghế sa lon gọi điện thoại. Hắn ở bên cạnh nghe một hồi, liền nghe ra Từ Bình buổi chiều có việc muốn đi ra ngoài.

Chờ Từ Bình cúp điện thoại, hắn mặt thất lạc, hỏi: “Buổi chiều phải ra ngoài sao, khí trời nóng như vậy, ở nhà thổi máy điều hòa không tốt sao?”

Từ Bình quay đầu, không dễ chịu nói: “Tôi cũng đến tuổi rồi, muốn gặp cô gái hợp ý, thời điểm này cũng nên kết hôn.”

Lục Quân Thừa mặt không hề cảm xúc, “A, vậy đi đi, anh ở nhà chờ em trở về làm bữa tối.”

Giọng nói kia, nghe như lão bà bị vứt bỏ còn mình là lão công ra ngoài gặp người tình.

Từ Bình: “...”

Đem đồ ăn nước uống đặt ở chỗ Lục Quân Thừa có thể cầm, Từ Bình dưới mặt trời chói chang, đầu chóng mặt ra cửa.

24. Chương 24: Từ Bình Thở Lộ

Không biết có phải là vì trốn tránh cảm giác của mình đối với Lục Quân Thừa hay không mà Từ Bình chủ động bảo Từ Khôn giới thiệu nữ nhân cho mình.

Xuất môn tiện tay đón một chiếc xe, Từ Bình ngồi ở trong xe, nhìn qua cửa sổ xe ngăn người.

Mặt trời chiếu trên mặt đất, xa xa nhìn lại, đường cái như bị dương quang phơi vụn vụn. Nhìn chăm chú lâu, thậm chí cảm thấy có một tia khí thể từ mặt đất bốc lên, xoay tròn, lên tới không trung.

Kèn xe liên tục không ngừng kêu to, lẫn vào còi ô tô, bên tai tất cả đều là tiếng vang ầm ĩ. Loại khí trời này mà xuất môn, tâm lý rất dễ nóng nảy.

Qua trung tâm thành phố, giao thông bắt đầu bế tắc. Từ Bình thấy phía trước không nhúc nhích, tâm nghĩ hèn hò thực sự là đi tìm tội, trời nóng nực không nói, kẹt xe còn phải chờ nửa ngày.

Tài xế sợ hành khách tẻ nhạt, liền mở máy thu thanh. Cũng không biết phát kênh gì, truyền thừa Trung Quốc ý nhị hí khúc làm cho Từ Bình buồn ngủ.

Đợi mười mấy phút, hần thấy tình hình giao thông vẫn không thông, liền trả tiền xuống xe định đi bộ qua.

Từ Khôn giới thiệu nữ nhân, bối cảnh tuy rằng thuần khiết, nhưng người ít nhiều gì cũng có chút tao.

Từ Bình đến nơi, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một người mặc cái váy ngắn đỏ thắm, một đầu tóc dài màu đỏ uốn cong.

Hần xuống xe gấp rút lên đường vốn là nóng không chịu nổi, bây giờ thấy cô gái này một thân hoả đỏ, hần theo bản năng cảm thấy càng thêm nóng.

Quách Hà cũng liếc mắt một cái liền nhận ra Từ Bình. Lúc trước xem ảnh chụp Từ Khôn cho, nghĩ thầm hần là photoshop, giờ khắc này nhìn thấy người thật, ánh mắt nàng sáng lên, không nghĩ tới người thật so với ảnh còn trẻ hơn, thực sự là bất ngờ.

Từ Bình dùng khăn giấy lau mồ hôi trên mặt, bởi trên người nhiệt độ còn chưa rút đi, lau khô xong khuôn mặt còn non non hồng hồng, như trái táo tây ngon miệng.

Quách Hà liền yêu thích tiểu nam nhân, nàng càng nhìn Từ Bình càng thoả mãn.

Từ Bình gọi nhân viên phục vụ đưa đồ uống ướp lạnh tới, thấy Quách Hà không chút kiêng kỵ quan sát mình, liền khẽ rũ mắt xuống, vô cùng thẹn thùng.

Quách Hà vui một chút, phong tình vạn chủng cười nói: “Không nhìn thật uống, kỳ thực nhìn anh tôi còn không thể tin là thật, anh thật đáng yêu.”

“...”

“Tôi rất thích nam nhân nhỏ nhắn, anh không chỉ có tuổi tác phù hợp, chiều cao phù hợp, tướng mạo phù hợp, ngay cả tính cách cũng phù hợp.”

Từ Bình bị thổi phồng đến mức có chút chóng mặt, hần nói: “Bây giờ nữ nhân đều yêu thích nam nhân cao to uy mãnh, tôi...”

Quách Hà đánh gãy: “Kể cơ bắp có gì tốt a, cứng rắn, tôi đối với loại đó không có hứng thú, nói thật, đầu tiên nhìn thấy anh đến tôi cũng có cảm giác rất tốt, bằng không chúng ta cùng hẹn hò đi, thế nào?”

Tuy nói tốc độ có chút nhanh, bất quá Từ Bình cũng không tiện cự tuyệt...

Hần nghĩ thầm: Đây mới là tình cảm bình thường đi. Cùng nữ nhân ở chung một chỗ, mà không phải đối với thân thể của nam nhân phát tình.

Sau khi hai người ăn cơm xong, dựa theo tình yêu của người bình thường, bọn họ đi đến rạp chiếu phim xem phim. Phim còn chưa chiếu một nửa, trong bóng tối tay Từ Bình bị Quách Hà bắt được.

Hần sững sờ, bản năng muốn tránh thoát, lại nghĩ đến hai người hẹn hò nắm tay là chuyện bình thường, vì vậy không thể làm gì khác hơn là cầm lại tay của đối phương, mãi đến tận khi phim kết thúc cũng không buông ra.

Hai người ra khỏi rạp chiếu phim, đèn đường đã sáng lên.

Bọn họ nhàn nhã ở trên đường bước chậm, Quách Hà thỉnh thoảng đem đầu dựa vào bờ vai hần, cười híp mắt.

Quách Hà làm nũng nói: “Từ Bình, anh ôm eo của em đi.”

Từ Bình da đầu tê rần, cánh tay cứng ngắc giả tạo nắm ở cái eo thon.

“Thật giống như khúc gỗ.” Quách Hà hờn dỗi, nhưng cũng không ghét bỏ. Nàng dắt tay Từ Bình, đi về hướng quán rượu.

Chờ Quách Hà đến phòng, Từ Bình mới tỉnh táo lại.

Hắn đưa người đến trước cửa phòng, cùng Quách Hà nói lời từ biệt, vừa muốn rời khỏi, liền bị nàng ôm eo kéo vào bên trong phòng áp ở sau cửa.

Quách Hà ánh mắt câu người nhìn chăm chú vào Từ Bình, thân thể mềm mại dán lên hắn, giận cười nói: “Anh đúng là đầu gỗ, em chủ động mở cửa phòng, anh cho rằng em tự mình trụ a.”

Từ Bình cả người choáng váng, hắn lắp bắp nói: “Tôi, tôi không ý đó, Quách tiểu thư, cô đừng như vậy...”

“Anh đúng là nam nhân ngọc, thịt đưa lên miệng lại không ăn, có phải anh ghét bỏ em không?”

Từ Bình khàn cổ họng nói không ra, hắn có thể cảm nhận được bộ ngực mềm mại của nữ nhân đang cọ cọ thân thể của hắn, cảm giác này vừa xa lạ vừa sợ, ý tứ đều không có...

Quách Hà cũng nhận ra được phía dưới của Từ Bình không có phản ứng, nàng bắt măn hừ nhẹ, cách một lớp quần của Từ Bình mơn trớn. (ôi, con mụ này @_@)

“Như vậy, anh sẽ không thật sự đối với tôi càng không có phản ứng đi?”

Từ Bình đẩy Quách Hà ra, hoang mang nói: “Xin lỗi, xin lỗi, chúng ta, e rằng không thích hợp. Xin lỗi...”

Hắn không biết phải nói thế nào, không chờ Quách Hà nói thêm gì nữa, trực tiếp từ trong phòng chạy đi, ra khỏi quán rượu mới dừng lại.

Hắn thở hổn hển đứng ở trên đường, mờ mịt nhìn bốn phía, sắc trời hồng đồng, rất ám trầm và ngọt ngào.

Tâm lý giống như có vài thứ suy sụp.

Từ Bình đến biệt thự của Lục Quân Thừa cũng gần chín giờ.

Hắn mệt mỏi đẩy cửa, mới vào cửa, liền thấy Lục Quân Thừa một mặt màu đen ngồi ở trên ghế sa lon, quay mặt về phía hắn đem mặt banh thật chặt, có chút sơn khí thể vũ dục.

Từ Bình ý thức được mình về trễ, cho là hắn vì mình không về đúng giờ làm bữa tối nên sinh khí, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, hồi nãy có sự cố nên về trễ.”

Lục Quân Thừa cười lạnh, quái gở nói: “Tôi chỉ vì bữa tối mà tính toán chi li với em sao? Tôi sinh khí là vì em không nhận điện thoại của tôi, em đem điện thoại ra nhìn xem tôi gọi cho em bao nhiêu cuộc, coi như em đang bận hẹn hò, cũng không cần không tiếp điện thoại đi. Làm cho tôi nghĩ em ở bên ngoài ”Chết dưới hoa mẫu đơn “rồi đó!”

Lục Quân Thừa dùng thái độ hùng hổ dọa người làm cho Từ Bình lúng túng, hắn vốn tâm tình không tốt, bị Lục Quân Thừa hống một tiếng như thế, tâm lý tiêu cực lập tức trào ra.

“Anh cho rằng tôi muốn như vậy sao? Tôi con mẹ nó nếu không phải là bởi vì anh...” Từ Bình dừng một chút, cười quái dị nói: “Bữa tối tôi không làm! Anh tự gọi thức ăn bên ngoài đi, ăn một bữa đồ ăn ngoài không chết được, tôi buồn ngủ, về nhà ngủ!”

Nói xong, Từ Bình liều mạng đẩy cửa rời đi, để lại một mình Lục Quân Thừa ở trên ghế sa lon tức giận đến hai mắt tối sầm.

Hắc, thợ mở khóa tạo phản đúng không?! Lưu lại một cái suất khí bức bệnh nhân ở nhà đói bụng, hắn cũng không có mắng người, làm cái thái độ gì a?!

Đang cảm tức, bầu trời truyền đến một tiếng sấm vang. Lục Quân Thừa chống gậy đi tới cửa sổ, thấy sắc trời âm u muốn hạ mưa to. Hắn nhớ tới Từ Bình vừa nãy hai tay trống không, biết đoạn đường này không có xe.

Nam nhân thầm mắng một tiếng, cầm lấy ô đi mưa cùng chìa khóa, chân dài to cứ như vậy đi ra ngoài.

Dưới bầu trời đổ mưa to, nước mưa ào ào ào hạ xuống, ở trên đường tạo ra từng cái từng cái vũng nước, đập vào mắt Từ Bình.

Hắn lau mặt tiếp tục cúi đầu đi, trong chốc lát trên người toàn bộ ướt đẫm. Hắn ngẩng đầu nhìn lại, trên đường trống rỗng, chỉ có đèn đường hạ ánh đèn cô tịch kéo dài. Bỏ qua gấp rút lên đường, Từ Bình nhìn xuống bước chân, chậm rì rì ở trên đường lắc lư.

Mùa hạ chưa mưa đã mang tới đầu thu mát mẻ, nước mưa xuyên thấu qua quần áo, lạnh như băng thấm đến trong xương. Hai tay hắn ôm người hắt hơi một cái, ngơ ngơ ngác ngác đầu không vì nước mưa đổ mà tỉnh táo, trái lại càng ảm đạm.

Lục Quân Thừa che ô, rớt cục đuổi kịp Từ Bình. Cách màn mưa dày đặc, hắn thấy Từ Bình như kẻ ngốc trong mưa phát run, vừa muốn mắng người vừa cảm thấy đau lòng.

“Đầu óc em bị nước vào hả, mưa lớn như thế không tìm một chỗ tránh một chút sao? Nhất định phải cạy mạnh đúng không?!”

Nghe đến thanh âm quen thuộc, cùng với trên đầu bỗngưng xuất hiện một cái ô, Từ Bình máy móc chậm chậm quay người lại, liền nhìn thấy Lục Quân Thừa một bộ suất khí bức người đang thở phì phò.

Hắn cười khúc khích, viền mắt chưa nóng nói: “Sao anh lại ra đây a, không thấy trời mưa sao? Chân anh vẫn chưa khô mà.”

Lục Quân Thừa: “...” Chân tôi có thể làm sao? Chân có thể đuổi được em, chân to thon dài rắn chắc. Hắn cắn răng nói: “Tôi xem em ngày hôm nay có gì đó không đúng, có phải là bị người ta khi dễ không, chẳng lẽ là xem mắt lại thất bại? Nữ nhân kỳ thực có lúc cũng không nhất định so với nam nhân tốt hơn a, em không thể, không thể...” “Nhìn tôi một chút” bốn chữ bị hắn nuốt vào trong miệng.

Từ Bình cười cười, không lên tiếng. Hắn trầm mặc nhìn chăm chú vào Lục Quân Thừa, thở dài.

Lục Quân Thừa dựa vào tia sáng đèn đường, rất nhanh phát hiện mắt Từ Bình đỏ ngầu. Hắn kinh sợ: “Tại sao khóc? Con mụ đó không lẽ khi dễ em thật sao?” Hắn kéo cổ tay Từ Bình, “Trước tiên cùng anh quay về, bị ai bắt nạt nói cho anh biết, anh giúp em chỉnh hắn mẹ hắn đều không nhận ra.”

Từ Bình không nhúc nhích, bên tai tiếng mưa rơi ngăn cách tất cả âm thanh bên ngoài. Hắn không chút nháy mắt nhìn chăm chăm Lục Quân Thừa, nhẹ nhàng nói một câu.

Nam nhân phảng phất bị thuật định thân đứng tại chỗ, hắn không nghe được âm thanh Từ Bình, nhưng khẩu hình của đối phương lại để cho lòng hắn chấn động. Hắn chặt chẽ trừng Từ Bình, cái tay nắm cổ tay Từ Bình lực đạo nhất thời tăng thêm. “Em lặp lại lần nữa?”

Từ Bình cười khê, khóe mắt tinh tế chảy nước mắt.

Hắn hơi nhón chân lên, một tay vòng lên cổ của nam nhân, kề sát bên tai nói, “Em thích anh, Lục Quân Thừa.”

Từ đỉnh đầu hai người nhìn xuống, thân thể bọn họ dán vào nhau, mặc cho nước mưa tùy ý giội rửa.

Lục Quân Thừa nâng mặt Từ Bình lên, cười đến không ngậm mồm vào được. Hắn hôn Từ Bình một cái, nói, “Anh nghe được, em nói em thích anh.”

“Ân, em thích anh.”

25. Chương 25: Người Anh Yêu

Lục Quân Thừa nắm tay Từ Bình, khắp khệnh đi về nhà. Nam nhân một bộ hăng hái, ngẩng đầu khóe miệng vượn cao, mặt mày hớn hởi. Từ Bình yên tĩnh đi theo sau Lục Quân Thừa, vừa ngoan vừa nhuễn.

Hai người cả người ướt nhẹp trở lại biệt thự, Lục Quân Thừa đem người vào buồng tắm.

“Em ở đây chờ anh, anh đi tìm quần áo, em đem quần áo ướt cởi ra đi.” Nói xong cảm thấy không đủ, trực tiếp giúp Từ Bình cởi quần áo, cầm lấy khăn lông móc ở bên cạnh đem người lau khô, lại mở nước nóng, sau khi thả nước đầy bồn tắm, giục: “Nhanh chóng ngồi vào đi, một chút sẽ ấm.”

Từ Bình hôn hôn trầm trầm cười khê, nhấc chân đi vào bồn tắm ngồi xuống, đem thân thể trượt xuống, trong nháy mắt chỉ còn một cái đầu nhỏ lộ ra bên ngoài. Nước nóng ầm vù vù, chỗ nào cũng bay đầy hơi nước, hoàn toàn mờ lung.

Hắn lắc lắc đầu, hơi nước nóng đem đầu hắn hun đến trầm hơn.

Lục Quân Thừa cầm áo ngủ tiến vào, liền nhìn thấy đầu Từ Bình trên mặt nước từng điểm từng điểm, bộ dáng buồn ngủ.

Tâm trạng phút chốc hồi hộp, Từ Bình tuy rằng hướng nội yên tĩnh, lúc thường lại cũng sẽ không thư giãn như thế. Hắn đi tới khom lưng bên người Từ Bình, làm cho hai cái trán dán vào nhau, nhiệt độ giao hòa, quả nhiên tại nóng lên. Bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má của đối phương, hắn khẽ gọi: “Từ Bình, tiểu Bình? Còn tỉnh không? Lên mặc quần áo rồi uống thuốc, em phát sốt.”

Từ Bình khẽ động, chậm rãi mở mắt. Hắn nhìn thấy Lục Quân Thừa dán vào mặt mình, trong khoảng thời gian ngắn không rõ tình huống, ánh mắt mê hoặc.

Lục Quân Thừa thấy thế thở phào nhẹ nhõm, “Tỉnh là tốt rồi, lên lau người khô ráo, mặc quần áo, uống thuốc, ngủ.”

“A.” Từ Bình giật mình, hắn hỏi: “Em phát sốt sao?”

“Còn không phải sao, em a, thân thể không thoải mái cũng không chú ý, còn dầm mưa.”

Từ Bình nhỏ giọng oán giận, ánh mắt trừng Lục Quân Thừa một cái, nói “Còn không phải tại anh sao.”

Lục Quân Thừa bị trừng cũng không tức giận, bởi vì câu “Còn không phải tại anh” tâm tình mừng rỡ như ngâm mình ở ôn tuyền, rất ấm áp. Hắn đỡ người dậy mặc quần áo tử tế, hôn lên miệng đối phương một cái, vui vẻ nói: “Nhanh đi vào phòng anh nằm một chút, trên người anh bây giờ còn ướt, tắm xong anh đi tìm thuốc cho em, em tự tìm cũng được, chắc em sẽ tìm nhanh hơn anh, cái hòm thuốc đặt ở trong tủ đầu giường, anh tắm nhanh thôi.”

“Biết rồi.” Từ Bình nhăn nhăn mũi, “Sao anh trở nên nhiều lời như vậy, em sẽ tự tìm thuốc uống, anh tắm rửa cẩn thận một chút, coi chừng ngã.”

Lục Quân Thừa duỗi tay nắm chặt vai Từ Bình, xoay người hướng đến cửa, nói: “Chân anh chân dài to tuy rằng tạm thời què, nhưng da thịt vẫn vô cùng rắn chắc mạnh mẽ, em yên tâm, nhanh đi uống thuốc.”

Bị đuối tới phòng, Từ Bình tự rót ly nước, tìm thuốc hạ sốt bên trong cái hòm thuốc uống. Hắn thấy Lục Quân Thừa cũng dầm mưa giống mình, sợ người cảm mạo, liền rót ly nước nóng, lấy thuốc cho người ta uống.

Hắn ôm chần nằm trên giường Lục Quân Thừa ngậy người, không nghĩ tới mình thật sự thổ lộ với Lục Quân Thừa, hơn nữa còn ngủ trên giường người ta.

Vừa nãy đầu quá đau không chú ý, hiện tại uống thuốc xong lại hoàn hồn, nghĩ đến lúc Lục Quân Thừa cởi sạch quần áo của mình, thả nước tắm cho mình, hắn mắc cỡ kéo chăn đem cả người che kín, không dám đối mặt.

Lục Quân Thừa tắm xong không kịp chờ đợi, nhanh chân trở về phòng, hắn thấy Từ Bình như con tôm nhỏ núp ở trên giường mình, che kín chần, nằm lên gối của mình, thấy rất đáng yêu.

Hắn cười khúc khích, đi qua kéo kéo chăn đối phương, nói: “Lại phát sốt đó, đừng có đem mình làm ngộp.”

Từ Bình buông chần ra, đem đầu nhỏ lộ ra, hai con mắt đen nhìn chăm chú vào Lục Quân Thừa, một tầng nước mờ lung, làm Lục Quân Thừa suyết chút nữa lang tâm quá độ.

Nam nhân ho nhẹ, hỏi lung tung: “Tóc khô chưa?”

Từ Bình nắm lấy tay nam nhân đặt trên đầu mình, “Sờ thử.”

Lục Quân Thừa thuận thế để bàn tay bên trong tóc đen cào loạn, trong lòng kêu to: Sao lại khả ái như vậy a, thật là muốn đem người đánh gục ngay lập tức, không được, không thể cầm thú như vậy, người ta còn bệnh.

Nam nhân hắng giọng, thu hồi bàn tay, liếc thấy thuốc với nước ấm, hỏi: “Cho anh uống?”

“Ân, dự phòng cảm mạo.”

Lục Quân Thừa như đại cầu, lập tức nghe lời cầm lấy cốc nước đem thuốc uống hết.

Từ Bình: “...” Uống nhanh như vậy cũng không sợ sặc.

Tựa hồ là biết Từ Bình đang nghĩ gì, Lục Quân Thừa cười nói: “Yên tâm, yết hầu của anh rất lớn, nghẹn không được.” Tiếng nói vừa dứt, hắn lập tức nghĩ tới những chuyện khác, nhìn Từ Bình cười hì hì: “Không chỉ lớn, còn rất thực dụng, bảo quản thoải mái.”

Từ Bình: “...”

Rất nhanh, hắn chú ý tới cái chân bó thạch cao của Lục Quân Thừa, không để ý tới lời nói thô tục của nam nhân, hắn lo lắng nói: “Thạch cao đều bị nước vào rồi! Nhanh gọi bác sĩ tới xem một chút coi có sao không.”

Thấy Từ Bình hai con mắt hận không thể dính vào thạch cao, Lục Quân Thừa cũng sợ đối phương lo lắng, lập tức gọi điện thoại gọi bác sĩ gia đình lại đây.

Bác sĩ chạy tới, bó thạch cao cho Lục Quân Thừa một lần nữa rồi thay thuốc. Hắn thấy Lục Quân Thừa mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm Từ Bình, mình nói cái gì cũng không nghe lọt tai, lắc đầu.

Không thể làm gì khác hơn là nói với Từ Bình: “Ngày mai phiền Từ tiên sinh mang Lục tiên sinh đi bệnh viện khám, trên tay tôi không có dụng cụ chữa bệnh, tốt nhất là đi bệnh viện kiểm tra.”

Từ Bình vội vã gật đầu, hắn thấy Lục Quân Thừa không nghe bác sĩ nói chuyện, có chút tức giận lén lút nhéo bàn tay Lục Quân Thừa.

Lục Quân Thừa vui vẻ, tuy rằng Từ Bình hiện tại tinh thần rất tốt, bắt quả hắn vẫn còn có chút lo lắng, hắn hỏi bác sĩ: “Em ấy vừa này gặp mưa phát sốt, đã uống thuốc, vậy có cần kê thuốc khác hoặc treo nước biển hay vân vân.”

Bác sĩ: “... Uống thuốc rồi hiện tại không sao, người trẻ tuổi thân thể sức đề kháng tốt, nếu không yên tâm, có thể uống thêm một lần thuốc, uống nhiều nước nghỉ ngơi nhiều.”

Bác sĩ đi rồi, Từ Bình đến nhà bếp nấu chút cháo.

Hai người chân dẫm vào chân ngồi ở trên ghế sa lon húp cháo, trong chốc lát, Lục Quân Thừa liền không an phận. Lập tức quang minh chính đại lấy muỗng cháo trong chén Từ Bình đưa vào miệng mình, một chút liền nắm lỗ tai rồi khuôn mặt người ta.

Uống cháo đều bị quấy rầy không ngừng, Từ Bình đánh tay Lục Quân Thừa một cái, trừng hắn nói, “Anh còn động đây thử xem, không thể hảo hảo húp cháo à.”

“Anh cao hứng mà.” Lục Quân Thừa nói, đem đầu dựa vào vai Từ Bình, hướng tới vành tai bạch bạch nộn nộn thổi một hơi, thấy vành tai đỏ, mới hài lòng nói: “Nghe thấy em nói thích anh, đến bây giờ cũng như đang nằm mơ, anh thật cao hứng...” Hắn lẩm bầm, duỗi ra cánh tay dài, chặt chẽ cuốn lấy eo Từ Bình, than thở: “Anh thực sự thật cao hứng.”

Từ Bình thả tay cầm muỗng xuống, nhìn chăm chăm cánh tay trên eo xuất thần.

Nửa ngày hắn mới lấy tay đặt lên tay Lục Quân Thừa, nói: “Em kỳ thực, cũng rất vui vẻ.”

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình lẳng lặng cười khúc khích, trong lòng nóng lên, trực tiếp quay đầu Từ Bình lại, một tay vòng qua eo hắn, một tay nâng sau gáy, hai bờ môi vừa kề sát, kiểu diễm mà dập dờn, bá đạo mà kịch liệt.

Phòng khách một mảnh xuân sắc, hai người hôn một lúc lâu, nam nhân mới buông tha bờ môi ngậm trong miệng. Hắn liếm liếm môi dưới Từ Bình, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen bóng có chút mờ mịt của đối phương, nói: “Ngốc, hôn môi cũng không biết dùng mũi hô hấp.”

Từ Bình đại nảo đại ra, đôi môi bị mút vào sưng tấy. Hắn an tĩnh như vật nhỏ nằm nhoài lên vai Lục Quân Thừa, một lát sau mới từ trong nụ hôn mãnh liệt vừa này hoàn hồn.

Hắn cắn vai Lục Quân Thừa một cái, tâm lý không phục, “Anh bắt nạt em không có kinh nghiệm.”

Lục Quân Thừa trầm giọng bật cười, đôi môi ấm áp kề sát bên tai Từ Bình, nhẹ nhàng ôn nhu nói: “Yêu em mới bắt nạt em, người anh yêu.”

26. Chương 26: Lần Sau Yêu Em

Phó Bách Chính đã hai tháng không có chạm qua Ninh Lam, một mặt lo lắng cho thân thể của hắn, một mặt cũng vì đối phương thái độ lãnh đạm. Mặc dù không có khước từ, hay là chỉ cần hắn muốn, Ninh Lam căn bản sẽ không phản kháng, nhưng hắn cũng không muốn dựa vào bản thân tùy tiện làm Ninh Lam.

Nam nhân độ tuổi chính trực nhu cầu mãnh liệt nhất, Phó Bách Chính ở trong buồng tắm xối nước lạnh, hỏa dục trong cơ thể mới dần dần tắt. Dem thân thể lau khô, tùy ý khoác kiện áo tắm đi ra ngoài, liền thấy Ninh Lam dựa vào trên giường đọc sách.

Thấy Phó Bách Chính từ buồng tắm đi ra, Ninh Lam chờ đối phương tới gần, một luồng khí tức mát mẻ phả vào mặt.

Hắn cau mày, “Bây giờ là mùa thu, anh còn tắm nước lạnh.”

Phó Bách Chính mạn bất kinh tâm cầm lấy khăn lông khô lau tóc, an ủi: “Thân thể anh vẫn khỏe, không cần lo lắng.”

“Anh có phải là... có phải là rất muốn.”

“...”

“Là em sơ sót, chúng ta lâu rồi chưa có làm.”

Phó Bách Chính than thở, cánh tay dài giương ra, đem Ninh Lam ôm vào trong lồng ngực, nói: “Em đầu nhỏ cứ thích đoán mò, giả như anh thật sự muốn làm, đã ra ngoài tìm người khác làm rồi, nhưng anh không có. Anh đối với em là thật lòng, coi như anh không nói, em nhất định có thể cảm nhận được, đúng không?”

Hắn nắm tay Ninh Lam đặt ở trên ngực mình, đôi mắt thâm thúy không chớp nhìn chăm chú vào đối phương.

Ninh Lam rũ mắt xuống, mềm mại như cánh hoa mỹ lệ, đôi môi khẽ động, muốn nói ra nhưng lại nghẹn ở cổ họng.

Đột nhiên hắn ôm cổ Phó Bách Chính, đôi môi như cánh hoa hướng lên trên vừa kề sát, mềm mại hôn lên.

Phó Bách Chính ánh mắt tối sầm lại, cuống họng thở dài một tiếng, không kiềm hãm được hôn sâu trở lại. Cánh tay ôm chặt Ninh Lam, muốn đem người tiến vào trong máu thịt của chính mình.

Thiên lôi câu địa hỏa, trong phòng hai người thở dốc dần dần tăng, trong phút chốc ý loạn tình mê.

Phó Bách Chính xoa tóc mai ẩm ướt của Ninh Lam, giọng khàn khàn: “Mau dừng lại, nếu không anh thật sự không nhịn được.”

Ninh Lam ôn nhu nở nụ cười, đôi mắt như trăng lưỡi liềm mỏng lung trên trời, “Đừng nhần, chúng ta làm đi.”

Như được lệnh đặc xá, Phó Bách Chính đem người đè xuống giường, trong mắt thâm tình đủ để làm người chết đuối.

Hắn quý trọng mà thành kính hôn lên trán Ninh Lam, đôi mắt, mũi, bờ môi...

Từng cái từng cái hôn từ trên xuống, hai người lửa tình tương đối, em bên trong có anh, anh bên trong có em, bóng đêm hoang đường....

Ninh Lam từ trong lòng Phó Bách Chính tỉnh lại, hắn hơi nhú mào, thân thủ xoa xoa eo bủn rủn. Rất nhanh, mu bàn tay bị một đôi bàn tay đặt lên, mềm nhẹ lại vừa phải xoa bóp cho mình.

Hắn an tĩnh nằm nhào trong ngực Phó Bách Chính, lười biếng không muốn nhúc nhích. Phó Bách Chính thích ý nở nụ cười, nam nhân tướng mạo tuy rằng bình thường, nhưng lại có khí độ trầm ổn.

Hắn dùng ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn chăm chú vào Ninh Lam, vừa áy náy vừa nói, “Tôi hôm qua thật xin lỗi, anh thực sự cao hứng, nhất thời không chú ý làm em mê man.”

“Không có gì, là em thể chất quá yếu.”

“Ngày mai buổi sáng chúng ta đi bệnh viện làm kiểm tra được không?”

Ninh Lam hơi co rúm lại, “Còn muốn lấy máu sao?” Mỗi lần lấy máu hắn đều sẽ ngất xỉu, bây giờ nghe tới lấy máu hắn đều sợ hãi.

Phó Bách Chính đau lòng, như vỗ bảo bảo vỗ sau lưng Ninh Lam, động viên nói: “Đừng sợ, lúc này không để cho bọn họ lấy nhiều máu như vậy, chúng ta cách một quãng thời gian đi làm kiểm tra một lần, mỗi lần cho người ta lấy một chút được không, nếu lấy nhiều liền đánh họ.”

Ninh Lam cười yếu ớt, cảm thấy cái phương pháp này vô cùng khả thi.

Hai người ôn tồn một hồi, Phó Bách Chính nói: “Sinh nhật của em sắp đến rồi, có muốn quà gì hoặc là muốn đi đâu không?”

Ninh Lam suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Cứ như vậy đi, hiện tại rất tốt.”

Từ Bình mang Lục Quân Thừa đến bệnh viện làm kiểm tra rất sớm, kiểm xong các hạng mục, chờ kết quả cần nửa giờ, Từ Bình liền đem Lục Quân Thừa đi xuống lầu hong gió tản bộ.

Đi tới bên hồ, vừa vặn nhìn thấy Ninh Lam ngồi ở trên ghế gỗ, tay phải hắn đang ngoáy tai, khoác trên người áo khoác của Phó Bách Chính, nam nhân bên cạnh dứt hẳn ăn điểm tâm từng miếng từng miếng.

Ninh Lam rất nhanh cũng nhìn thấy bọn họ, cười hỏi thăm lẫn nhau một chút.

Từ Bình thấy bọn họ ở chung hài hòa, vừa nhìn là biết hòa hảo rồi, trong lòng vì Ninh Lam mà cảm thấy cao hứng.

Lục Quân Thừa cũng cao hứng, hắn mặt mày hớn hở cùng Phó Bách Chính giới thiệu, “Đây là bạn trai tôi, Từ Bình.”

Từ Bình: “...”

Phó Bách Chính: “...”

Ninh Lam: “...”

Từ Bình then thùng, lặng lẽ vỗ vỗ sau lưng Lục Quân Thừa. Lục Quân Thừa cũng không chú ý không khí trầm mặc, hắn hào phóng đặt tay Từ Bình, cười nói: “Em ấy rất hay then thùng.”

Ninh Lam nhìn thấy dáng dấp Từ Bình không đặt dung thân nhợt nhạt nở nụ cười, chủ động cùng hắn nói: “Chúc mừng hai người, nhất định may mắn hạnh phúc.”

Từ Bình đỏ mặt, gật đầu. Hắn nói với Ninh Lam: “Anh cũng vậy, thật hạnh phúc, còn phải ăn nhiều một chút.”

Ninh Lam bất đắc dĩ: “Các người ai cũng buộc tôi ăn đồ ăn” hắn còn nói, “Sinh nhật của tôi sắp đến rồi, lúc trước nghĩ không biết nên làm gì, không bằng mời hai người đến nhà chúng tôi ăn cơm, được không?”

Từ Bình nhìn Lục Quân Thừa, thấy hấn gật đầu, vội vã đáp ứng.

Bốn người ngồi hàn huyên một hồi, sau khi lấy kết quả kiểm tra, mới nói lời từ biệt rời đi.

Lấy kết quả kiểm tra, bác sĩ nói cho bọn họ biết chân Lục Quân Thừa khôi phục rất tốt, không có gì đáng ngại.

Từ Bình cao hứng, cười đến vui vẻ, đôi mắt đen bóng híp thành một cái khe. Lục Quân Thừa thấy Từ Bình vui vẻ như vậy, chính mình cũng vui vẻ theo.

Trong hành lang tạm thời không ai, Lục Quân Thừa nhìn Từ Bình ngoắc ngoắc đầu ngón tay, người yêu tò mò cúi đầu nghe, hấn trực tiếp một cái hôn lên cái môi mềm mại của đối phương.

Từ Bình che miệng, cái tai toả nhiệt, nhỏ giọng chỉ trích nói: “Anh làm gì vậy, còn đang ở bệnh viện đó, để người ta nhìn thấy thì làm sao.”

Bị dấn dập xấu hổ của Từ Bình làm cho lòng ngứa ngáy khó nhịn, Lục Quân Thừa vô lại nói: “Chúng ta đang nói chuyện tình yêu, bình thường giữa người yêu thân mật đều như vậy, hơn nữa nơi này không có người.”

Từ Bình vội la lên: “Em nghe nói chỗ này đều trang bị máy thu hình.”

“Sách, nhất thời công tâm, quên mất. Làm cho bọn họ thấy một cái hôn, thiệt thòi lớn rồi. Bay giờ chúng ta về nhà chậm rãi hôn tiếp.”

Từ Bình: “...” Hấn dùng ánh mắt nhìn đồ bệnh thần kinh nhìn Lục Quân Thừa, thẹn quá hóa giận mắng: “Bệnh thần kinh!”

Bệnh thần kinh cười hì hì, làm dáng vẻ còn muốn hôn nữa, bị đánh tay mới dừng lại.

Kể từ lúc cùng Lục Quân Thừa qua lại, Từ Bình ba ngày ở bên này qua đêm, có lúc hấn muốn về nhà, nam nhân liền nói chân đau, đầu đau, toàn thân đau, làm cho hấn giống như chỉ cần vừa đi, liền phạm vào tội ác tày trời.

Ở trong phòng tắm Lục Quân Thừa lại bắt đầu la hét chân đau, Từ Bình nhúc nhích đi vào, chỉ thấy nam nhân ánh mắt ủy khuất nhìn mình.

“Anh với không tới phía sau, em giúp anh xoa xoa đi, tiểu Bình.”

Từ Bình khoe miệng hơi co giật, cầm khăn mặt cúi đầu giúp Lục Quân Thừa kỳ cọ.

Nam nhân phần lưng đường nét da thịt trôi chảy, rắn chắc mạnh mẽ lại không có vẻ khoa trương, động tác cánh tay hơi lay động, tựa hồ mỗi một miếng da thịt đều chất chứa sức mạnh vô cùng.

Từ Bình cọ cọ, yên lặng đem tấm mắt dời đi, khuôn mặt chột hồng hồng.

Hấn nhỏ giọng lầm bầm: “Có thể đừng gọi em là tiểu Bình được không?”

“Vậy gọi em là gì? Bình Bình? Tiểu Bình? A Bình?”

“Liền kêu tên a!”

“Nhưng anh chỉ muốn gọi thân mật một chút a, nói đi nói lại, em còn chưa gọi tên anh đó.” Lục Quân Thừa quay người lại, hai tay nằm úp sấp, chờ đợi nhìn chăm chăm Từ Bình, nói “Gọi anh một tiếng chứ.”

Từ Bình mặt xạm lại, “Lục, Lục Quân Thừa.”

“Không muốn cái này.”

“...”

“Gọi đi mà.”

Từ Bình đem khăn mặt nhét vào trong tay nam nhân, lắp ba lắp bắp uy hiếp nói: “Lại nói thêm một câu là em đi ra liền!”

Lục Quân Thừa đành phải thôi, thở cuống lên như muốn cắn người, không thể làm gì khác hơn là trước tiên tạm thời buông tha hắn.

Tắm xong, Lục Quân Thừa nghiêng nghiêng dựa vào Từ Bình, hưởng thụ Từ Bình phục vụ.

Từ Bình cầm khăn lông lau khô hơi nước trên người, lau xong mặt trên rồi phía dưới, cái cổ nang nang một đồng tuy rằng mình đã xem qua mấy lần, nhưng vẫn cảm thấy rất đáng sợ dọa người. Hắn kìm nén một hơi cho người mặc bộ áo ngủ, mắt thấy hạ vật kia đứng lên một chút, hùng khí oai hùng.

“Anh, anh.”

Lục Quân Thừa ôm Từ Bình cọ nhẹ, lấy lòng nói: “Anh đã tận lực khống chế nó muộn như vậy mới đứng lên, đối mặt người yêu rửa ráy cho mình, không có phản ứng mới là không bình thường.”

Từ Bình trầm mặc, cảm thấy Lục Quân Thừa nói rất đúng, hắn không có cách nào cãi lại.

Hai người ăn hoa quả, dựa vào nhau trên ghế sa lon xem phim.

Phim tình yêu, bầu không khí nhuộm đắm duy mỹ lãng mạn. Nam chính nữ chính trên cầu gấp gỗ, pháo hoa xán lạn trong trời đêm tỏa ra, các nhân vật chính tựa sát vào nhau, dưới trời pháo hoa xinh đẹp ôm nhau hôn môi.

Phim nhựa cảnh hôn môi ống kính luôn luôn phóng to, Từ Bình trông thấy lập tức cảm thấy ngượng ngùng. Mắt tối sầm lại, Lục Quân Thừa chậm rãi để sát vào hắn.

Hắn đem đầu hướng sau ghế sofa dựa một chút, nhẹ giọng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Ánh mắt của nam nhân đặc biệt sáng lên, bên trong lập loè dục vọng, nóng bỏng mà nhiệt liệt.

Từ Bình mắc cỡ muốn đứng dậy ôm gối ngăn trở, bị nam nhân duỗi tay bỏ ra. Bên môi nóng lên, nụ hôn nóng rực bá đạo rơi xuống.

Lục Quân Thừa hôn làm cho hắn trầm mê, lúc đầu khước từ rồi dần dần ngốc nghếch nghênh đón. Hắn đưa tay ra vòng lên cổ nam nhân, quần áo bị gỡ bỏ lúc nào cũng không biết.

Cuối cùng vẫn là Lục Quân Thừa khôi phục lý trí, hắn đem hai người mở ra khoảng cách, thở hổn hển cười nhẹ: “Bây giờ còn chưa được, lần sau chân khỏe rồi nhất định hảo hảo yêu em.”

27. Chương 27: Bên Hoa Dưới Ánh Trăng

Sắc trời xanh thẳm, lá cây bắt đầu từng mảng từng mảng bay xuống, tình cờ một cơn gió thổi qua, mang theo thu ý mát mẻ. Trong nháy mắt đã gần tới Trung thu.

Từ Bình trong phòng bếp làm điểm tâm cho Lục Quân Thừa, nam nhân thì như con gấu lớn đứng phía sau ôm hắn, đem đầu đặt trên bả vai, hơi thở phun lên cổ hắn.

“Trung thu phải về nhà à? ”

Từ Bình nghĩ cũng không nghĩ, “Không trở về.”

“Trong nhà không gọi về sao?”

Từ Bình quanh co nửa ngày, nói “Bọn họ cũng không muốn nhìn thấy em, em cần gì phải trở lại cho bọn họ ngọt ngọt.” Hắn lại hỏi: “Anh có đi về gặp hai bác không?”

“Không đi, bọn họ cũng lười quản anh, anh ở lại đây với em.” Lục Quân Thừa ở sau gáy Từ Bình hạ xuống một nụ hôn, nghĩ đến Từ Bình nói nhà hắn không muốn gặp lại hắn, đau lòng hỏi: “Em ngoan như vậy, người trong nhà có phải là hiểu lầm gì không?”

Từ Bình lắc đầu, trầm giọng nói: “Em không có chí lớn, cũng không có sự nghiệp lẫy lừng, chỉ muốn thanh thanh thản thản sống qua ngày. Anh biết đầu em không thông minh, không thể cho bọn họ nở mày nở mặt. Bọn họ, bọn họ không muốn gặp em cũng là chuyện bình thường...”

“Xuyt, đừng nói mình như vậy, bọn họ không muốn em, anh muốn.”

Lục Quân Thừa quay người Từ Bình đối mặt với mình, quý trọng mà khề hôn đôi mắt của đối phương, bọn họ nhìn chăm chú vào nhau, đáy mắt chỉ có nhau.

“Là bọn họ cổ hủ, quá mức lưu ý ánh mắt người ngoài, em rất tốt, đơn thuần thiện lương. Ở cùng với em, anh có lỗi rồi.”

“...”

Nam nhân nhếch miệng nở nụ cười, nâng người yêu đang muốn hôn một cái, đột nhiên bị đẩy ra.

Từ Bình đỏ mặt hoang mang nói: “Cháo, cháo sôi! Anh tránh ra trước đi.”

“Được được được.” Lục Quân Thừa giơ hai tay đứng ở một bên, tuy rằng người yêu động một chút là xấu hổ rất đáng yêu, nhưng có lúc cũng rất gấp a, có thể xem không thể ăn, tư vị quá khó tiếp thu.

Hai người quyết định sau khi ngủ trưa sẽ cùng đi siêu thị mua nguyên liệu làm bánh trung thu, thật ra Từ Bình cảm thấy đi mua một ít bánh trung thu là được rồi, nhưng Lục Quân Thừa nghe Từ Bình nói biết làm bánh trung thu, liền rùm beng đi mua vật liệu tự mình làm ăn.

Từ Bình không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Ra cửa, tài xế tiểu Trần đã chờ ở bên ngoài.

Lục Quân Thừa đã có thể không chống gậy chậm rãi đi một lúc, Từ Bình sợ hắn mệt, kiên trì muốn hắn ngồi xe lăn, nếu không sẽ không đi siêu thị, vậy là nam nhân thỏa hiệp.

Bọn họ ngồi ở sau xe, nắm tay nhau, mỗi một ánh mắt đều nhìn trộm lộ ra nhu tình mật ý, giữa người yêu phần hồng bay bay suýt chút nữa đè bẹp tiểu Trần.

Xin lỗi, đây là ông chủ của bọn họ sao?

Tiến vào siêu thị, Từ Bình một bên đẩy Lục Quân Thừa, một bên đi dạo trong khu thực phẩm. Người qua đường nhìn thấy nam nhân ngồi ở xe lăn rất anh tuấn, ánh mắt dòn dập nhảy vào vây xem, có người còn dùng di động chụp trộm.

Từ Bình: “...” Không nên mang người này lại đây!

Lục Quân Thừa âm thầm cười trộm, trấn định an ủi: “Không cần để ý ánh mắt của người khác, chúng ta mua đồ của chúng ta.”

Vì vậy từ bên trong những người qua đường giáp ắt bính đình vây xem, Từ Bình tê cả da đầu, cứng rắn da mặt nhanh chóng chọn xong nguyên liệu trả tiền rồi rời đi.

Người A qua đường lưu lại trong siêu thị phát huy trí tưởng tượng suy đoán.

“Bọn họ là anh em sao? Người em thật đáng yêu, người anh cực đẹp trai, hồ động hảo hữu ái.”

“Tôi cảm thấy được huyền cơ, bây giờ mười người hết chín trai đẹp yêu nhau, bọn họ hẳn là một đôi.”

“Oa, nghe cô nói như thế thì bọn họ hảo xứng.”

...

Bánh trung thu kỳ thực cũng không khó làm, chỉ cần công cụ đầy đủ, đem da bánh chuẩn bị tốt, để vào khuôn bánh trung thu ép chế thành hình, cuối cùng đem bánh trung thu để vào lò nướng, chờ nướng xong bôi dầu lên sau đó là có thể ăn.

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình mặc tạp dề ngay ngắn rõ ràng chuẩn bị làm bánh, đáng dấp hiền lành càng xem lòng càng ngứa ngáy khó nhịn, nhịn không được, chạy tới một bên quấy rối.

Hắn quấy rối mục tiêu không phải nguyên liệu, mà là Từ Bình.

Lục Quân Thừa nơi này nắm Từ Bình một chút, nơi đó hôn một chút, tình cờ lại lén lút dùng bột mì bôi lên mặt Từ Bình, thấy hắn nổi giận, lập tức nhanh chân chạy đi.

Từ Bình trừng hai mắt nhìn Lục Quân Thừa chạy đi, hai má một bên là ba cái bột mì trắng bệch.

Nghe nói tình yêu làm người ta giảm trí thông minh, vốn là hắn không tin, hiện tại tin!

“Lục Quân Thừa anh còn có thể ấu trĩ đến vậy sao?!”

Nam nhân cười xấu xa, “Có thể a!”

Từ Bình “...”

Lúc nhận được điện thoại của Từ Khôn, Từ Bình đang nướng bánh trung thu. Hắn tạm thời dừng tay không được, liền nhờ Lục Quân Thừa nghe dùm.

Lục Quân Thừa nhận điện thoại, không nói hai câu liền bị Từ Khôn bảo hắn đem điện thoại đưa cho Từ Bình.

Nghe ngữ khí của Từ Khôn không tốt, Lục Quân Thừa cũng không dám nhiều lời hơn hai câu, dù sao hắn cũng là anh của Từ Bình, là anh vợ tương lai.

“Anh.”

“Từ Bình, sao chú không nói với anh người cứu chú là Lục Quân Thừa.”

“... Anh không có hỏi.”

Từ Khôn trực tiếp cười, nhưng cũng không cam lòng phát hỏa với Từ Bình, “Anh nếu như biết là hắn, cũng không muốn chú và hắn ở gần quá, khoảng thời gian này chú đều chăm sóc hắn, hiện tại chú có phải coi hắn là người nhà luôn rồi không?”

“Ân... Anh, người này kỳ thực rất tốt.”

“Chỉ sợ hắn không có lòng tốt.”

“...” Từ Bình không dám nói cho Từ Khôn biết bọn họ đang yêu nhau.

Từ Khôn thở dài, “Anh nghĩ thâm chú chắc không về nhà với gia đình, sợ chú cô đơn, liền lấy cho chú mấy hộp bánh trung thu, ghé thăm chú một chút. Kết quả tới nhà, phát hiện trên bàn có một tầng bụi mỏng, khoảng thời gian này chú có phải là vẫn luôn ở nhà hắn?”

“... Ân.”

Từ Khôn không biết nên nói cái gì cho phải, Từ Bình tính cách đơn thuần, chưa từng thấy cảnh tượng gì hoành tráng, hắn lo lắng Từ Bình bị Lục Quân Thừa làm hư, bị đèn hồng xanh rượu xa hoa đổi trụ bên ngoài làm cho mê tâm.

“Chú đã là người trưởng thành, làm chuyện gì trong lòng đều nắm chắc, anh hi vọng chú có thể bảo trì trái tim của chính mình. Chú muốn kết bạn với ai, anh cũng sẽ không ngăn cản.”

Từ Bình nhẹ giọng nói: “Em biết, anh đừng lo lắng, ”

Cùng Từ Khôn nói điện thoại xong, Từ Bình một mặt phiền muộn nhìn Lục Quân Thừa, nói: “Anh em nói anh không tốt, hi vọng em và anh giữ khoảng cách.”

“Đừng a, anh ấy cũng chưa gặp anh, hơn nữa anh đối với em là thật lòng.”

Từ Bình yếu ớt thở dài, “Em biết, cho nên em không nói cho anh ấy biết chuyện em cùng với anh.”

“Đừng lo lắng, anh sẽ làm cho bọn họ tiếp nhận anh.”

Từ Bình cười cười, “Không có chuyện gì, coi như bọn họ đều không thích anh, em thích anh là đủ rồi.”

Nam nhân giật mình, hai tay ôm chặt Từ Bình, hận không thể hai người hợp làm một, đi đâu cũng không xa rời nhau.

Trung thu ngày này, Từ Bình đi đến ngân hàng rất sớm chuyển tiền về nhà, lại đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn cùng hoa quả, trở lại biệt thự, đem phòng ốc rộng tổng vệ sinh một lần.

Lúc kết thúc liền mỗi eo đau lưng, sau khi cơm nước no nê, Lục Quân Thừa ở bên giường đắp bóp cho hắn. Tay nam nhân trên cái lưng bóng loáng xoa xoa bóp bóp, trong chốc lát, ánh mắt liền thay đổi. Bàn tay bắt đầu thay đổi xấu, trên da thịt nhẵn nhụi trắng nõn lưu luyến xoa xoa, bên trong gian phòng nhất thời tràn ngập luồng tư vị kiều diễm.

Từ Bình đang buồn ngủ cũng bị khiêu khích phát dục, hắn khó nhịn mở mắt, thấy Lục Quân Thừa tay ngừng trên cái mông cánh hoa xoa xoa, nhất thời tỉnh táo, khuôn mặt đỏ chót.

“Anh, anh không thể hảo hảo xoa bóp sao?”

“Được được được, anh chỉ xoa bóp.”

Nam nhân thở dài, cúi đầu nhìn mình đã dựng lên lều bạt, liền liếc nhìn người yêu còn buồn ngủ, tâm trạng phiền muộn, chỉ có thể nhìn a.

Đợi đến khi Từ Bình ngủ say, Lục Quân Thừa đi tới bên cửa sổ, xuyên thấu qua bầu trời pha lê trông thấy một vầng trăng tròn lơ lửng, mặt trăng rạng ngời rực rỡ, mang theo hào quang mông lung.

Bóng đêm làm người mê muội, Lục Quân Thừa nhẵn liền nhẵn, chung quy vẫn là không muốn bỏ qua cùng Từ Bình ngắm trăng, bọn họ cùng nhau vượt qua ngày lễ đầu tiên.

Từ Bình ngủ hơi mơ hồ, cảm giác mình bị người bế lên.

Hắn mở mắt trừng mở mắt, thấy Lục Quân Thừa ôm hắn không biết muốn đi hướng nào.

Phút chốc đầu như đứt đoạn, hắn nhớ tới chân Lục Quân Thừa còn chưa khỏe, cả người đều choáng váng.

“Anh ôm em làm gì! Mau thả xuống, chân còn chưa khỏe a!”

Nam nhân cười khê, “Không có chuyện gì, em chỉ có mấy lạng thịt nạc, anh coi như hai cái chân đều què thì ôm em lên cũng không thành vấn đề.”

Từ Bình mắt đều đỏ, mà không dám giãy dụa, chỉ sợ làm cho đối phương tăng cường áp lực.

“Anh muốn mang em đi đâu, em có thể tự đi.”

Lục Quân Thừa đem người ôm đến ban công, đặt thảm len bên trong ghế ngủ. Hắn mở bàn tay trên không trung, không trung lơ lửng một vòng trăng tròn mỹ lệ.

“Muốn cùng em ngắm trăng.”

Từ Bình nhìn mặt trăng, rồi nhìn Lục Quân Thừa.

Xung quanh yên tĩnh, gió thu chợt nổi lên, lá cây bị thổi làm sa sa vang vọng, nguyệt quang bao phủ xuống, lộ ra mấy phần nhân nhật mông lung cùng thần bí.

Rõ ràng cảm động trong lòng, cũng không biết làm sao, khoe miệng cười đến không dừng được. Hắn vòng tay lên cổ của nam nhân, hai người một khối sóng vai nằm, thân mật tựa sát.

Hai người mặt dán vào mặt ngắm trăng, bầu không khí thật ấm áp, thật muốn đem thời gian dừng lại vào đúng lúc này.

Từ Bình mới nghĩ như vậy xong, một giây sau liền cứng người đứng dậy, trừng mắt về phía Lục Quân Thừa.

“Anh, anh tại sao lại...”

Lục Quân Thừa oan ức, không thể miêu tả đồ vật trên người Từ Bình cọ nhẹ, như đại cầu gặp được chủ nhân vui mừng.

“Anh cũng không dễ chịu mà, vừa nãy đâm bóp cho em thì có phản ứng. Anh là một nam nhân bình thường...” Hần nói không được nữa, tăng thêm lực trên tay ôm Từ Bình, khẩn cầu: “Giúp anh một chút có được không, anh thật khó chịu, giúp anh một chút.”

Hần đem tay Từ Bình nắm lấy dắt đến địa phương của mình, mặt chôn trong cổ người yêu nhẹ nhàng liếm láp, “Giúp anh một chút...”

Gió đêm ào ào thổi qua, mang theo tình cảm thân mật nỉ non, Từ Bình phát hiện chính hắn căn bản là không có cách từ chối.

Vì vậy hắn mặt đỏ tới mang tai cởi quần áo nam nhân...

Dưới ánh trăng, hai người thử dốc càng ngày càng nặng.

Lúc được nam nhân thả ra, Từ Bình chỉ muốn tìm miếng đất chui vào. Tay hắn thật giống như bị hòa tan, nhiệt độ nóng rực từ bàn tay lan tràn đến trong lòng, cả người chóng mặt.

“Anh yêu em...”

Trong lúc hoảng hốt, hắn nghe nam nhân ghé vào lỗ tai hắn thì thầm như vậy.

28. Chương 28: Tựa Sát Vào Nhau

Thời gian không nhanh không chậm qua đi, Từ Bình cùng Lục Quân Thừa cũng dần dần trở lại nhịp điệu sinh hoạt trước đây.

Sau khi ở nhà một tuần lễ, Lục Quân Thừa đi bệnh viện đem thạch cao gỡ xuống, Từ Bình cũng khôi phục công việc mở khóa.

Thông thường mà nói người yêu giao du ba tháng đầu, là khoảng thời gian như keo như sơn. Đối với cái này Từ Bình không có cách nào cãi lại, hôm nay đây là lần thứ hai mươi bảy hắn lấy điện thoại di động ra xem tin nhắn weixin của Lục Quân Thừa.

Hắn đã đánh giá thấp trình độ dính người của Lục Quân Thừa, người này thật sự là... da mặt quá dày, nói không được, chửi không được, càng đánh không được.

Khách hàng thấy Từ Bình trong vòng mười phút đã nhìn điện thoại di động nhiều lần, hiểu ý nở nụ cười, nói: “Bạn gái gửi nhắn tin tới à?” (bạn gái =)))

Từ Bình nóng mặt, nghĩ đến dằng dấp cao to kiên cường của Lục Quân Thừa, thẹn thùng chột dạ nói: “Vâng, đúng thế.”

“Bình thường bình thường, năm đó ta và lão bà ta nhận thức, cũng là hận không thể từ sáng đến tối đều dính vào nhau, đem đối phương để trong túi, đi đâu cũng không xa rời nhau.”

Từ Bình nở nụ cười, thực sự không có cách nào đem Lục Quân Thừa cùng hình tượng nữ nhân liên kết với nhau.

Làm xong đơn việc, cũng đã đến giờ ăn cơm trưa. Từ Bình lấy xong tiền đang muốn đi, điện thoại của Lục Quân Thừa lập tức đánh tới. Hắn không nói, đem điện thoại nhận.

“Tiểu Bình, qua chỗ anh ăn cơm trưa nha, đừng nói là em không rảnh.”

Từ Bình lén lút đảo mắt, tức giận nói: “Em cách công ty anh rất xa, lái xe đi nhanh nhất cũng phải một tiếng, chờ em ăn xong đã chiều tối rồi.”

Lục Quân Thừa oan ức nói: “Em chạy xa như thế làm gì, sau này đơn việc ở xa em không cần tiếp.”

“Sau này cũng nhận, khách hàng chịu thêm phí, em không thể không đến.”

“Anh nuôi em a...”

“...”

“Được, không đùa em, tuy rằng em không thể tới đây ăn cơm trưa anh rất thương tâm. Xế chiều hôm nay sáu giờ nhất định phải kết thúc công việc a! Không thể quá muộn.”

“Được, anh ở trong công ty cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, còn có... Không cần nhắn tin cho em.” Miễn quấy nhiễu hấn phân tâm, lúc mở khóa cửa không được nhưng lại muốn nhìn trong tin nhắn viết cái gì, lòng ngứa ngáy khó nhịn, ôi chao!

Lục Quân Thừa không chịu, “Anh không đáp ứng, phía này không thấy được thì thôi, còn không cho anh nhắn tin, muốn giết anh sao, anh rất nhớ em.”

Từ Bình tai nóng lên, sợ nam nhân không vui, nhỏ giọng, “Em, em cũng nhớ anh. Tin nhắn đó, anh muốn gửi thì gửi đi.”

Nghe đến “Em cũng nhớ anh” Lục Quân Thừa trong nháy mắt mặt mày hớn hởi, hấn câu môi nở nụ cười, nói: “Vậy em nhanh đi tìm chỗ nghỉ ngơi ăn cơm trưa, đừng làm quá mệt, đêm nay anh ở nhà chờ em trở về.”

“À, vậy em cúp trước, không, cũng là anh trước đi.”

“Em trước tiên.”

Từ Bình bất đắc dĩ, không muốn cùng nam nhân tranh cái đề tài ấu trĩ ai cúp điện thoại trước, không thể làm gì khác hơn là cúp điện thoại, người lại cười ngốc hề hề, tâm tình tốt đến quả thực muốn bay lên.

Lục Quân Thừa tâm tình cũng tốt đến muốn bay lên, hấn chỉ lo nghĩ về cú điện thoại này, hoàn toàn không để ý thư ký một mặt táo bôn.

OMG?! Ông chủ cư nhiên đang yêu? Nếu tin tức này bị mọi người biết đến, nhất định phải nổ tung. Bất quá... Nàng len lén liếc mắt đến đường làm quan rộng mở, thôi, cho nàng một trăm lá gan nàng cũng không dám nói, dù sao ông chủ là áo cơm cha mẹ của nàng.

Nói là sáu giờ, trên thực tế Từ Bình năm giờ rưỡi đã bắt đầu không nhận đơn việc.

Hấn đã đáp ứng Lục Quân Thừa, đem thời gian làm việc đổi thành buổi sáng tám giờ rưỡi đến sáu giờ chiều, quyết không tiếp đơn vào buổi tối, dù sao hai người cũng cần thời gian ở chung, cần bồi dưỡng tình cảm. Tuy nói như vậy thì sẽ kiếm ít tiền hơn, nhưng Từ Bình cam tâm tình nguyện vì người yêu mà thay đổi.

Lục Quân Thừa vừa mới nhắn cho hấn một cái tin nhắn ngắn, trên đó viết:

[Anh đã đến nhà, một mình ở đây trống rỗng thật cô đơn, nhanh trở về, chờ em, ngày hôm nay anh nghĩ đến em rất nhiều lần.]

Từ Bình cười đến mắt to mị mị, thậm chí cảm thấy mình có chút hưởng thụ lời ngon tiếng ngọt của Lục Quân Thừa. Đang muốn gọi điện thoại cho nam nhân, điện thoại di động liền báo có cuộc gọi tới.

Là Từ Khôn.

“Anh? Có chuyện gì?”

Bên đầu kia Từ Khôn tựa hồ cảm nhận được giọng nói Từ Bình nhẹ nhàng, cười hỏi: “Tâm tình tốt như vậy? Gặp phải chuyện gì vui vẻ sao?”

“Khà khà, không có việc gì.”

“Được đó, tiểu tử mọc cánh rồi không nói thật đúng không, chẳng lẽ nói chuyện yêu đương?”

Bị nói trúng tim đen, Từ Bình hơi ngượng ngùng, trầm mặc nửa ngày.

Từ Khôn nghĩ thầm đã đoán đúng, khá là cảm khái. Nghĩ đến đứa em trai đơn thuần cư nhiên bắt đầu nói chuyện yêu đương, trong lòng dâng lên không muốn. Lại cùng Từ Bình hàn huyên một hồi, sau khi cúp điện thoại hẳn đột nhiên giật mình.

Từ Bình khoảng thời gian này đều bận rộn chăm sóc Lục Quân Thừa, làm sao có thời gian đi gặp những cô gái khác? Càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, Từ Khôn trong lòng đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Từ Bình chạy về biệt thự, bất ngờ thấy phòng khách không có người. Lục Quân Thừa từ phòng bếp thò đầu ra nhìn hẳn cười cười, thuận tiện vung vẩy xẻng cơm trong tay.

Từ Bình nội tâm ngổn ngang, hẳn đi tới, trợn to mắt khó mà tin nổi hỏi: “Anh biết nấu ăn?”

Nam nhân nhếch miệng nở nụ cười, “Không, đây là lần đầu tiên anh xuống bếp.”

“Không phải chứ...” Hẳn nhỏ giọng thăm thì, khoan hãy nói, Lục Quân Thừa nấu ăn ra hình ra dạng, nhìn thật sự không giống như lần đầu tiên.

“Có thể là ở phương diện này anh có thiên phú.”

Từ Bình không nói, hẳn phát hiện mình không cách nào nhịn được nhìn bộ dáng Lục Quân Thừa tại nhà bếp nấu ăn, cảm giác quá không hài hòa.

Hẳn thương lượng: “Nếu không anh đi nghỉ ngơi đi, để em làm cho?”

“Xem thường anh hả?” Lục Quân Thừa bật cười, dùng đũa gấp lên miếng sườn xào chua ngọt, đưa tới bên miệng Từ Bình, “Ném thử xem.”

Từ Bình thử dò xét ăn một miếng, cẩn thận nhai nhai, ánh mắt sáng lên, “Ăn thật ngon.”

“Khẳng định như vậy, cũng không nhìn là ai làm.”

Lục Quân Thừa lần đầu tiên xuống bếp, nhìn thực đơn trong sách miễn cưỡng làm xong mấy món ăn.

Sườn xào chua ngọt, dấm chua chuồn khoai tây sợi, canh bí với sò, món xào tam ti.

Từ Bình nhìn trên bàn ăn dọn xong bốn món ăn, không khỏi nhìn Lục Quân Thừa với cặp mắt khác xưa. Nam nhân đưa cho hẳn một đôi đũa, ánh mắt mong đợi nhìn hẳn.

Vì vậy hẳn tại ánh mắt của nam nhân, đem bốn món ăn phân biệt gắp một chút ăn thử. Mỗi lần một món ăn, liền dừng một chút.

“Thế nào?”

Từ Bình khẽ cau mày, thâm trầm nói: “Ừm...”

“Không ngon?” Lục Quân Thừa lông mày nhăn lại, hơi chịu đả kích.

“... Gạt anh thôi.”

“Hắc.” Lục Quân Thừa nhìn người yêu ôm bụng cười trộm, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ: “Em còn biết nói giỡn.”

Từ Bình then thùng dùng tay đẩy mặt ra, “Học theo anh.”

Nam nhân nghe được như mở cờ trong bụng, một cái hôn lên hai má người yêu.

Một bữa cơm ăn nồng tình mật ý đầu mày cuối mắt, chờ Lục Quân Thừa tắm xong đi ra, Từ Bình chân trần từ thư phòng chạy đến trước mặt nam nhân, hỏi: “Em có thể dùng mấy vi tính của anh một chút được không, em muốn đem đơn việc hôm nay lưu vào hệ thống.” Vừa nói, vừa tìm khăn lông khô cho đối phương lau tóc.

Lục Quân Thừa nhú mày, hơi cúi đầu ăn đậu hủ cái mặt của Từ Bình, lập tức đi vào thư phòng mở máy vi tính ra nhập password.

“Máy vi tính mật mã là XXXX, sau này muốn dùng cũng không cần hỏi anh.”

Hắn kéo ghế bên cạnh Từ Bình ngồi xuống, xem Từ Bình lưu đơn việc.

Ngón tay trắng nhỏ nhắn trên bàn phím không quá quen thuộc gõ lên, Lục Quân Thừa hiểu kỳ hỏi: “Em không thường đánh chữ sao?”

Từ Bình gãi đầu một cái, “Em nhìn máy vi tính lâu, nửa giờ hoặc là một giờ, sẽ hoa mắt muốn ói, cho nên rất ít tiếp xúc với máy vi tính.”

Lục Quân Thừa không nói chốc lát, sau đó dở khóc dở cười.

“Có muốn anh giúp em một tay đánh chữ không, em nói cho anh nghe là được.”

Từ Bình cuống gật đầu, có người giúp hắn đánh chữ, sao lại không làm. Vì vậy hắn thấy tay nam nhân khớp xương rõ ràng thon dài trên bàn phím bay lượn, hâm mộ nói: “Thật là lợi hại...”

Lục Quân Thừa “...”

Nằm lên cùng một cái gối dựa sát lẫn nhau, mặc cùng một loại áo ngủ, Từ Bình lưu luyến cái ôm ấm áp này.

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình buồn ngủ, liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, chưa tới mười giờ rưỡi.

Hắn hôn một cái lên lỗ tai người yêu, đau lòng hỏi: “Có phải là công việc quá cực khổ không, sớm như vậy đã buồn ngủ rồi?”

Từ Bình nỗ lực tập trung tinh thần trừng mắt, “Không có nha, là do mấy tháng này em quá lười không có làm việc, nên yếu ớt.”

Nam nhân sờ sờ đầu Từ Bình, hỏi “Có muốn đổi công việc khác không, anh có thể che chở, nâng đỡ em.”

“... Không được.”

“Hay là mở tiệm cà phê nhà sách các loại? Anh có mấy gian mặt tiền cửa hiệu bỏ trống, em muốn dùng cái nào cũng được.”

“... Em mở cửa hàng khóa cũng rất tốt.”

Lục Quân Thừa bắt đắc dĩ, “Nếu là cửa hàng khóa, em đứng ra làm ông chủ, thuê vài học trò thế nào?”

“Cái này có thể, bất quá em muốn dựa vào cổ găng của mình mở cửa hàng khóa làm ông chủ.”

Tiểu tử quật cường, cố chấp. Nam nhân nghĩ thầm, quả nhiên bị cự tuyệt, tuy rằng sớm ở trong dự liệu.

Hắn rũ mắt xuống thấy mí mắt Từ Bình càng trầm, cho đến khi phát ra hơi thở nhẹ nhàng.

Nam nhân khẽ mỉm cười, hạ xuống nụ hôn ngủ ngon trên trán đối phương, sau đó ôm người yêu nhắm mắt ngủ.

29. Chương 29: Hẹn Hò Cuối Tuần

Từ Bình năn nỉ mãi, Lục Quân Thừa cuối cùng cũng miễn cưỡng đáp ứng hắn về nhà mình ở, mặc dù sắc mặt nam nhân đều biến thành màu đen, cuối cùng hắn còn bị người ta đè xuống giường hung hăng làm hai giờ...

Sáng sớm tia sáng mặt trời đầu tiên từ ngoài cửa sổ rải vào cuối giường, bên trong chùm sáng màu vàng óng có bụi trần vũ động. Từ Bình nửa tỉnh nửa mơ mở mắt, giật giật thân thể, lập tức bên hông bị hai cánh tay ôm sát.

Hắn ý thức hỗn độn một giây, thuận cánh tay nhìn lại, người lập tức liền thanh tỉnh.

“Anh đến đây hồi nào vậy?!”

Nam nhân nhìn hắn cười nói: “Sáng sớm sáu giờ, anh một đêm không ngủ được, nên tới đây.”

“...”

Lục Quân Thừa ủy khuất nói: “Em vừa đi anh liền mất ngủ, hay là trở về đi.”

Từ Bình ghen lời, khô cần nói “Anh đã đáp ứng, không thể nói không giữ lời.”

Nam nhân đem mặt vùi vào cổ Từ Bình kêu rên, một luồng khí ấm áp tiến vào trên cổ hắn nhai trắng mịn.

Giường cá nhân của Từ Bình ngủ một người thì không thành vấn đề, nhưng ngủ hai nam nhân thì hơi chật chội. Hắn nỗ lực giãy dụa, đem người hơi đẩy ra, nói: “Nóng quá...”

“Anh cũng nóng.” Lục Quân Thừa lăm bầm, cái vật giữa hai chân tại luyên trên thân thể người chà xát.

Từ Bình mặt đỏ chốc lát, bất đắc dĩ nói “Ngày hôm qua không phải mới, mới làm qua à...”

“Hôm nay còn chưa có làm.”

“Không, không được, ngày hôm nay em muốn nghỉ ngơi!”

Lục Quân Thừa thở dài, “Được được được, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi. Ngày hôm nay là cuối tuần, chúng ta đi xem phim được không?”

Từ Bình: “... Sao anh cũng giống như tiểu nữ sinh đang yêu thích đi những chỗ này vậy?”

Nam nhân liếc mắt, cái vật kia lại ở trên người Từ Bình uy hiếp cà cà, nói: “Có đi hay không?”

“... Đi!” (âu mai gọt... như vậy cũng được sao)

Bọn họ sáng sớm đi bộ tới cửa hàng phụ cận ăn bữa sáng, bởi vì thức dậy sớm, cuối tuần trên đường người cũng ít. Ăn no rồi, hai người đắm chìm trong nắng sớm, tay trong tay đi về tiệm.

Lúc đầu Từ Bình sợ bị người nhìn thấy, sau đó phát hiện trên đường không có mấy người chú ý tới bọn họ, nhất thời thả lỏng, chặt chẽ nắm tay Lục Quân Thừa, ánh mắt đen láy híp thành một cái khe, cười đến không ngậm mồm được.

Nguyên nhân xuất phát từ mấy tháng trước chăm sóc Lục Quân Thừa, Từ Bình không có quét tước nhà cửa cùng cửa hàng. Vé xem phim đặt lúc sáu giờ chiều, buổi sáng hắn ở nhà dọn dẹp, Lục Quân Thừa nhìn người yêu ở trong không gian mấy chục thước vuông bận rộn một thân mồ hôi, nhưng ngay cả cái máy điều hòa cũng không có.

Hắn hắng giọng một cái, nói: “Anh đi ra ngoài một chút.”

“Được, chú ý an toàn.”

Chờ Từ Bình dọn xong gian phòng, kiểm kê hàng hóa tồn kho, thời gian đảo mắt liền qua ba tiếng.

Hắn đói bụng đến mức trước ngực dán phía sau lưng, dự định gọi Lục Quân Thừa cùng đi ăn cơm trưa. Hắn nhìn lầu trên lầu dưới một lần, phát hiện người chưa trở lại.

Từ Bình buồn bực, chẳng lẽ là có việc về công ty? Cầm điện thoại lên đang muốn gọi tới hỏi một chút, liền thấy cửa bị đẩy ra, Lục Quân Thừa đi tới, phía sau còn có mấy người công nhân trang trí.

Từ Bình liếc mắt liền thấy trên tay công nhân nhắc máy điều hòa.

Hắn nhìn chăm chăm Lục Quân Thừa, “?”

“Mua cho em cái máy điều hòa, nhìn em nóng đầy mồ hôi.”

Từ Bình , “Em có quạt mà.”

“Tiền cũng thanh toán rồi, người cũng gọi tới, nếu như em không lắp, anh còn phải đi trả hàng, rất phiền phức.”

Từ Bình do dự, Lục Quân Thừa còn nói: “Anh chỉ là muốn tốt với em một chút, lúc anh xảy ra tai nạn nằm ở trên giường em cũng tốt với anh như vậy mà.”

“A...”

Thừa dịp công nhân đang lắp máy điều hòa, Từ Bình đem Lục Quân Thừa kéo vào buồng tắm. Bên trong phòng tắm nhỏ hẹp, cánh tay nam nhân cao lớn chống trên tường, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm người yêu, tà tà cười nói: “Sao vậy, có phải là rất cảm động không?”

Từ Bình trốn tránh ánh mắt nam nhân, liếc một bên khác nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Hắn thực sự quá mức dễ dàng thẹn thùng, lại không kiềm chế nổi lúc này muốn hôn nhẹ đối phương.

“Muốn hôn anh?”

Từ Bình trờng mắt, hắn làm sao biết?

Lục Quân Thừa lấy ngón tay xoa hai má Từ Bình, “Anh nói rồi em rất đơn thuần, trong lòng có ý kiến gì đều viết lên mặt.”

“...” Bị nhìn thấu ý nghĩ, Từ Bình xấu hổ muốn đi ra ngoài, nhưng nam nhân dùng hai cánh tay đem hắn vòng lại chỉ có thể nhìn thấy đối phương trong phạm vi, tâm lý quýnh lên muốn nói chuyện, nụ hôn của người yêu nóng bỏng tình chuẩn rơi vào trên môi.

Từ Bình bị hôn cả người tê dại, không kìm lòng được vòng lên cổ nam nhân, trao đổi một cái hôn triền miên.

Buổi chiều đi đến rạp chiếu phim, mãi đến tận lúc bắt đầu chiếu phim, Từ Bình mới phản ứng được.

Hắn thấy xung quanh không có một bóng người, lôi kéo tay áo Lục Quân Thừa hỏi: “Anh đặt bao hết?”

Lục Quân Thừa hỏi ngược lại: “Như vậy không tốt sao?”

“Cái này tương đối lãng phí tiền nha, hơn nữa chỉ có hai người chúng ta xem, cái này cùng ở nhà xem không khác gì cả a.”

“Có khác nhau.” Lục Quân Thừa cười thần bí, vỗ cái đùi lớn nói: “Ngồi lên đây.”

Từ Bình: “... Không, chân của anh — ”

Nam nhân đánh gãy: “Sớm tốt! Nghe lời, ngồi lên đây, nơi này chỉ có hai người chúng ta, góc này người khác không nhìn thấy cũng nhìn không tới.”

Từ Bình lắc đầu, kiên quyết không đồng ý.

Lục Quân Thừa sách một tiếng, thân thủ đem hắn trực tiếp ngồi lên, không giải thích được, hắn liền ngồi trên đùi đối phương.

Từ Bình cả người đều hoảng rồi.

Phim đang chiếu, theo ống kính chuyển đổi, tia sáng lúc sáng lúc tối chiếu vào Lục Quân Thừa, ánh mắt mịt mờ nhìn chăm chú vào hắn, sống lưng mát lạnh, hắn càng muốn chạy trốn.

Nam nhân tay bắt tri bắt giác trượt vào trong quần áo hắn, Từ Bình vừa gấp vừa thẹn, rồi lại không thể động đậy.

“Em xem màn hình.”

Bên tai truyền đến tiếng nam nhân, hắn quay đầu nhìn về phía màn hình, ống kính bên trong lại là hai nam nhân đang hôn môi? Hắn kinh ngạc nhìn chăm chăm màn hình, nghĩ thầm đây là phim gì nha?

Trong phim hai nam nhân càng hôn càng kịch liệt, bên tai thở dốc cũng càng ngày càng nặng. Từ Bình bị ép ngồi ở trên đùi Lục Quân Thừa, rất nhanh cũng cảm giác được cái vật đó của đối phương phản ứng.

Hắn đứng ngồi không yên, cả người cứng ngắc liền mềm yếu.

Lục Quân Thừa biết Từ Bình cũng có phản ứng, khoe miệng vung lên ý cười, ôm lấy cằm của hắn hôn lên.

Từ Bình hôn hôn trầm trầm mặc cho nam nhân túm lấy trước ngực, trong nháy mắt, nước mắt từ khóe mắt lướt xuống.

Hắn hơi nghẹn ngào, nằm nhoài trên bả vai Lục Quân Thừa bắt chập đánh một cái vào mặt của hắn.

Từ Bình lực đạo rất nhỏ, lại đánh cho trong lòng Lục Quân Thừa trực tiếp nhuyễn. Hắn nâng mặt người yêu, phát hiện hắn khóc mới tỉnh lại chính mình quá phận, tuy rằng bọn họ cũng không có thật sự làm ở đây.

“Xin lỗi.” Hắn nghiêm túc nói, từng cái hôn tới nước mắt trên mặt Từ Bình, “Lần này là anh không đúng, sai lầm của anh.”

Từ Bình liếc nhìn một bên không để ý tới.

Nam nhân cười khổ, “Anh biết sai rồi.”

Ra rạp chiếu phim, Từ Bình đến xe của Lục Quân Thừa cũng không ngồi, vui đầu đi thẳng về phía trước, cũng không quản phía trước là nơi nào.

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình không để ý tới hắn, cũng không đoái hoài tới lái xe. Ban đêm trên đường đều là tình nhân, sợ Từ Bình đi lạc, hắn chỉ có thể vội vàng gọi điện thoại cho tài xế lái xe lại đây đem xe lái đi, chính mình đuổi theo bóng lưng Từ Bình chạy đi.

“Xin lỗi, lần này anh thật sự sai rồi, Từ Bình.”

“...”

“Em để ý đến anh đi, mắng anh đánh anh cũng được.”

Từ Bình hừ nhẹ, sợ Lục Quân Thừa đi quá nhanh chân đau, dần dần đem tốc độ thả chậm. Lục Quân Thừa nói một đường, thấy Từ Bình thật không để ý đến hắn, không khỏi than thở: Tự mình làm vậy thì không thể sống được.

Bất tri bất giác đi tới bờ sông, Lục Quân Thừa đột nhiên trầm thấp kêu đau, nửa ngồi nửa quỳ xuống. Một mạch đi về phía trước Từ Bình thấy bên người không ai theo, nhất thời có chút hoảng hốt. Hắn hướng phía sau xem, phát hiện nam nhân đang nửa ngồi nửa quỳ.

Trong lòng hồi hộp, hắn chạy tới vội hỏi: “Chân đau sao, còn có thể đi không?”

Thấy Lục Quân Thừa rũ mặt im lặng, lần này Từ Bình cuống lên.

Hắn đến trước mặt Lục Quân Thừa ngồi xổm xuống, nói: “Em công anh đến phía trước nghỉ ngơi, anh gọi cho tiểu Trần lại đây, chúng ta đi bệnh viện.”

Từ Bình ngồi xổm đợi nửa ngày cũng không thấy Lục Quân Thừa úp sấp tới, hắn gấp một đầu mồ hôi, nói: “Mau lên đây.”

“Anh không sao, em, đừng lo lắng.”

Từ Bình hồ nghi quay đầu lại, dựa vào ánh đèn, nhìn thấy bộ dáng Lục Quân Thừa xác thực không có chuyện gì, lúc này mới thoáng thả tâm xuống.

“Chúng ta đến phía trước ngồi nghỉ ngơi một chút? Chân của anh còn có chút đau, em dìu anh có được không?”

Từ Bình đỡ Lục Quân Thừa đi đến ghế, nhận ra đối phương đang nhìn hắn, hắn quay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Quân Thừa cười yếu ớt, “Em nhớ nơi này là chỗ nào không?”

Từ Bình ngẩng nhìn mặt sông lóng lánh, có chút hoảng thần.

“Em có một lần ở đây uống say, anh đem em về nhà.”

Từ Bình , hần nghĩ tới, lần đầu tiên kết thân thất bại chính mình không dám đi quán bar mượn rượu giải sầu, vì vậy chạy tới nơi này uống rượu.

“Khi đó anh cảm thấy em là tiểu tiên ngọc, thiện lương đơn thuần, một điểm phùng người chi tâm cũng không có.”

Từ Bình nhỏ giọng phản bác: “Anh mới ngọc.”

Lục Quân Thừa tiếp tục cảm khái: “E rằng chính là khi đó anh đối với em sản sinh tình cảm, chỉ là anh không phát hiện.”

Từ Bình tai nóng.

“Anh ngày hôm nay không hỏi ý kiến của em, chỉ làm theo ý mình, còn mạnh hơn ép em... Là anh không tốt, xin lỗi.” (wo de ma ya!!!)

Lục Quân Thừa xưa nay không có nói xin lỗi với người khác, ngày hôm nay có lẽ là ngoại lệ nói ra nhiều hơn một lần.

Từ Bình xoay đầu ngón tay, trong lòng phùng phùng chưa xót.

Vừa bắt đầu chính mình xác thực sinh khí, nhưng nghe Lục Quân Thừa nghiêm túc nhiều lần xin lỗi, hần vừa ngại ngừng vừa khó chịu, trong đầu hỏa hỏa vì một tiếng tiếng xin lỗi mà dần dần tắt, hần muốn nói hần đã tha thứ hần không tức giận, lời nói đến bên mép liền xấu hổ không thể mở miệng.

Hai người trầm mặc chốc lát, Từ Bình lén lút đảo mắt, thấy Lục Quân Thừa thần sắc cô đơn nhìn mặt sông xuất thần, chợt cảm thấy khó chịu.

Hần nhẹ nhàng đem đầu đặt trên vai nam nhân, “Em không còn giận nữa.”

Lục Quân Thừa đưa Từ Bình đến trước cửa.

Chờ Từ Bình xuống xe, hần đột nhiên lòng không muốn, đem người gọi lại.

Từ Bình nghi hoặc, chỉ thấy Lục Quân Thừa từ bên trong xe hơi lộ đầu, thần sắc ôn nhu hạ xuống một nụ hôn trên trán hần.

Hần bưng cái trán nhỏ giọng kinh ngạc thốt lên.

Nam nhân bật cười, “Chúng ta đã làm hòa rồi, đúng không?”

“... Ân.”

“Vậy chúng ta qua mấy ngày nữa đi mua quà sinh nhật cho Ninh Lam được không? Tuần tới chính là sinh nhật của hần, lần trước hần ở trong bệnh viện có mời chúng ta đến nhà bọn họ ăn cơm.”

“Được...”

“Vậy anh về đây.”

“... Ân, chú ý an toàn.”

Lục Quân Thừa than thở: “Thật muốn đem em nhỏ đi bỏ vào trong túi mang về nhà.”

Từ Bình: “...”

“Ha ha, đùa em thôi. Anh đi đây, tạm biệt.”

Từ Bình đứng ở trước cửa, mãi đến khi xe của Lục Quân Thừa từ trong tầm mắt biến mất, mới lấy chìa khóa mở cửa.

Hắn không biết là, cử chỉ của hắn và Lục Quân Thừa đã bị Từ Khôn dựa vào bên góc tường hút thuốc lá nhìn rõ ràng

30. Chương 30: Thăng Thấn Giao Du

Từ Khôn ở dưới lầu hút thuốc cả đêm. Mãi đến khi Từ Bình sáng sớm mở cửa tiệm, nhìn thấy Từ Khôn hai mắt vẫn vện tia máu, vẫn không nhúc nhích đứng ở trước cửa. Hắn cả kinh, đem người kéo vào nhà, hỏi: “Anh, anh làm sao vậy?”

Từ Khôn sắc mặt ám trầm, mở miệng liền nói: “Chú và Lục Quân Thừa ở cùng một chỗ đúng không?”

“Anh... Sao anh biết?” Từ Bình sắc mặt trắng bệch, hơi nắm chặt tay buông xuống bên người.

Từ Khôn lắc đầu, chế giễu cười một tiếng, “Nếu không phải tối hôm qua tận mắt nhìn thấy, chú định giấu anh tới khi nào?”

“Em... Chính là sợ anh không thể tiếp thu, cho nên dự định tìm thời gian thích hợp nói cho anh...”

“Chú cũng biết là anh không thể tiếp thu. Bình Bình, hắn là nam nhân, hơn nữa còn là Lục Quân Thừa! Chú có biết chú đang làm gì không?!”

“Em rất rõ ràng em đang làm gì, anh... lúc trước em có cự tuyệt anh ấy, cũng nghĩ tới trốn tránh. Nhưng là —” hắn thấy Từ Khôn vô cùng đau đớn, nhợt nhạt cười, nói: “Em thật sự rất thích anh ấy, trong đầu thỉnh thoảng nghĩ tới đều là anh ấy, em đã cảnh cáo chính mình, nếu như anh ấy thay lòng, em sẽ rời đi... Nhưng mà anh ấy đối với em rất tốt, thật sự rất tốt, ít nhất bây giờ em sẽ không chủ động từ bỏ.”

“Nói chung hiện tại không quan anh nói gì, chú quyết phải cùng với hắn đúng không?”

“... Phải ”

Từ Khôn cười nhẹ một tiếng, ngửa đầu thở dài.

“Tìm thời gian cùng nhau ăn cơm, anh giúp chú nhìn một chút.”

“Anh?” Từ Bình nhìn hắn, không thể tin hỏi: “Anh, không trách em?”

Từ Khôn cười nhạt, “Có lúc nào anh trách chú đâu.”

“...” Từ Bình then thùng, “Anh, cảm ơn.”

“Không sao.” Từ Khôn quơ quơ tay, “Là anh căng thẳng quá độ bận tâm vợ vẫn, một đêm không ngủ, anh đi về ngủ trước.”

Viễn mắt Từ Bình hơi ướt, lôi kéo tay áo Từ Khôn nói: “Nếu không anh ở chỗ này ngủ một giấc đi.”

“Không cần, lỡ như Lục Quân Thừa biết, sẽ hiểu lầm.”

“Kia —— ”

“Được rồi.” Từ Khôn đánh gãy, “Thực sự là nói chuyện yêu đương liền không thông minh a, một lúc không gặp, trở nên lè mề, anh đi trước, khi nào rảnh rồi ăn cơm thì gọi điện thoại cho anh.”

Đưa Từ Khôn đi rồi, Từ Bình vẫn cảm thấy hơi không chân thực. Hắn mới vừa xem như là... Cùng ca ca bộc lộ đi?

Bộc lộ... Nghe thật là xa xôi, nhưng hắn xác thực làm như vậy rồi.

Hắn muốn đem chuyện này nói cho Lục Quân Thừa, điện thoại di động vừa vang, có khách muốn mở khóa gấp. Vì vậy hắn không thể làm gì khác hơn là đem chuyện này tạm thời để qua một bên, trước tiên làm xong việc sẽ cùng Lục Quân Thừa nói.

Từ Bình bên này bận rộn, chính là cả buổi sáng. Khách hàng như là tự động nhiều lên, hần mỗi lần vừa xong một đơn việc muốn nghỉ ngơi chốc lát, cái mông còn chưa nóng, liền có đơn việc khác đến.

Hần mấy tháng không có nhận việc, bây giờ ở bên ngoài chạy đi mở khóa giữa trưa, cho nên thể lực có chút mệt, đầu bắt đầu hơi mê muội. Lúc Lục Quân Thừa gọi tới, hần vừa vặn tìm được quán cơm nhỏ bổ sung thể lực. Từ Bình lấy điện thoại di động ra, một bên hút mì sợi, một bên mơ hồ không rõ lên tiếng.

Lục Quân Thừa không vui, như đứa nhỏ ai oán nói: “Ăn cơm trưa tự nhiên không tới chỗ của anh, anh thật đáng thương.”

Từ Bình không nói che mặt.

“Chúng ta là người yêu, đáng thương cho anh một ngày chỉ có buổi tối có thể nhìn thấy em ba tiếng, đây gọi là tình yêu bình thường à.”

Từ Bình vò đầu, “Em gần đây khá bận... Cũng không phải, em mở khóa hầu như đều là lúc này, ban ngày đều ở bên ngoài.”

Lục Quân Thừa rầu rĩ nói: “Anh nhớ em, ngược lại hiện tại anh ở công ty không nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng cùng em đi mở khóa.”

Từ Bình: “... Không được.”

Thực sự không thể nào tưởng tượng được tình cảnh Lục Quân Thừa cùng hần đi mở khóa cho khách hàng, Lục Quân Thừa không ngại, hần cũng không muốn người có thân phận cùng mình ở bên ngoài một nhọc bôn ba.

“Anh ở công ty nghỉ ngơi thật tốt, buổi chiều hết bận em lại đi tìm anh, có chuyện muốn nói với anh, em cúp trước a.”

Bị Từ Bình cúp điện thoại, ông chủ Lục dựa vào ghế sắc mặt ủ dột. Thư ký đưa văn kiện tiến vào, xem mặt mũi ông chủ, sợ đến khí cũng không dám thở.

“Ông chủ, đây là báo cáo của phòng tài vụ tháng trước.”

Lục Quân Thừa thần sắc mệt mỏi phát tay, “Đặt trên bàn đi, lát tôi xem.”

Thư ký lặng lẽ thở phào, muốn đi ra ngoài.

“Chờ một chút.”

Bị gọi lại thư ký tâm như bị nhắc lên ——

“Cô có bạn trai chưa?”

Thư ký hơi mặt đỏ, “Có...” Lẽ nào ông chủ coi trọng nàng?

“A, vậy hai người lúc thường có gặp nhau nhiều không?”

Thư ký hoảng sợ, lẽ nào ông chủ đây là đang nói bóng gió? Nói nhiều rồi có thể nào muốn nàng tăng ca không? Nói ít đi có thể nàng cảm thấy ông chủ không có nhân tính chèn ép nhân viên?

Thư ký nội tâm ngổn ngang, ấp úng nói: “Có, gặp nhiều.”

Lục Quân Thừa nhú mày, “Nhiều là bao nhiêu?”

“Là bữa sáng cùng nhau đi ăn, cơm trưa cũng ăn chung, tan việc thì về chung...”

“Tình yêu văn phòng?”

Thư ký xua tay, “Không đúng không đúng, anh ấy làm việc tại sát vách cao ốc XX, chúng tôi liên...”

“A...” Lục Quân Thừa khẽ gật đầu, phát tay cho người đi ra ngoài.

Xem đi, người khác yêu nhau sớm hay muộn đều có thể ở chung một chỗ, tại sao hần chỉ có buổi tối mới có thể nhìn thấy người yêu. Ông chủ Lục hai tay vòng qua ngực mặt không thay đổi dựa vào ghế tựa, hần có một suy nghĩ.

Từ Bình hắt hơi một cái.

Khách hàng là một bà lão hòa ái, thấy Từ Bình nhảy mũi, cười nói: “Có phải buổi tối ngủ không đắp chăn không, đừng nghĩ bây giờ là trời thu, buổi tối lạnh, rất dễ bị cảm.”

Từ Bình cười hì hì, vội vã lên tiếng. Vị khách hàng là mẹ goá con cô, một mình ở tại căn phòng này. Chỗ này rất heo lạnh, nhà nhà đều đóng chặt cửa, bà lão có thể gọi điện thoại cho hân mở khóa, là do một người trẻ tuổi phòng kẻ bên cạnh thấy đáng thương nên giúp đỡ.

Từ Bình mở khóa phòng cho bà lão, bà lão đặc biệt cao hứng, cứ muốn lưu Từ Bình ở lại ăn cơm tối.

Từ Bình nói khô cả họng rồi cục cũng làm lão nhân gia bỏ ý định.

Làm xong đơn việc, mắt thấy đã hơn năm giờ. Nhớ tới chuyện sáng sớm, Từ Bình quyết định đi đến chỗ Lục Quân Thừa sớm một chút, cùng hân nói chuyện.

Từ Bình cùng Lục Quân Thừa cơ hồ cùng lúc trở lại biệt thự. Lục Quân Thừa chân trước mới vào cửa, Từ Bình chân sau liền theo tới.

Nam nhân nhướn mày, vui vẻ nói: “Ngày hôm nay về sớm vậy?”

Nói rồi duỗi hai tay muốn ôm lấy Từ Bình, lại bị người yêu hơi đẩy ra.

Từ Bình then thùng, “Em bận bịu cả ngày ra nhiều mồ hôi. Em đi tắm trước... Tắm xong rồi lại ôm.”

“Ha, anh đều không chê, em nghĩ bây giờ nghĩ bạ cái gì đó.”

Lục Quân Thừa không nghe theo, hơi cúi người nâng mặt người yêu lên, dùng sức một cái ấn no đủ trên cái môi mềm mại.

“Thơm, không hôi chút nào.”

Từ Bình bên tai một mảnh màu đỏ, quả thực giận dữ và xấu hổ muốn chết.

Hân chép miệng, “Đi, đi tắm.”

Lục Quân Thừa bắt đầu dĩ cười ra tiếng, “Được, bắt quá ——” nam nhân giảo hoạt nháy mắt mấy cái, “Chúng ta cùng nhau tắm.”

31. Chương 31: Cùng Nhau Đỉnh Ước

Trên sàn nhà rải rác một đồng quần áo, Từ Bình toàn thân phỉm hồng, thân thể dán vào Lục Quân Thừa hôn môi. Nước nóng từ đỉnh đầu bọn họ chảy xuống, bởi vì thân thể đang động tình nên trở nên càng khô nóng.

Bọn họ lại như hai cái môi cá, một khắc đều không thể rời bỏ đối phương. Dán vào thân thể khó nhẹn, Lục Quân Thừa ôm sát Từ Bình, đợi đến khi người yêu chuẩn bị sẵn sàng, liền tâm ý tương thông hòa làm một thể.

Nam nhân dán vào Từ Bình hôn, than thở: “Thật thoải mái...”

Ý thức phảng phất bay lên chín tầng mây, Từ Bình mặt đỏ lên, thân thể phản ứng kịch liệt hơn.

“Chết tiệt...” Lục Quân Thừa gầm nhẹ, như bị khiêu khích, càng thêm thô bạo bá đạo xâm chiếm hân.

Bọn họ từ buồng tắm làm tới phòng ngủ, Từ Bình tổng cộng đã xuất ra ba lần nên cái gì cũng không còn. Hân hơi hé mắt, nam nhân vẫn còn ở trên người hân không ngừng thoả mãn tiến vào.

“Đủ, được rồi.” Hắn mềm mại cúi xuống Lục Quân Thừa một chút, cả người mệt đến không sử dụng được một điểm khí lực. Đợi đến khi Lục Quân Thừa hài lòng nằm nhoài trên người Từ Bình nghỉ ngơi, đã qua ba tiếng.

Từ Bình bận bịu cả ngày, về nhà cái gì cũng không ăn liền bị nam nhân đè lên làm kịch liệt như vậy. Hắn giờ này đói bụng đến choáng váng hoa mắt, nhìn thấy nam nhân trên bả vai bị mồ hôi thấm ướt bấp thịt, hận không thể cắn một cái nhai vào bụng.

Hắn gãi gãi phía sau lưng Lục Quân Thừa, ủy khuất nói: “Em đói.”

Vừa dứt lời, bụng cũng phối hợp phát ra âm thanh ùng ục ùng ục.

Lục Quân Thừa hôn bụng Từ Bình một cái, vươn mình mặc quần vào rồi nói “Anh vào bếp nấu đồ ăn, rất nhanh, em ở đây nằm nghỉ ngơi, không được lộn xộn.”

Bị cưỡng chế ở trên giường nghỉ ngơi, Từ Bình cũng lười cùng nam nhân tranh cãi, thân thể của hắn bị đối phương thanh lý quá, một thân nhẹ nhàng khoan khoái một mình nằm ở trên giường. Tưởng tượng bộ dáng nam nhân làm cơm, hắn ngốc hề hề mà nở nụ cười, mí mắt càng ngày càng nặng, cứ như vậy chôn ở trên gối ngủ.

Lục Quân Thừa bưng chén cháo nhỏ tiến vào, cúi người nhẹ nhàng bên tai Từ Bình kêu vài tiếng, người cũng không động dậy một chút.

Xem ra là đem hắn làm quá nhiều, mệt nhọc.

Đem ngón tay tiến vào bên trong tóc Từ Bình, Lục Quân Thừa trong lòng do dự có nên đem người đánh thức hay không.

Đêm nay hắn làm ác như vậy, kỳ thực có tư tâm. Từ Bình không ở bên cạnh hắn, ban đêm hắn vẫn luôn mất ngủ. Đem Từ Bình làm một mình lưu lại ngủ, chính mình cũng an tâm.

Từ Bình giật giật mũi, ngửi được hương vị, bụng phản ứng càng thêm mãnh liệt, hắn đem mắt nỗ lực mở ra, nhìn nam nhân bên cạnh, đuôi chân đập đập phía sau lưng nam nhân, khàn khàn nói: “Em muốn ăn.”

Trù nghệ của Lục Quân Thừa có thể nói là tiến bộ thần tốc, Từ Bình chưa từng thấy có người nam nhân nào ở phương diện nấu ăn này lại có thiên phú như thế.

Hắn mềm oặt dựa vào lồng ngực Lục Quân Thừa, mở miệng ngậm miệng chỉ để ý đồ ăn. Nam nhân một tay bưng cháo, một tay dùng thìa dứt. Đợi đến khi bụng có sáu, bảy phần no, hắn đột nhiên cười ra tiếng, nói: “Dáng dấp như vậy giống như người lớn dứt đứa nhỏ ăn cơm à?”

Lục Quân Thừa cũng cười rộ lên, bên tai Từ Bình hôn một cái, nói: “Em là tiểu bảo bối của anh.”

Từ Bình bịt lỗ tai, mắc cỡ đem mặt vùi vào vai nam nhân, khoe miệng lại cong rất cao. “Em là tiểu bảo bối của anh” câu nói như thế, nghe vừa mắc cỡ vừa vui vẻ a!

“Đúng rồi!” Hắn đột nhiên thốt lên, đem mặt từ vai nam nhân nhấc lên, “Anh của em biết chúng ta đang yêu nhau rồi! Tối hôm qua em và anh tại cửa... Anh ấy đều nhìn rõ ràng.”

Lục Quân Thừa động viên tự động vỗ nhẹ vai người yêu, “Em có sợ không? Cùng với anh, anh của em nói thế nào?”

Từ Bình lắc đầu, ôm cổ nam nhân buồn bực nói: “Em không sợ, em cùng anh ấy nói chuyện, em muốn sống cùng anh, anh ấy nói anh ngày nào rảnh thì cùng anh ấy ăn bữa cơm.”

Lục Quân Thừa cười nhẹ, “Đây là gặp mặt trưởng bối.”

Từ Bình mặt nóng lên, “Coi như thế đi...”

“Em yên tâm, anh chắc chắn sẽ không làm em khó xử, nhanh chóng đem hết thầy an bài xử lý tốt.”

“... Ăn.”

Từ Bình trong lòng Lục Quân Thừa ôm không buông tay, làm sao bây giờ, hắn cảm thấy được mình càng ngày càng dính người. Như vậy có tốt hay không? Vạn nhất nam nhân chán ghét thì làm sao bây giờ?

“Hôm nay đơn việc anh giúp em lưu được không?”

“Được...”

Lục Quân Thừa đem notebook để trên giường, Từ Bình gối trong ngực nam nhân, nhìn chăm chăm đối phương linh hoạt gõ ngón tay trên bàn phím.

Tốc độ viết chữ của Lục Quân Thừa rất nhanh, Từ Bình lúc thường cần tới bốn mươi, năm mươi phút thì hắn chưa dùng tới hai mươi phút đã xong.

Từ Bình có chút hâm mộ nắm lấy bàn tay nam nhân, đem tay của mình kề sát, ngón tay so với đối phương ngắn hơn, bàn tay không dài như đối phương, màu sắc không đen như đối phương, chỉ là đầu ngón tay so với nam nhân nhỏ nhắn hơn một chút.

Lục Quân Thừa cầm lại tay Từ Bình, đưa lên môi hôn nhẹ, trong lòng hiện lên một ý nghĩ.

Từ Bình đem thời gian cả ngày hôm nay để ra ngoài.

Buổi sáng cùng Lục Quân Thừa đi mua quà cho Ninh Lam, buổi chiều đi qua nhà Ninh Lam tổ chức sinh nhật. Hắn đối với việc chọn quà không rành, chỉ có thể đi theo sau Lục Quân Thừa, nam nhân nói cái gì thì chính là cái đó.

Hai người đi tới trung tâm mua sắm, đi trên sàn nhà bóng loáng, Từ Bình không khỏi nuốt nước miếng. Những thứ kia nhất định phi thường quý...

Tựa hồ biết Từ Bình đang nghĩ gì, Lục Quân Thừa cười yếu ớt, dắt tay hắn, nói: “Phó Bách Chính là bạn của anh, người yêu hắn tổ chức sinh nhật, anh khẳng định sẽ đến tặng quà. Ninh Lam là bạn của em, em lại là người yêu của anh, chúng ta đồng thời tặng quà là một phần tâm ý, của anh chính là của em, của em cũng là của anh.”

Từ Bình bị Lục Quân Thừa lượn quanh đến chóng mặt, sưng sờ nói: “Cũng là đạo lý này.”

Lúc Lục Quân Thừa chọn quà xong đi tính tiền, Từ Bình lén lút chạy đến quầy hàng lúc này, mắt liếc con số phía trên. Hắn yên lặng đếm nhiều lần con số, mãi đến tận Lục Quân Thừa gọi tên của hắn, hắn mới lấy lại tinh thần.

Hắn kéo kéo ống tay áo Lục Quân Thừa, chóng mặt nhỏ giọng nói: “Thật là đắt...”

Từ Bình trong lòng có chút bất an, dù sao tiền tất cả đều là Lục Quân Thừa chi, tuy rằng hắn biết đến nam nhân rất có tiền.

Lục Quân Thừa mỉm cười, “Nếu cảm thấy thua thiệt đối với anh, vậy đáp ứng anh một chuyện được không?”

Từ Bình mãnh liệt gật đầu.

Hắn cùng Lục Quân Thừa đi đến quầy trang sức, thấy nam nhân cùng nhân viên nói mấy câu. Một hồi lâu sau, hắn nhìn chăm chăm trong tay Lục Quân Thừa xuất hiện hai chiếc nhẫn đôi của nam, cảm giác đặc biệt không chân thực cùng... căng thẳng.

Hắn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Này, đây là...”

“Tín vật đính ước.”

“...”

Từ Bình bị Lục Quân Thừa dắt đến chỗ không có ai, nam nhân đem chiếc nhẫn lớn hơn thả ở trong tay hắn, nhìn không chớp mắt chăm chú vào hắn, ôn nhu cười nói: “Giúp anh đeo vào được không?”

Từ Bình cầm nhẫn, ngơ ngác nhìn Lục Quân Thừa.

Nam nhân cường tráng khuôn mặt nhu hòa, mặt mày mở ra, đôi mắt thâm thúy hơi cong lên. Hắn nhợt nhạt nở nụ cười, trông mắt thật giống như chứa đựng ánh sáng nhạt.

“Có được hay không?” Lục Quân Thừa lại hỏi một lần.

Từ Bình phút chốc đỏ cả vành mắt, hần hơi cắn răng, nghiêm túc đeo lên tay trái nam nhân, tại ngón tay đeo nhẫn cọ nhẹ.

“Là... đeo ở đây sao?”

Nam nhân bật cười, “Vậy em muốn đeo ngón nào?”

Từ Bình trầm mặc, cầm lấy nhẫn quý trọng đeo lên ngón tay của Lục Quân Thừa.

“Đến phiên anh.”

Lục Quân Thừa cười đeo lên tay phải của Từ Bình, tại ngón tay đeo nhẫn hạ xuống một nụ hôn, nói: “Vốn là muốn cho em đeo bên tay trái, nhưng làm như vậy lúc chúng ta nắm tay nhẫn không thể chung một khối, nên không thể làm gì khác hơn là oan ức em một lần, đeo vào tay phải được không?”

Từ Bình, “Được...”

“Đeo chiếc nhẫn của anh chính là người của anh.”

“...”

“Chúng ta sau này vẫn luôn ở cùng nhau.”

“Được...”

Bầu trời trong, gió thu thổi qua, hiện tại thuộc về ước định của bọn họ.

32. Chương 32: Ôn Nhu Từ Hành

Từ Bình gặp lại Ninh Lam, nhìn thấy hắn khí sắc hồng nhuận rất nhiều, người cũng không như lúc đầu, mặt mày đều là ưu sầu.

Ninh Lam dọn xong đồ ăn lên bàn, thấy Từ Bình đến, nhìn hắn cười híp mắt vẫy tay. Hắn hôm nay mặc quần áo màu vàng nhạt, gương mặt vốn đã tinh xảo mỹ lệ giờ càng lộ vẻ nhu hòa.

Phó Bách Chính nghe động tĩnh từ trong phòng bếp đồ ăn ra, Từ Bình nhìn hai người một chút, phát hiện bọn họ mặc trang phục tình nhân. Hắn cười thầm, lôi kéo ống tay áo Lục Quân Thừa nháy mắt mấy cái. Lục Quân Thừa đưa ngón trỏ ra chỉ chỉ cái trán bóng loáng của Từ Bình, đem lễ vật đưa cho Ninh Lam.

“Sinh nhật vui vẻ, đây là tâm ý của tôi và Từ Bình.”

Ninh Lam cười nói cảm ơn tiếp nhận hộp quà, đứng dậy đem lễ vật để vào phòng.

Từ khi Ninh Lam nói không thích nhà đông người, ngoại trừ bảo mẫu từ nhỏ chăm sóc Phó Bách Chính, còn lại toàn bộ hắn đều đưa đi chỗ khác.

Ninh Lam trước mắt ở trong giai đoạn điều dưỡng thân thể, thỉnh thoảng sẽ đi ra ngoài tản bộ một chút. Thời gian còn lại hắn đều ở trong biệt thự, lúc nhàn hạ té nhạt, thích nghiên cứu trừu tượng.

Vui vẻ nhất không ai bằng Phó Bách Chính, lúc trước Ninh Lam suy yếu đến chỉ có thể dựa vào tiêm dinh dưỡng để duy trì thân thể, hiện tại hắn hứng thú nhiều hơn, phàm là hắn ăn qua món gì, ăn ngon đều buộc Ninh Lam ăn thêm, không ăn liền đem người đặt ở bên tường, hôn đến khi chịu ăn mới bỏ qua.

Bữa tối là do Ninh Lam bỏ ra một buổi trưa chuẩn bị, Từ Bình cùng Lục Quân Thừa ngồi xuống, suýt chút nữa bị bàn ăn phong phú làm hoảng mất.

Từ Bình than thở: “Thật là lợi hại! Đây đều là một mình anh làm sao?”

Ninh Lam nhu hòa cười yếu ớt, “Kỳ thực Bách Chính cũng giúp tôi.”

Phó Bách Chính giúp Ninh Lam mở ghế tựa, đỡ hần cho hần ngồi xuống.

“Em ở đây ngồi cùng bọn họ tán gẫu, còn dư lại để anh đi chuẩn bị.”

Chờ Phó Bách Chính rời đi, Từ Bình nhìn Ninh Lam chen lông mày tròng mắt, cười hắc hắc nói: “Hai người _”

Ninh Lam hơi ửng đỏ mặt, phóng khoáng nói: “Chúng tôi sống cùng nhau rất tốt... Tất cả tốt vô cùng.”

Lục Quân Thừa rót cho Từ Bình ly nước trái cây, Từ Bình thân thủ tiếp nhận, Ninh Lam liếc mắt liền thấy nhần đôi trên tay hai người.

Hần hâm mộ nói: “Xem ra hai người cũng không tồi.”

Từ Bình then thùng cười cười, tránh né tay Lục Quân Thừa đưa qua muốn vò loạn tóc hần.

Bận tâm đến thân thể Ninh Lam, tất cả mọi người đem bữa cơm này ăn cho đến tối. Bánh ngọt quá ngọt, Phó Bách Chính sợ Ninh Lam ăn rồi không có khẩu vị ăn bữa chính, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đem bánh ngọt đổi thành một cây nến ước nguyện.

Ước chừng ăn bảy tám phần no, Phó Bách Chính đem bánh ngọt đẩy lên trước mặt Ninh Lam, cho hần hát bài ca sinh nhật. Giọng nam trầm ôn nhu ở bên tai chậm rãi vang lên, ánh nến lẳng mạn chiếu vào trên mặt Ninh Lam, hần nhọt nhọt cười, tròng mắt bên trong vỡ vụn một mảnh ánh sao.

Một bài sinh nhật ca xướng xong, Ninh Lam nhìn cây nến trước ước nguyện. Thời khắc đem ánh nến thổi tắt, Phó Bách Chính bên môi ấn xuống một cái hôn, “Không quản em có nguyện vọng gì, anh đều sẽ giúp em thực hiện.”

Từ Bình cùng Phó Bách Chính chẳng hề tính là quen biết, đặt ở lúc thường, nhìn thấy nam nhân như vậy hần cũng không dám nói hơn hai câu. Ninh Lam đối với Lục Quân Thừa cũng thế, Phó Bách Chính cùng Lục Quân Thừa là bạn, nhưng cũng không có nghĩa là hần và Lục Quân Thừa có tiếng nói chung.

Nguyên bản Ninh Lam muốn cùng Từ Bình trò chuyện, để cho hai người kia lên lầu đàm luận chính sự. Nhưng Phó Bách Chính cùng Lục Quân Thừa lại không vui, tuy rằng hai đại nam nhân không nói thành lời, nhưng lại đặc biệt nhất trí dùng trầm mặc biểu đạt bọn họ không đồng ý.

Vì vậy bốn người đạt thỏa thuận, vì xúc tiến lẫn nhau trao đổi cảm tình, bọn họ vây quanh ngồi cùng một chỗ, đánh bài tú lơ khơ.

Bài tú lơ khơ là đơn giản “Khó tam” ngoạn pháp, lần lượt đánh xuống, không quản Lục Quân Thừa trong bóng tối nhường Từ Bình nhiều ít bài tẩy, hần vĩnh viễn vẫn là người tới cuối cùng.

Ninh Lam cũng phát hiện Từ Bình vận may không tốt, hần đã thắng năm lần, lần thứ sáu lúc mới bắt đầu cũng lặng lẽ nhường bài cho Từ Bình.

Phó Bách Chính rất nhanh nhận ra được ý đồ của Ninh Lam, vì vậy cũng nhường bài. Từ Bình vì mặt bài xoắn xuýt ngây ngốc, có ba người nhường bài, hần rốt cục không đến cuối, lót đáy biến thành Lục Quân Thừa.

Về sau ngoại trừ Từ Bình, tất cả mọi người đều nhường bài, Từ Bình đánh đánh, rốt cục phát hiện không đúng.

Hần từ mặt bài ngẩng đầu lên, nhìn ba người đánh giá mấy cái qua lại, nhỏ giọng hỏi: “Các người sao lại đều nhường bài cho tôi a...”

Ninh Lam cười khúc khích, “Anh rốt cục cũng phát giác.”

Lục Quân Thừa như động viên động vật nhỏ tự động sờ sờ sau gáy Từ Bình, thở dài nói: “Cũng thật thần kỳ, chúng ta đều nhường bài cho em, em lại không thể thắng, anh thật tò mò bài của em đến tốt cùng nát bao nhiêu.”

Từ Bình yếu yếu cúi đầu, sau đó giật nhẹ Lục Quân Thừa, cho nam nhân nhìn liếc mắt nhìn bài của hắn.

Lục Quân Thừa sau khi thấy mặt xạm lại...

Từ Bình vận may cũng là kém không thừa người khác, bài lớn nhất là con Ách cơ, nhưng đôi lớn nhất không vượt quá 7, một mình thu thập không thành thuận tử...

Lục Quân Thừa đau lòng yên lặng nhìn người yêu, hận không thể giờ khắc này hôn nhẹ hắn an ủi một chút.

Sau khi Từ Bình cùng Lục Quân Thừa rời đi, bọn họ không trực tiếp ngồi xe về nhà, mà là tay nắm tay, như tình nhân đi trên đường hóng gió tản bộ. Bọn họ nắm lấy tay nhau, ngón tay đeo nhẫn chiếu sáng tiết lộ quan hệ của hai người.

Đoạn đường này rất ít người đi qua, Từ Bình lúc đầu còn có chút bận tâm, sau đó hoàn toàn thả tâm, đánh bạo rạp khuôn từng bước đi theo nam nhân, thậm chí còn làm nũng dùng đầu hướng bả vai nam nhân cọ.

Ánh đèn diu diu chiếu trên người bọn họ, ánh trên mặt đất hai cái bóng trùng điệp chặt chẽ lẫn nhau không thể tách rời, cúi đầu nhìn lại phẳng phất hòa làm một thể, căn bản không nhìn ra nơi này có hai bóng người.

Lục Quân Thừa đi tới, đột nhiên dừng bước trước mặt Từ Bình, chân dài một đầu gối gập xuống, hắn nhìn Từ Bình nói: “Anh muốn công em.”

Từ Bình bị tình huống bất thành linh làm choáng váng, xua tay từ chối: “Không muốn không muốn, bị người nhìn thấy làm sao bây giờ, hơn nữa... em không nhẹ.”

Lục Quân Thừa hừ nhẹ, ngữ khí hơi có chút vô lại, “Lưng anh công vợ anh thì có làm sao, lần trước tại bờ sông chân anh bị thương em cũng nói muốn công anh.”

“Này, này không giống nhau...” Từ Bình nói, “Dắt tay bước đi không được sao...”

“Nếu em không ngã lên lưng anh, anh ngồi tại đây không đi.”

Thấy Từ Bình còn đang do dự, Lục Quân Thừa thẳng thắn đem người bảo vệ cẩn thận hướng trên lưng, cánh tay dài ôm chặt chân người yêu, chân dài duỗi thẳng đứng lên, người cứ như vậy bị hắn dễ dàng đeo lên.

Từ Bình kinh ngạc thốt lên, phản xạ có điều kiện ôm cổ Lục Quân Thừa, đỏ mặt buồn bực nói: “Anh tại sao như vậy nha... nếu cảm thấy được em rất nặng, nhanh chóng thả em xuống dưới a... Không được, anh vẫn là buông em xuống đi, vạn nhất chân của anh —— ”

Lục Quân Thừa sách một tiếng, trừng phạt tự động vỗ một cái lên mông Từ Bình, nói: “Chân của anh đều khô phục rồi mà, ngày đó đến bác sĩ kiểm tra, em cũng ở tại chỗ. Anh chỉ muốn công vợ của mình, sao em lại nhiều lời như vậy, còn nói một câu nữa, anh ở nơi này hôn em, hôn đến lúc em nói không ra lời mới thôi.”

Nam nhân liền nặn nặn cái mông Từ Bình, đem người hướng lên trên, nghiêm túc nói: “Em xem em chỉ nặng có bấy nhiêu, anh còn có thể một tay ôm em, sau này không cho khổ cực như vậy nữa, ăn nhiều một chút.”

Từ Bình a a, ngoan ngoãn nằm nhào lên lưng Lục Quân Thừa không nói lời nào. Hắn đem mặt vùi ở trên cổ Lục Quân Thừa, hấp thu toàn bộ khí tức khô mát của nam nhân.

Hai tay không tự chủ thận trọng ôm sát nam nhân, vừa không để cho đối phương khó chịu, chính mình cũng tràn ngập cảm giác an toàn.

Một đường ánh sáng nhạt, bọn họ ôn nhu từ hành.

33. Chương 33: Ninh Lam Bài Chi Dừng Tâm Đổi Yêu

Gia đình Ninh Lam nguyên bản coi như hạnh phúc.

Mẹ Ninh khi còn trẻ làm việc tại một nhà xưởng trong thị trấn, nổi danh là một cảnh hoa trong nhà xưởng. Cổ phần sanh tư, dịu phong yếu liễu, người đứng chỗ nào, chỗ đó chính là một cảnh mỹ lệ tràn ngập tình thơ ý họa, người theo đuổi nàng có thể từ trong xưởng xếp tới ngoài xưởng.

Lúc đó ba Ninh mới vừa vào xưởng làm việc, nhìn thấy mẹ Ninh, có thể nói là nhất kiến chung tình, tái kiến chân thành, sau đó một mạch nhiệt tình theo đuổi, cuối cùng mẹ Ninh bị ba Ninh đánh động, hai người kết hôn, rất nhanh có Ninh Lam.

Bọn họ ở trong thôn cách thị trấn mấy chục km.

Do mẹ Ninh thân thể thiên về suy nhược, Ninh Lam sau khi sinh ra, thể chất đã kém cỏi. Vì chăm sóc cho hần thật tốt, mẹ Ninh bỏ việc an tâm ở nhà, ba Ninh mỗi tháng nghỉ bốn ngày đều về nhà, một nhà ba người hơi khó khăn, nhưng cũng hạnh phúc.

Ninh Lam dần dần lớn lên, trong nhà bất tri bất giác cũng thay đổi.

Ba Ninh không biết khi nào nhiễm phải thói đánh bạc, tiền đem về nhà càng ngày càng ít, thậm chí còn trốn việc chạy đi đánh bạc. Sau đó bỏ việc, hơn nửa đêm đều không có ở nhà, đánh bạc trong sòng bài một lần ở đến mấy ngày.

Mẹ Ninh lúc đầu còn khuyên bảo, lúc sau nổ ra cãi vã, hai người vừa chạm mặt liền cãi vã. Ba Ninh tính khí trở nên âm trầm bạo lực, chỉ cần mẹ Ninh nói nhiều một câu liền động thủ, đồ trong nhà bị hần đem ra ngoài bán để trả nợ, người này một khi nhiễm phải đánh bạc, như một cái lỗ to, mãi mãi không thể kết thúc, làm sao cũng không lên nổi.

Mãi đến khi có một ngày Ninh Lam tan học về nhà, hần đứng ở trong phòng chỉ có bốn bức tường, luống cuống nhìn mẹ Ninh dựa vào bên giường che miệng dứt quãng ho.

Trong trí nhớ, gia đình hạnh phúc đã bể nát.

Ba Ninh vì tránh né chủ nợ đòi nợ, ban đêm chạy xe té xuống vách núi đi đời nhà ma. Mẹ Ninh bắt đầu bị bệnh không dậy nổi, thường lặng lẽ rơi nước mắt.

Ninh Lam lòng như mọc đầy cỏ, hoang vu một mảnh. Cũng vào lúc này, hần quyết định nghỉ học, nhắc theo hành lý cũ nát, một thân một mình làm công kiếm tiền cho mẹ chữa bệnh.

Trong thị trấn làm nhiều kiếm ít, xưởng làm công thấy Ninh Lam không chịu nổi, liền đề nghị hần rời khỏi thị trấn, lên thành phố lớn tìm việc làm. Ninh Lam không có đường lui, dứt khoát mua vé xe, nhiều lần trần trọc, cuối cùng đặt chân đến G thị. Hần như con dế nhỏ trong tòa thành lớn này, nhỏ bé cô độc. Mới vào xã hội, hần đơn thuần không hiểu xã hội phức tạp như thế nào.

Nguyên bản hần đang làm phục vụ ở một nhà hàng, nhưng ý đồ hần cần tiền gấp quá rõ ràng, giám đốc giới thiệu với hần một loại nhân viên phục vụ khác.

Một khắc khi bước vào hộp đêm kia, là thế giới ăn chơi trác táng xa hoa đòi trụy mà Ninh Lam chưa bao giờ tiếp xúc qua. Hần chỉ từ trong sơn thôn tới nhà quê, chưa từng thấy qua tình cảnh như vậy.

Hần cùng người làm việc, mãi đến khi bị khách nhân sờ soạng mộng. Hần hốt hoảng chạy đi nói cho giám đốc, giám đốc hỏi hần nói cho hần biết không cần để ý, muốn kiếm nhiều tiền hơn thì phải “Cam lòng trả giá”.

Ninh Lam nghe được hồ đồ, sau mấy lần bị khách nhân sờ soạng mấy lần liền nhẫn nhịn không nói với người khác. Bởi vì khách nhân thưởng cho hần số tiền không nhỏ, tuy rằng tâm lý khuất nhục, nhưng có thể tích góp một ít tiền cho mẹ xem bệnh dưỡng thân thể.

Ninh Lam dần dần minh bạch hiện thực xã hội tàn khốc, hần chỉ có thể lo lắng đề phòng mỗi ngày, học được không đắc tội khách nhân là bảo vệ tốt chính mình.

Nhưng hần quên một điều, gương mặt tinh xảo tú khí mang đến cho hần không ít phiền phức.

Đêm hôm ấy, hần luôn khước từ nhưng vẫn bị khách nhân đổ rượu. Thân thể của hần từ trước đến giờ không tốt, thời tiết biến đổi sẽ cảm mạo choáng váng đầu, một chén rượu này trút xuống bụng, cả người như bị hỏa thiêu, khó chịu ngột thở.

Bên hông bị móng heo chạm xuống, Ninh Lam sợ sệt, trực tiếp ới ra trên áo khách nhân. Lúc khách nhân chỉ lo vừa mắng vừa đi thay quần áo, hần hốt hoảng từ trong phòng khách chạy ra.

Đầu hần đau như đòi mạng, bước chân lảo đảo tìm đường, mỗi một bước lại như đạp trên mây, giả tạo phũ phీm.

Ninh Lam cứ như vậy một đầu đâm vào trong lòng Phó Bách Chính đang cùng một đám người đi tới. Hần nghe thấy có người trêu đùa, “Phó tiên sinh đêm nay còn nói không chơi, hiện tại điểm phúc này trực tiếp chạy đến trong lòng ngực của hần, khả khả.”

“Đây đầu hoài tổng bao không thu liên không phải là nam nhân!”

Một đám người nổi hồng bên trong, hần bị một đôi tay mạnh mẽ nắm lấy, không tránh thoát.

“Buông tôi ra.”

Ninh Lam sợ rít gào.

Cái miệng bị người đánh một cái, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp.

“Ngoan ngoan đừng nhúc nhích.”

Bị nam nhân nhét vào trong xe, hần ngẩng đầu mơ hồ trông nam nhân xa lạ đem hần mang đi. Người đó không đẹp chút nào, nhưng so với mình có khí chất nam nhân hơn. Ninh Lam khổ não vỗ vỗ mặt của mình, hần chán ghét chính gương mặt của mình này. Tay bị nam nhân xa lạ nắm lấy, đối phương tựa hồ tỉ mỉ ngắm mặt của hần.

“Dáng dấp không tệ.”

Ninh Lam trong lòng cười lạnh, từ dạ dày chỉ muốn buồn nôn, vì vậy hần ới lên người nam nhân này. Âu phục cao cấp đều bị hần nhổ ra ô uế.

Nam nhân nhin một chút, nói: “Một hồi lại trừng trị cậu.”

Không biết nam nhân muốn mang hần đi đâu, Ninh Lam ới ra hai lần, trong dạ dày sớm hết rồi. Bị gió đêm thổi qua, đầu cũng không còn mơ hồ như lúc này.

Nam nhân dừng xe lại, hần thân thủ mở cửa xe muốn đi xuống.

Phó Bách Chính tóm chặt cổ áo Ninh Lam, “Ới lên người tôi bây giờ còn muốn đi, ần?”

Ninh Lam thân thể gầy gò, hần thấy nam nhân thân hình cao lớn đè mình xuống, sợ nuốt một ngụm nước bọt, “Tôi, tôi bồi thường tiền cho anh.”

Phó Bách Chính mạn điều tư lý nói: “Bộ đồ tây này cậu có làm 20 năm cũng không đủ trả.”

Ninh Lam cả kinh nói: “Đắt như thế sao?”

Phó Bách Chính sấn tiểu, không thèm để ý Ninh Lam, trực tiếp xách con gà con về nhà, ném vào trong bồn tắm.

Dòng nước ảm áp từ đỉnh đầu rơi xuống, Ninh Lam bị xối ướt, hần khẩn trương nhìn chằm chằm nam nhân từng chút một cởi âu phục trên người, hoảng loạn hỏi: “Anh, anh cởi quần áo làm cái gì?”

“Như cậu nhìn thấy, tắm rửa. Cậu ới lên người tôi còn không cho tôi tắm?”

“Vậy anh tắm đi, tôi đi ra ngoài trước!”

Phó Bách Chinh đem người kéo vào bồn tắm, chính mình nhấc chân cũng ngồi xuống, hấn thấy Ninh Lam, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tôi có cho cậu đi ra ngoài à.”

“...”

“Chúng ta cùng nhau tắm.”

34. Chương 34: Ninh Lam Bài Chi Dừng Tâm Đổi Yêu (tt)

Ninh Lam căn bản không phải là đối thủ của nam nhân này, trong bồn tắm bị nam nhân mò toàn thân. Đối phương thậm chí còn dùng cái vật kia đội dưới mông hấn.

Hấn bị nam nhân kéo đến trên giường đè lên, nam nhân trườn đến như thường, nhưng lại vô hình cho người ta thấy sự quyết đoán rất lớn, khiến người không dám thở mạnh một chút.

“Anh, thả tôi đi.” Hấn khẩn cầu.

“Làm người của tôi được không?”

“...”

“Trong mắt tôi cậu rất phù hợp. Làm người của tôi, cũng không cần đi làm phục vụ bị người ta quấy rối, tôi sẽ cho cậu rất nhiều tiền, cậu muốn mua cái gì cũng có thể, chỉ cần không đụng vào giới hạn của tôi, tôi có thể rất sủng cậu.”

Ninh Lam lấp ba lấp bắp hỏi: “Là, là làm bằng hữu có đúng không?”

“Cậu muốn hiểu như vậy cũng được, tôi lại muốn gọi là bạn tình.”

Ninh Lam trong lòng đục đưa không ngừng, suy nghĩ một hồi lâu, hấn lắc đầu từ chối: “Tôi không làm, tôi phải đi về.”

Nói xong hấn giãy dụa đứng dậy, lại bị nam nhân áp càng chặt hơn.

Hai người thân thể trần truồng kề sát ở một chỗ, đối phương phản ứng gì Ninh Lam rất rõ ràng. Trong lòng hấn kinh hoảng, kêu lên: “Buông tôi ra.”

Nam nhân thở nhẹ, “Không phụ thuộc vào cậu nữa rồi, tôi nói làm bạn giường của tôi thì cậu không có cơ hội cự tuyệt.”

Hấn nắm mặt Ninh Lam, mặt không cảm xúc nói: “Tôi tên Phó Bách Chinh, nhớ kỹ.”

Đêm đó hoảng loạn cùng thống khổ, Ninh Lam bị ép chịu đựng, một chút cũng không hưởng thụ được. Bị Phó Bách Chinh đè lên làm đến hơn nửa đêm, người trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ngày thứ hai hấn phát sốt, ăn cái gì ới cái đó. Phó Bách Chinh gọi bác sĩ cho hấn treo nước biển rồi cho thuốc, hấn đỏ vành mắt nằm lì ở trên giường không nói một lời.

Buổi trưa Phó Bách Chinh có việc đi ra ngoài, hấn một mình nằm trên giường, nhìn ngoài cửa sổ lá cây bị gió thổi, nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt chảy xuống.

Thôi, sự tình đã không còn xoay chuyển được nữa, nếu đã xảy ra, vậy thì trông coi tốt trái tim của mình, đừng làm cho chỗ cuối cùng này cũng bị thương.

Thời gian cứ như vậy không mặn không nhạt qua đi, Phó Bách Chinh thay đổi.

Rõ ràng nói là chỉ lên giường, còn cái khác hai người không liên hệ với nhau, nhưng nam nhân ghê tởm này cứ nhiên bắt đầu cưỡng bách hấn.

Nam nhân bắt đầu ép hấn ăn nhiều đồ ăn, trời lạnh ép hấn mặc nhiều quần áo, bị cảm ép hấn uống nhiều nước nóng, trước khi ngủ ép hấn uống một ly sữa bò, ngay cả hấn mất ngủ cũng bị nam nhân buộc ngủ.

Ninh Lam không thích sự thay đổi như vậy, Phó Bách Chính làm rối loạn ước định của bọn họ, cho trong lòng hấn hốt hoảng. Mãi đến tận có một năm vào ngày lễ tình nhân, Phó Bách Chính cư nhiên nói với hấn “Anh yêu em.”

Hấn nghĩ thầm nam nhân này nhất định là điên rồi, vừa bắt đầu nói làm bằng hữu là hấn, bây giờ nói yêu cũng là hấn?

Có tiền thì ngon sao?

Muốn lên giường liền lên giường, muốn nói chuyện tình cảm liền nói chuyện tình cảm?

Suy nghĩ lung tung một đêm, Ninh Lam sợ sệt loại thay đổi này, vì vậy thừa dịp Phó Bách Chính đi công tác, hấn thu thập đồ đạc của mình, nhấc theo một cái rương hành lý nhỏ, trở lại nơi đã rời đi bảy năm.

Làng vẫn là bộ dáng trong ký ức, chỉ là người trẻ tuổi đều ra ngoài làm công, bây giờ nơi này chỉ còn lão nhân.

Những năm này Ninh Lam mỗi tháng đều gửi tiền về nhà, Phó Bách Chính cho hấn tiền, ba phần là hấn gửi về nhà cho mẹ chữa bệnh. Trước khi đi, hấn có nhờ Vương tẩu nhà kế bên hỗ trợ chăm nom mẹ Ninh, hấn gửi tiền về, cũng là chuyển đến nhà Vương tẩu.

Đứng ở trước cửa nhà, hấn nắm chặt túi hành lý, trù trừ không dám đi vào.

“Lam Lam? Là Lam Lam sao?”

Nghe âm thanh, Ninh Lam quay đầu lại, thấy Vương tẩu nhấc theo một cái giỏ đồ ăn đứng phía sau hấn cách đó không xa.

Khóe miệng hấn cong lên, hơi mỉm cười nói: “Vương tẩu, con trở về thăm mẹ, bà có khỏe không, thân thể còn khó chịu không?”

Vương tẩu sắc mặt trở nên trắng bệch, thân thể hơi lay động. Nàng cắn môi nói: “Lam lam... Đừng trách Vương tẩu giấu con, ta cũng là sợ con khổ sở mới gạt con, mẹ con bà... bà đã qua đời, mới hai tháng trước.”

Bầu trời giống như nhất thời sụp xuống, niềm tin vẫn luôn bảo hấn tiếp tục chống đỡ đột nhiên không còn.

Hấn bị Vương tẩu mang vào trong phòng, Vương tẩu rơi nước mắt nói cho hấn biết, hai tháng trước trong nhà có một nhóm người đến, mở xe ô tô, vừa nhìn liền biết là người có tiền.

Trong xe một người phụ nữ nhìn rất xa hoa phú quý bước xuống, người phụ nữ kia vừa vào cửa, trực tiếp nói cho mẹ Ninh biết chuyện của Ninh Lam cùng Phó Bách Chính, mẹ Ninh lúc đó nghe xong, trực tiếp ới ra máu.

Mẹ Ninh trong bệnh viện nằm hai ngày, cơ hồ đều khóc lóc lâm bầm lều bầu, Vương tẩu mỗi ngày đến xem nàng, nói chuyện cùng nàng cũng không để ý.

Vương tẩu ngày thứ ba đến bệnh viện rất sớm, đến trước phòng bệnh cảm thấy bên trong quá an tĩnh, đẩy cửa ra, lúc này mới phát hiện mẹ Ninh đã sớm đoạn khí.

Trên bàn một ly nước rơi xuống, vỡ vụn.

Ninh Lam lệ rơi đầy mặt, hấn quỳ gối trước mộ phần của mẹ, dập đầu đến khi cái trán sứt mẻ chảy máu.

Điện thoại Phó Bách Chính đưa đã bị hấn làm mất rồi, mặt trên có thiết bị định vị, hấn sợ Phó Bách Chính tìm tới hấn, liền đem tất cả đồ Phó Bách Chính vứt tại biệt thự. Hấn vẫn luôn ở nhà, cũng không đi đâu cả, hấn ăn không nhiều, tiền còn trong máy năm qua đủ cho hấn ăn mặc cả đời.

Sau khi Phó Bách Chính đi công tác trở lại, bỏ ra một tuần tìm tới nhà Ninh Lam.

Buổi sáng hôm đó Ninh Lam dự định đi thị trấn mua gạo, cửa vừa mở ra, liền thấy Phó Bách Chính đứng ở trước cửa, không nhúc nhích, như ông thần giữ cửa. Nam nhân một thân phong trần, râu ria xồm xoàm, vừa nhìn đã biết là vội vàng chạy tới.

Phó Bách Chính xuất hiện ở đây, Ninh Lam đã sớm đoán trước. Hắn lạnh nhạt liếc nam nhân một cái, bình tĩnh hỏi: “Nếu có việc thì chờ tôi đi thị trấn mua gạo trở về rồi nói, tôi đói cả đêm.”

Vì vậy Phó Bách Chính yên tĩnh đi theo sau Ninh Lam, hai người đi thị trấn mua một túi gạo cùng một ít thịt khô, trứng gà ta.

Phó Bách Chính sắc mặt uể oải, lại chủ động đem gạo khiêng trên vai, một bên tay xách theo túi trứng gà, đem những thứ nhẹ như thịt khô để cho Ninh Lam cầm.

Bọn họ trầm mặc về đến nhà, mãi đến tận khi Ninh Lam nấu xong hai người ăn cháo, Phó Bách Chính mới mở miệng, nói: “Anh đã biết chuyện mẹ anh tới đây, còn có... chuyện của mẹ em. Chuyện này là mẹ anh không đúng, anh đi công tác trở về lập tức đi tìm bà nói rõ, sau này anh sẽ không để cho bà quản chuyện của anh, chúng ta —— ”

“Còn có thể ở chung với nhau... Đúng không?”

Phó Bách Chính nói cẩn thận từng li từng tí một, Ninh Lam rũ mắt xuống, cười nhạt không nói.

Bọn họ như tiến hành một hồi giằng co, một người muốn chạy trốn, một người đuổi tận cùng không buông. Ai trước tiên dừng lại thở dốc, người đó thua.

Ninh Lam ở trong thôn một tháng, sau đó bị Phó Bách Chính dùng bạo lực khiêng về biệt thự.

Hắn ở trong thôn ở một tháng, ăn cái gì cũng không thấy ngon miệng, vốn là người đơn bạc, bây giờ còn giống như trang giấy. Thỉnh thoảng sốt nhẹ, Phó Bách Chính gấp gáp đến nỗi lên một miệng phao, không nhẽo đòi hỏi đều vô dụng, hắn chỉ có thể ngạnh quyết tâm, lại không thể làm đau Ninh Lam, đem người cưỡng chế mang về G thị.

Ninh Lam trở lại G thị cũng ở trong trạng thái hôn hôn trầm trầm, mỗi ngày gần như mê man nằm ở trên giường, vô luận Phó Bách Chính làm gì, như trước cũng không đi đâu cả.

Phó Bách Chính không còn cách nào, chỉ có thể mời bác sĩ tới tiêm dinh dưỡng cho Ninh Lam. Kim tiêm đâm vào huyết quản, Ninh Lam hơi mở mắt nhìn chằm chằm cánh tay.

Phó Bách Chính lấy bàn tay che mắt của hắn, một tay khác xoa xoa mái tóc đen thui mềm mại, thấp giọng an ủi: “Không sợ, không đau.”

Ninh Lam mệt mỏi đem đầu hướng qua một bên khác, trầm mặc không nói. Ban đêm Ninh Lam lại sốt nhẹ, hắn dứt quãng nói mớ, Phó Bách Chính ngủ bên cạnh lập tức thức tỉnh.

“Ninh Ninh.” Nam nhân thân thủ nâng mặt Ninh Lam, lập tức phát hiện Ninh Lam toàn thân đều nóng. Bác sĩ rất nhanh đã tới, không hề nghi ngờ Ninh Lam treo nước biển.

Phó Bách Chính dùng miệng mớm thuốc, bức bách Ninh Lam uống chút nước ấm, hắn nhìn chăm chú vào gương mặt tỉnh xảo lại vô thần của Ninh Lam, khấn cầu: “Đừng tiêu cực như vậy có được không, đem thân thể dưỡng cho tốt, em muốn thế nào cũng được.”

Ninh Lam con mắt hơi chuyển động, ách thanh hỏi: “Anh thả tôi đi à?”

“Chỉ có chuyện đó là không được.”

Ninh Lam khước miệng giật giật, vô lực nhắm mắt lại, ngủ say.

Hơn hai tháng qua đi, Ninh Lam tinh thần có thay đổi tốt hơn chút. Từ trong bệnh viện sau khi trở lại, hắn tựa hồ là suy nghĩ minh bạch chút gì đó. Không có suốt ngày ngủ ở trong phòng, thỉnh thoảng sẽ đi hậu hoa viên ngồi một chút.

Ninh Lam ngồi ở trên đu quay, đôi mắt tinh xảo xinh đẹp nhìn không có tiêu cự. Gió thu thổi bay tóc hắt, sợi tóc nhỏ rơi vào trên trán, u buồn mà mỹ lệ.

Một đôi cánh tay rắn chắc từ phía sau đem hắt ôm vào lồng ngực ấm áp, giọng nam trầm mang theo lo lắng ở bên tai, “Khí trời bắt đầu chuyển lạnh rồi, đi ra ngoài nhớ mặc nhiều áo khoác.”

Ninh Lam xoay người cùng Phó Bách Chính mặt đối mặt, hắt mở miệng yếu ớt hỏi: “Khoảng thời gian này có phải em đối với anh đặc biệt không tốt?”

Phó Bách Chính lập tức phủ nhận, ôn nhu nói “Đầu nhỏ tại sao lại suy nghĩ lung tung, anh nói em muốn thế nào cũng có thể, chỉ là không cần dần vặt chính mình.”

Ninh Lam mắt không chớp nhìn chăm chú vào nam nhân, thay hắt bổ sung một câu: “Lại còn không thể rời đi.”

Phó Bách Chính nghẹn giọng, gương mặt không thay đổi có chút ngượng ngùng. Hắt nắm chặt tay Ninh Lam, kề sát trước ngực trái của mình.

Khoang ngực rộng, tim tại rầm rầm mà nhảy lên. Trầm ổn, mạnh mẽ, tươi sống.

Ánh mắt nam nhân nóng bỏng chuyên chú nhìn Ninh Lam, nghiêm túc nói: “Anh yêu em.”

“Anh vẫn đối xử tốt với em, dù cho em cảm thấy chán ghét, anh cũng sẽ đem em về để ở bên người, tốt với em.”

Rõ ràng là lời thề thâm tình tràn ngập bá đạo, từ trong miệng Phó Bách Chính nói ra, nghe rất có nề nếp, quả thực không cần quá cứng nhắc...

Ninh Lam mặt mày vừa kéo ra, một lát sau mặt cúi thấp, vai ức chế không được run rẩy. Phó Bách Chính cho là Ninh Lam khóc, trong lòng gấp gấp đem mặt người yêu nâng lên.

Ninh Lam khóe mắt xác thực có nước mắt chảy ra, bắt quá đó là cười khóc.

Đôi mắt tinh xảo đen nhánh cổ nén cười, nước mắt dâng lên trong hốc mắt đảo quanh, mặt mày hơi loan, làm Phó Bách Chính tim đập thình thịch.

Phó Bách Chính không hiểu Ninh Lam cười cái gì, bắt quá thấy hắt vui vẻ như vậy, chính mình cũng bị lây phần vui vẻ này.

Ninh Lam chủ động vòng lấy cổ của nam nhân, thấy hắt có chút thụ sủng nhược kinh, đem mặt dựa vào bên gáy nam nhân, nhẹ nhàng nói: “Em sau này cũng sẽ tốt với anh.”

35. Chương 35: Đối Chọi Gay Gắt

Hẹn với Từ Khôn ăn cơm lúc sáu giờ, Từ Bình khó tránh khỏi có chút căng thẳng. Lục Quân Thừa buồn cười nhìn người yêu ở trong phòng đi tới đi lui, cánh tay dài đuổi một cái đem người ôm vào trong ngực, kẹp ở chân của mình, vuốt vuốt gò má của đối phương an ủi: “Thả lỏng, chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm thôi mà.”

Từ Bình cau mày, vẻ mặt đau khổ nói: “Em căng thẳng.”

“Là anh gặp trường bối, em căng thẳng làm cái gì. Hết thấy đều giao cho anh, em chỉ cần ở bên cạnh phụ trách ăn đồ ăn, không lẽ em không tin anh?”

“Em tin anh.” Nói thì nói như thế, Từ Bình vẫn như trước sầu mi khổ kiếm. Hắt hề hề nắm lấy tay nam nhân, “Chúng ta vẫn luôn ở chung với nhau đúng không?”

Không biết Từ Bình điên cái gì, Lục Quân Thừa lắc đầu, bắt được tay phải của hắt, nói “Nhẫn cũng đã đeo cho em rồi, em đừng nghĩ sẽ tháo xuống.”

Hai người trước khi ra cửa tắm rửa thay quần áo.

Cùng đồng bộ mặc áo sơ mi nhàn nhã, Lục Quân Thừa đặt người làm riêng. Từ Bình lúc thường chỉ mặc áo thun quần jean quen rồi, lần đầu mặc quần áo tương đối chính thức, luôn cảm thấy toàn thân có cái gì đó không đúng lắm. Hắn đứng ở trước gương không ngừng đánh giá, quay đầu lại xoắn xuýt nhìn Lục Quân Thừa nói: “Tại sao mặc quần áo giống nhau, anh thì đẹp trai như vậy còn em lại kì kì như vậy?”

Lục Quân Thừa đi tới ôm cái eo nhỏ gầy của Từ Bình, đầu đặt lên vai hắn, khoe miệng hơi vung lên, ôm người yêu nhẹ nhàng lay động.

“Rõ ràng là em quá sốt sáng, y phục mặc rất vừa vặn, ở trong mắt anh em như tiểu vương tử tuần tú.”

Từ Bình nóng mặt, cùng nam nhân vành tai và tóc mai chạm nhau một hồi, hai người mới xuất môn.

Từ Bình cùng Lục Quân Thừa đến sớm hai mươi phút, nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường, đến phòng riêng đặt trước, liền thấy Từ Khôn đang ngồi bên trong.

“Anh, anh đến sớm nha.”

Từ Khôn nhìn Từ Bình cười cười, nói: “Hôm nay rảnh rồi, đến sớm một chút.” Tiếp đó hắn đưa ánh mắt chuyển hướng đến Lục Quân Thừa, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Xin chào, tôi là Từ Khôn.”

“Lục Quân Thừa.”

“Tôi biết, cậu chính là cái tên bẻ cong em trai tôi.” (Khôn ca, anh cũng quá thẳng thắn đi =.=)

Lục Quân Thừa mỉm cười, mở ghế tựa cho Từ Bình ngồi xuống trước. Từ Bình thần kinh có to lớn hơn nữa cũng nhận ra giữa hai người có mùi thuốc súng. Hắn bất an nhìn hai người cẩn thận từng li từng tí một đánh giá, Lục Quân Thừa dưới bàn đưa tay ra nắm lấy tay hắn.

Người phục vụ đem thực đơn tới, Lục Quân Thừa chọn những món Từ Bình thích ăn, sau đó nhìn Từ Khôn, ra hiệu hắn gọi món ăn. Từ Khôn cũng không khách khí, chọn rất nhiều món thích hợp khẩu vị, sau khi nhân viên phục vụ đi xuống, bầu không khí lại bắt đầu trầm mặc.

Lục Quân Thừa mở miệng, “Từ tiên sinh có lời gì, không cần ngại cứ nói thẳng.”

Từ Khôn đối chọi gay gắt, “Bình Bình ở cùng với cậu, có phải là cậu ép nó không?”

Từ Bình nghe thấy, lập tức từ trên bàn ngẩng đầu, yếu ớt nói: “Là em thổ lộ với anh ấy...”

Từ Khôn hận rên sất không thành thép liếc Từ Bình một cái, Từ Bình liền ngoan ngoan cầm miệng.

“Coi như là Bình Bình chủ động, Lục tiên sinh cậu ”Kiến thức rộng rãi“, tôi biết Bình Bình tốt, nhưng thân phận của các người, địa vị cách biệt không phải chỉ một chút.”

Lục Quân Thừa nói: “Ý kiến nhà tôi anh không cần lo lắng, cha mẹ tôi sẽ không hỏi quá nhiều đến chuyện của tôi.”

Từ Khôn theo sát không nghĩ, “Không hỏi quá nhiều cũng không có nghĩa là không hỏi đến.”

Lục Quân Thừa khoe miệng câu lên, “Với điều kiện nhà tôi, không cần thông gia vững chắc cùng phát triển. Bắt đầu từ anh của tôi đã đề xướng yêu đương tự do mà không cần môn đăng hộ đối.”

Từ Khôn hùng hổ dọa người, “Lục tiên sinh còn trẻ, sớm như vậy đã xác định quan hệ, không khỏi quá mức bình tĩnh đi.”

Lục Quân Thừa không đồng ý nhìn Từ Khôn, nghiêm túc nói: “Anh cũng biết Từ Bình là người tốt, tôi có thể sớm gặp được người tốt như vậy chẳng lẽ không phải là chuyện may mắn. Chẳng lẽ nhất định phải phí thời gian qua bốn mươi, năm mươi tuổi mới có tư cách nói chuyện tình yêu đích thực?” (Đại Thừa, lên!!!)

Từ Khôn ghen lời. Lúc này nhân viên phục vụ bắt đầu đem đồ ăn từng món từng món lên, Lục Quân Thừa dùng nước ấm đem bộ đồ ăn thanh tẩy, gấp cho Từ Bình đầy một bát.

Nam nhân nghiêng người nói: “Từ từ ăn.” Rồi cầm lấy cốc rót ly nước trái cây đặt trong tay Từ Bình, “Khát thì uống cái này.”

Lục Quân Thừa như thói quen sẵn sốc hẳn, Từ Bình rất quen nhận đĩa từ trong tay Lục Quân Thừa, nghiêm túc mà ăn đồ ăn trong chén, ăn mấy cái rồi uống nước trái cây.

Hai người tự nhiên hòa hợp làm Từ Khôn không tự chủ dời ánh mắt, hẳn hơi hắng giọng một cái, lời nói trước khi tới đã chuẩn bị xong đột nhiên một câu cũng không nói được, thậm chí cảm thấy mình như kỳ đà cản mũi...

Lục Quân Thừa cũng động đũa, hẳn thấy Từ Khôn chậm chạp không có động tác, khách khí nói: “Trước tiên ăn cái đã, có lời gì ăn no rồi nói.”

Ba người trong khoảng thời gian ngắn đều trầm mặc ăn, Từ Bình tình cờ liếc món nào, Lục Quân Thừa đều phối hợp gấp cho hẳn. Từ Khôn cảm thấy nuốt không trôi.

Điện thoại Lục Quân Thừa đột nhiên vang lên, hẳn nghiêng người sang che miệng lại nhỏ giọng nghe, được vài giây liền cúp điện thoại.

Nam nhân giải thích với Từ Bình, “Văn Thanh một lát đưa văn kiện tới đây, văn kiện kia cần anh ký tên gấp.”

Từ Bình gật gật đầu, đối với chuyện làm ăn của Lục Quân Thừa hẳn cũng không có bất kỳ ý kiến gì. Từ Khôn cuống hòng phát khô muốn hút điếu thuốc, hẳn theo thói quen sờ sờ túi, nhìn Từ Bình đối diện cùng Lục Quân Thừa, trong lòng cứ nhiên sinh ra ý nghĩ muốn có người yêu.

“Tôi đi rửa tay, hai người tiếp tục ăn.”

Trong nhà vệ sinh hút hai điếu thuốc lá, Từ Khôn hướng trên mặt giội nước lạnh mấy cái định thần.

Từ Bình đã lớn rồi, làm chuyện gì bản thân cũng rõ ràng. Nhìn ra được Lục Quân Thừa đối với hẳn đích xác không giống giả vờ, đứa em trai ngoan ngoãn hiểu chuyện, cứ như vậy để cho người khác bắt cóc. Phân thần trong nháy mắt, Từ Khôn không cẩn thận đụng ngã một người.

Người kia chật vật cúi người xuống nhặt cặp văn kiện rơi xuống đất, áo sơmi ướt đầm dán vào cái eo nhỏ nhắn, Từ Khôn cảm giác mình có thể một tay ôm trọn. Hẳn lấy tay hơi chống đỡ ánh mắt nhả nhận của thanh niên, xin lỗi: “Thật ngại quá, tôi không chú ý có người sau lưng.”

Văn Thanh không thềm để ý cười yếu ớt, vừa nãy thấy người này vóc người to lớn mặt hung hẳn còn tưởng rằng muốn đánh người, không nghĩ tới cứ nhiên nói xin lỗi.

Từ Khôn cũng không lập tức đi ra ngoài, hẳn như bị ma xui quỷ khiến đứng ở cạnh cửa nhìn chằm chằm thanh niên nhả nhận lau chùi ống quần bị nước bắn lên, lại muốn cùng người này tán gẫu đôi câu.

Văn Thanh đem ống quần lau khô ráo, thấy Từ Khôn còn đứng ở cạnh cửa, lễ phép cười cười, “Tôi đi ra ngoài trước.”

“A.” Từ Khôn như vừa tỉnh giấc chiêm bao, “Tôi cũng vừa hay muốn đi ra ngoài.”

Hai người không nói một lời hướng đến phòng ăn chỗ Từ Bình, còn chưa tiến vào, liền thấy Lục Quân Thừa không biết nói cái gì với Từ Bình, Từ Bình bị chọc cho cười híp mắt, sau đó thẹn thùng nghiêm mặt lén lút hôn Lục Quân Thừa một cái.

Văn Thanh: “...”

Từ Khôn: “...”

Phảng phất có mùi cầu huyết đánh trên mặt bọn họ, hai người không tự chủ quay đầu, nhận ra bọn họ đều đang ngó cùng một phương hướng.

Văn Thanh ngoài ý muốn nói: “Tôi đến đưa văn kiện cho ông chủ, anh là...”

“Tôi là anh Từ Bình, Từ Khôn.”

Từ Bình nhìn thấy Từ Khôn và Văn Thanh cùng tiến vào, trợn to mắt: “Anh, anh với Văn Thanh quen nhau à?”

Văn Thanh: “...”

Từ Khôn: “...”

Lục Quân Thừa bật cười, “Chắc là đồng thời tiến vào gặp phải.”

“A ~” Từ Bình nở nụ cười, cảm thấy mình thật là ngu.

Văn Thanh đem văn kiện đưa cho Lục Quân Thừa, nghiêm cẩn nói: “Tôi đã xem kỹ, không có vấn đề.”

Lục Quân Thừa khẽ gạt đầu, lấy bút máy như nước chảy mây trôi kí tên xuống. Sau đó hắn nhìn Văn Thanh nói: “Cậu cũng ngồi xuống cùng nhau ăn cơm đi.”

Văn Thanh liếc nhìn đồng hồ trên tay, thấy thời gian còn đủ, liền mở ghế tựa bên cạnh Từ Khôn ngồi xuống. Lục Quân Thừa cùng Từ Khôn tán gẫu một hồi, không đối chọi gay gắt mùi thuốc súng như trước, ngược lại là nghe thành Từ Khôn đem Từ Bình giao cho Lục Quân Thừa chăm sóc thật tốt.

Từ Bình ăn hơi nhiều, bụng hơi nhô lên. Hắn nhỏ giọng đánh cái chách, Lục Quân Thừa rất nhanh liền chú ý tới.

“Nếu không có việc gì, tôi muốn mang Từ Bình ra ngoài đi dạo một chút, em ấy ăn no rồi, sợ ngồi khó chịu.”

Từ Khôn lắc lắc tay, cho Từ Bình nhanh chóng cùng Lục Quân Thừa đi ra ngoài. Ở đây đối mặt với hắn, chẳng khác nào làm cho nam nhân mẹ goá con cô bị tổn thương.

Trong phòng khách lập tức chỉ còn lại Văn Thanh cùng Từ Khôn, Từ Khôn liếc nhìn Văn Thanh, nói: “Có muốn kêu thêm vài món nữa không?”

“Không cần, tôi ăn không nhiều, thức ăn trên bàn không cần lãng phí.”

Từ Khôn gạt đầu, rót cho mình ly rượu, vừa uống vừa thừa dịp Văn Thanh không chú ý, ngắm đối phương vài lần.

Từ Bình càng đi càng khó chịu, hắn ôm bụng, nói: “Sớm biết đã không ăn nhiều như vậy.”

Lục Quân Thừa khẽ xoa bụng cho hắn, ảo não nói: “Là anh không tốt, thấy cũng không ngăn em lại. Em ở đây chờ anh một lúc, anh đi mua thuốc tiêu cho em.”

Từ Bình ngồi ở trên ghế ngẩn người, lúc này có mưa, mặt đất giờ này đều ẩm ướt. Người đi đường rất ít, ánh đèn u ám chiếu trên đường, một thân một mình rất dễ dàng sinh ra cảm giác cô độc.

Lục Quân Thừa trở về rất nhanh, hắn thấy Từ Bình lẳng lẳng ngẩn người, đi tới đem người ôm vào trong lồng ngực, nói: “Làm sao vậy, tâm tình không tốt?”

Từ Bình lấy ra một viên thuốc ngâm trong miệng, trở tay ôm Lục Quân Thừa nói: “Muốn về nhà.”

Lục Quân Thừa cười ra tiếng, “Lập tức về nhà.”

“Lục Quân Thừa, anh nói anh của em có phải đã tiếp nhận anh không?”

“Khẳng định, hắn đã đem em giao cho anh chăm sóc.”

“A? Sao em không nghe thấy?”

“Em còn không biết ngại, lúc trước là ai tâm tình sốt sắng, kết quả ngồi ăn một hồi, liền hoàn toàn không chú ý người ta nói cái gì.”

Từ Bình bị Lục Quân Thừa nói, thẹn thùng đem mặt vùi vào trong ngực nam nhân, buồn bực không nói lời nào.

Lục Quân Thừa mỉm cười xoa tóc Từ Bình, ôn nhu thuận thuận, nói, “Tiểu ngọc, chúng ta về nhà.”

36. Chương 36: Bộc Lộ Bị Đánh

Lục Quân Thừa nửa đêm nhận điện thoại, khách hàng không hài lòng với nhân viên công ty phải đi đàm phán, yêu cầu hắn tự mình đứng ra hiệp thương giải quyết.

Hắn gọi cho Văn Thanh, bảo đặt vé chuyến bay sớm nhất. Trong lòng nhớ Từ Bình, không muốn đem người đánh thức quá sớm, không thể làm gì khác hơn là gửi tin nhắn cho người yêu, nói cho hắn biết phải xuất ngoại đột xuất.

Từ Bình tám giờ thức, chuyện thứ nhất chính là mở điện thoại di động. Thường ngày lúc này chỉ cần mở ra điện thoại ra đều sẽ thấy tin nhắn của Lục Quân Thừa, ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, chỉ là nội dung cùng với lúc thường không giống nhau.

Biết mình cùng nam nhân phải xa nhau mấy ngày, Từ Bình bắt đầu khó chịu. Chính mình lại lo được lo mất, hắn âm thầm lắc đầu. Ở trong phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt mấy cái, Từ Bình miễn cưỡng lên tinh thần thì thâm, Lục Quân Thừa chỉ là đi ra ngoài làm việc mà thôi, qua mấy ngày sẽ trở lại.

Nói thì nói như thế, trong ngày thường hắn đều cảm thấy được hai người chán ngán, ngày hôm nay vừa mới qua nửa ngày, hắn liền cảm thấy sống một ngày bằng một năm.

Từ Bình ăn không ngon, ở trong cửa hàng nghỉ ngơi không tới mười phút thì nhận được đơn việc liền ra cửa.

Không ngừng làm việc ít nhất có thể tạm thời đem lực chú ý Lục Quân Thừa dời đi, kết thúc một ngày, Từ Bình nhận được năm đơn việc, chờ hắn hết bận, đã hơn bảy giờ.

Hắn vén khăn mặt lên vai lau mồ hôi, rửa tay rồi lấy điện thoại di động ra, một cú điện thoại hay một cái tin nhắn từ Lục Quân Thừa đều không có. Hắn cúi thấp đầu đầu, nhắc theo khí lực toàn bộ thư sướng, cả người yên bẹp.

Về đến nhà, Từ Bình qua loa xào bát cơm rang trứng, ngồi ở trước bàn chăm chăm ăn. Điện thoại di động bị hắn đặt tại trước mặt, nhân tình không chớp một cái nhìn chăm chăm, chỉ lo bỏ qua bất kỳ một tin nhắn nào.

Điện thoại di động đột nhiên sáng ngời, Từ Bình vui vẻ, lập tức mở màn hình kiểm tra. Một giây sau, hắn ử rử cúi đầu nhìn chăm chăm tin nhắn tổng đài, hận không thể đem điện thoại di động nhìn thủng một lỗ.

Từ Bình nhận được điện thoại của ba hắn. Trong nhà xây sửa lại, mặc dù chỉ là từ đầu thôn chuyển tới cuối thôn, nhưng vẫn xếp đặt mấy bàn tiệc rượu.

Từ Bình đã mấy năm chưa có trở về nhà, ba hắn điện thoại làm cho hắn như trong mộng, mãi đến tận lúc ba Từ gọi hắn nhiều lần, hắn mới lấy lại tinh thần.

“Con về, mẹ có không cao hứng không...”

“Không quan trọng, lúc trước ba có hỏi qua bà, ý của bà là nếu con nguyện ý trở về thì trở về. Con ra ngoài nhiều năm như vậy, trở lại thăm một chút cũng tốt.”

“Được, khi nào?”

“Ngày kia.”

Từ Bình một tay kéo va ly da, một tay cầm mấy hộp quà trong buồng xe tìm tới chỗ ngồi của mình. Mấy năm trước hắn dùng tiền trong túi còn sót lại đi đến G thị, ngày hôm nay hắn tâm tình phức tạp, ngồi trên tàu về nhà.

Không phải ngày lễ, trong buồng xe người thưa thớt. Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ quay ngược lại, Từ Bình thở dài, cô đơn đem lùi ra sau. Hắn nhắm mắt dưỡng thần chốc lát, cầm điện thoại lên tùy ý mở lên. Như trước không có tin tức gì.

Sau khi xuống xe tại Z thị, Từ Bình đổi sang xe buýt, đi xe buýt đến thị trấn thì xuống xe, hắn đón chiếc xe ba bánh đi về thôn. Trong trí nhớ cổ hương qua mấy năm đã chậm chậm phát triển.

Lúc này trời mưa xuống đường đất dưới chân liền lầy lội bất kham, muốn đi thị trấn chỉ có thể ngồi xe ba bánh phong bế thôn trang. Đường từ trong thôn đi về thị trấn đầy hắc ín, bên này núi vây quanh còn chưa bị đào mở khai thác, Từ Bình ngồi trên xe ba bánh, nhìn ngọn núi vờn quanh cụm cây xanh biếc, chợt cảm thấy rộng rãi sáng sủa, tâm tình đột nhiên tốt hơn một chút.

Đến làng, Từ Bình gọi điện thoại cho ba hắn. Hắn ở cửa thôn chờ, trong chốc lát liền nhìn thấy một nam nhân trung niên hình dáng lom khom, đi lại tập tễnh đi tới hắn. Từ Bình nhìn người tóc mai hoa râm, viền mắt hơi toả nhiệt, kêu một tiếng ba.

Ba Từ khẽ mỉm cười, giúp đỡ Từ Bình mang đồ. Từ Bình không thể làm gì khác hơn là đem rương hành lý nhỏ đưa cho ba cầm, hắn không mang nhiều quần áo, vali cơ hồ là trống không, so với mấy hộp quà lớn trên tay hắn nhẹ hơn nhiều.

Đi tới trước cửa nhà, cạnh cửa dán câu đối màu đỏ, khuôn cửa ở giữa lại oai hùng uy nghiêm, trên sàn nhà còn có chút xác pháo giấy. Tiến vào sân, trong viện đặt sáu bàn tiệc rượu, giờ khắc này trên bàn ngồi đầy người, nam chơi đoán số, nữ đang tán gẫu, một nhà náo nhiệt. Điều này làm cho Từ Bình có vẻ hơi không thích hợp.

Hắn luống cuống đứng tại chỗ, mãi đến khi trong phòng đi ra một nữ nhân mặc một thân áo hồng, nữ nhân vóc người khá là đầy đặn, bên tay trái nắm tay một hài tử ước chừng năm, sáu tuổi.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Từ Bình liền nhận ra đó là mẹ hắn.

Hắn bỏ qua mấy người ánh mắt tò mò đi vào buồng trong, đem quà đặt lên bàn, hướng mẹ của hắn gật gật đầu.

“Mẹ.”

Hắn bình tĩnh gọi, nguyên bản hắn cho là hắn sẽ rất kích động, đến ngày hôm nay mới phát hiện mình đã có thể bình tĩnh đối mặt.

Thời gian gần tám năm làm cho hắn cùng trong nhà cách quá xa, mẹ trong ấn tượng của hắn tựa hồ so với trước trẻ hơn, ngược lại là ba hắn, già nua đi rất nhiều.

Mẹ Từ ngồi ở trên ghế gỗ quan sát Từ Bình tỉ mỉ toàn bộ, nói: “So với trước đây đẹp trai hơn, vẫn còn làm nghề mở khóa sao?”

“Ừm.”

Mẹ Từ thở dài, “Hiện tại có nhìn, mẹ cũng không hi vọng ở con.” Nàng đem tiểu nhi tử Từ Vọng kêu đến, tràn ngập trìu mến xoa tóc tiểu nhi tử, nói: “Đây là anh con.”

Từ Vọng a một tiếng, nhìn Từ Bình một cái liền xoay người chơi hình vẽ, tựa hồ đối với người anh mới xuất hiện cũng không để ý. Từ Bình tâm lý cười khổ, lại không có quá nhiều thất vọng, hắn vốn là không ôm hi vọng mà tới.

“Nhìn còn nhỏ, năm nay bắt đầu đọc sách, thành tích không tồi, thầy giáo khen nó là có thiên phú.”

Từ Bình: “... Rất tốt.”

Ba Từ lúc này cũng đi vào, cầm trong tay túi thuốc, tìm vị trí ngồi xong, sau đó thổi ra một làn khói, châm lửa lại ừng ục ừng ục hút.

Mẹ Từ ghét bỏ nhìn ba Từ một cái, quay đầu còn nói: “Ba con mấy năm qua sinh ý không tốt, ở địa phương nhỏ này mở khóa, không so được con ở thành phố lớn làm một tuần lễ. Mẹ đối với con cũng không yêu cầu gì, con muốn thế nào cũng được, chỉ hy vọng con duy trì mỗi tháng gửi tiền về, Từ Vọng bắt đầu đọc sách, trong nhà tiêu xài nhiều.”

“Được.”

Ba Từ nhìn Từ Bình một cái, đột nhiên lắc đầu thở dài. Mẹ Từ nghe tiếng, liếc ba Từ một cái, giọng the thé nói: “Ông ở đây âm dương quái khí cho ai xem.”

Ba Từ ừng ục ừng ục rút ra khói không lên tiếng.

Mẹ Từ lại hỏi Từ Bình: “Con tuổi cũng không nhỏ, ba con năm đó cỡ tuổi này đã có con, bây giờ đã tìm được đối tượng chưa?”

Từ Bình ngẩn ra, trong lòng do dự mãi, vẫn là quyết định nói cho bọn họ biết.

Hắn gật gật đầu.

Mẹ Từ hỏi: “Gia cảnh thế nào, cô gái bao nhiêu tuổi?”

Từ Bình cắn môi dưới, nửa ngày lấy hết dũng khí, nói: “Không phải nữ, người con yêu là nam.”

Mẹ Từ cùng ba Từ đồng thời ngẩn người, tẩu thuốc trên tay ba Từ thậm chí rơi xuống đất, phát ra tiếng vang.

Mẹ Từ lấy lại tinh thần, không thể tin hỏi: “Nam? Con và nam nhân cùng nhau?”

“Dạ...”

Mẹ Từ âm thanh đột nhiên cất cao, âm thanh gọi: “Đầu óc mày bị nước vào hả? Từ nhỏ đã không thông minh, ở bên ngoài làm việc nhiều năm như vậy, hiện tại càng sống càng đi lùi, một điểm tiến bộ cũng không có. Còn yêu thích nam nhân, mày có phải là muốn làm ông già thổ đế?!”

“Mẹ —— ”

“Đừng gọi ta là mẹ, thực sự là đủ mất mặt, mày không sợ bị người ta đàm tiếu, ta còn sợ đây!”

“... Con là thật lòng yêu anh ấy, chúng con đã cùng nhau gần nửa năm.”

Mẹ Từ cực kỳ tức giận, tiện tay đi tới cạnh cửa bể điều hàng thủ công đan bằng tre, không nói hai lời hướng trên người Từ Bình đánh. Từ Bình thân thể co rụt lại, hai đầu gối cúi xuống, quỳ trên mặt đất.

Hắn cắn răng chịu đựng từng roi rơi xuống, bình tĩnh nói: “Con thật sự rất yêu anh ấy, tụi con đã quyết định cả đời cùng nhau nữa.”

“Yêu thích, yêu thích nam nhân có thể coi như ăn cơm? Nữ nhân tốt không muốn, lại coi chính mình là nữ nhân cho nam nhân làm, mày không cầu tiến, làm sao cứ như vậy? Ta đánh chết mày, đánh chết mày coi như không sinh ra mày.”

Từ Bình rũ mắt, trầm mặc không nói.

Ba Từ không nhìn nổi, dùng sức quăng tẩu thuốc trên đất, đi tới nắm lấy tay mẹ Từ, đem hàng thủ công đan bằng tre gấp lại, ném ra ngoài.

“Bà nháo đủ chưa, con đã lớn rồi, làm việc nhiều năm như vậy có ý nghĩ của chính mình, người ta ở thành phố lớn không có việc gì, tại sao tới bà liền thành tiện thành không cầu tiến.”

Ba Từ còn nói: “Bà chê nó không cầu tiến, tôi lúc đó chẳng phải cũng không cầu tiến, tôi không cầu tiến nhiều năm như vậy, bà tại sao lại còn gả cho tôi.”

Mẹ Từ mắt đỏ phi ba Từ một tiếng, tức giận không muốn nói chuyện, quay người đi ra ngoài. Trong phòng còn lại Từ Bình cùng ba Từ.

Ba Từ đem Từ Bình đỡ dậy, nhẹ nhàng sờ sờ cánh tay hắn, nói: “Mẹ con bà đã nhiều năm như vậy, vẫn là cái tính khí kia, ba cũng không hi vọng bà thay đổi, con cũng đừng để trong lòng. Công việc này a, đủ nuôi

gia đình sống tạm, có thể đồng thời đem nhật tử quá tiếp cũng gần được. Chính con rõ ràng con đang làm gì, ba cũng không yêu cầu con cái gì, tự mình lo cho mình mới cần thiết nhất.”

Từ Bình gật gật đầu, lén lút lau nước mắt, mắt đỏ vành bên trong ví tiền lấy ra một cái thẻ ngân hàng.

“Ba, tấm thẻ này ba cầm đi, đây là anh ấy cho con dùng, anh ấy mỗi một khoảng thời gian đều sẽ gửi tiền vào đó. Con chưa từng dùng tiền trong thẻ, hôm nay muốn lấy cho ba mẹ, coi như là...”

Từ Bình dừng một chút, then thùng cười cười, nói: “Coi như là con dâu phụng dưỡng cho ba mẹ, mỗi tháng con cũng sẽ gửi tiền về, nếu như ba mẹ có cần dùng gấp, cũng có thể gọi điện thoại nói cho con biết.”

Ba Từ viên mắt toả nhiệt, vỗ vỗ vai Từ Bình.

“Con ngoan... Nam nhân kia có tốt với con không?”

Từ Bình đỏ mặt gật đầu, nhỏ giọng nói: “Rất tốt...”

Ba Từ vui mừng nở nụ cười, liền vội vàng gật đầu.

Vội vã mà đến, vội vã mà đi, Từ Bình buổi chiều liền rời đi. Nơi này mặc dù là nhà của hắn, nhưng không cho hắn đất dung thân.

Hắn kéo va ly da đứng ở cửa thôn chờ xe, quay đầu lại sâu sắc nhìn nơi hắn từng sinh ra và lớn lên, hắn có dự cảm, đời này hắn sẽ không còn bước đến nơi này một lần nào nữa.

37. Chương 37: Vì Yêu Đi Theo

Lục Quân Thừa vừa xuống máy bay, mí mắt phải vẫn luôn giật không ngừng. Hắn mở điện thoại gọi cho Từ Bình, không gọi được.

Trong lòng bỗng nhiên lo lắng, hắn ngồi xe trực tiếp chạy về nhà, ở nhà tìm một vòng cũng không gặp người. Hắn liền chạy đến cửa hàng của Từ Bình, cửa hàng đóng chặt, trước cửa dán một tờ giấy, đến gần nhìn, mới biết Từ Bình đi về nhà.

Lục Quân Thừa lấy điện thoại di động kiên nhẫn gọi cho Từ Bình, đến lần thứ bốn mươi chín, rốt cục cũng gọi được.

“Từ Bình!” Nam nhân có chút tức giận gầm nhẹ, “Tại sao lâu như thế mới nhận điện thoại?”

Từ Bình buồn buồn ôm hành lý núp ở dưới ô, bên này mưa to, âm thanh cách điện thoại nghe không rõ.

“Tín hiệu không tốt, đang trên đường trở về xe bị hư, hiện tại đang ở ven đường chờ xe.”

Lục Quân Thừa nhíu mày, vội vàng hỏi: “Em có bị thương không, anh đi đón em.”

Từ Bình nghe Lục Quân Thừa nói muốn tới đón hắn, a một tiếng, chặn lại nói: “Không cần đến, em đợi thêm hai, ba tiếng là có thể lên xe.”

“Bây giờ em đang ở chỗ nào?”

Từ Bình hút háp cái mũi, trả lời: “Thị trấn trên đường đi về thành phố Z, bên này ít xe, đã có mấy hành khách khác đón xe buýt đi rồi, hiện tại tài xế đã liên lạc công ty vận chuyển, em có thể ở chỗ này chờ.”

“Gần chín giờ rồi, ở chỗ em trời đang mưa à?”

“Ân, mưa rất lớn.”

“Có lạnh hay không, có mang áo khoác không, có đói bụng không?”

Từ Bình nheo mắt lại âm thầm cười một cái, trong núi đêm nhiệt độ thấp, hắn mang quần áo căn bản không đủ chống lạnh. Nhưng vừa nghe tiếng Lục Quân Thừa hắn liền đặc biệt thỏa mãn.

“Không lạnh, em mới vừa ăn bánh mì.” Trên thực tế hắn chưa ăn gì cả.

“Em tự chăm sóc bản thân thật tốt, bảo đảm điện thoại di động không hết pin, anh có việc, một hồi sẽ liên lạc lại với em.”

Nói xong, Lục Quân Thừa cúp điện thoại. Từ Bình chép chép miệng, nhìn điện thoại di động chốc lát, nghĩ thầm hắn thật sự bận, bận đến nỗi bây giờ không có thời gian cùng mình trò chuyện, nếu lúc này nam nhân có thể bởi hắn nói chuyện thì tốt rồi, thời gian chờ đợi cũng sẽ không dài như vậy, ài.

Lục Quân Thừa đặt vé máy bay đi thành phố Z sớm nhất có thể, sau khi hạ xuống trực tiếp lên xe đã an bài trước, đi theo hướng thị trấn mà Từ Bình nói. Hắn đã sớm đem gia đình Từ Bình điều tra rõ ràng, vốn định tới gần tết chọn thời gian thích hợp sẽ đến, không nghĩ Từ Bình tự đi về trước, cũng không chờ mình.

Tài xế nói cho hắn biết sau một tiếng rưỡi có thể đến thị trấn, Từ Bình đứng ở trên đường, có lẽ sẽ sớm gặp được. Lục Quân Thừa liền nhanh chóng gọi cho Từ Bình.

Từ Bình nhàm chán tại chỗ cũ chờ xe, mưa quá lớn, ống quần bị hắn xắn lên đến trên đầu gối, giày đã bị nước mưa thấm ướt thành hai cái thuyền nhỏ.

Trong núi cây cối nhiều, lá cây bị nước mưa đánh sa sa vang vọng. Trên đường trong hầm tập hợp vài vũng nước lớn, xe qua đường tài xế không có đạo đức, xe một khi đi quá nhanh, Từ Bình bọn họ nhất thời bị bắn tung tóe. Lúc này từng mảng từng mảng sương mù bốc hơi trong núi, sắc trời vốn đã đen, xa xa nhìn lại, ngoại trừ đèn xe, cái gì cũng đen thui lụi, đưa tay không thấy được năm ngón.

Hắn không dám mở điện thoại di động, sợ lãng phí pin, Lục Quân Thừa nói gọi điện thoại cho hắn thì nhất định sẽ gọi. Hai tiếng rưỡi qua đi, điện thoại di động vang lên. Từ Bình thấy là Lục Quân Thừa, khóe miệng nhếch, liền tiếp điện thoại.

“Anh hết bận rồi à?”

Lục Quân Thừa cười nhẹ, nói tên ngốc.

Từ Bình nói: “Nói chuyện cẩn thận.”

“Anh đã ngồi trên xe đến chỗ em, chờ anh.”

Từ Bình khô khan nói: “Anh, tới đây?”

“Àn, ở trên đường.”

Từ Bình nghe trong lòng cảm xúc ngổn ngang, lại không muốn để Lục Quân Thừa vì mình bồn ba liên kích động đến không kiềm chế được.

“Anh chú ý an toàn, em chờ anh.”

Lục Quân Thừa yêu thích câu “em chờ anh”, hỏi Từ Bình: “Điện thoại di động pin còn nhiều hay ít?”

Từ Bình vừa nhìn, đáp: “Còn ba phần.”

“Vậy anh cùng em nói chuyện, nói xong có thể nhìn thấy em.”

Từ Bình ngây ngốc cười khế, đột nhiên gật gật đầu. Hắn áp điện thoại cùng Lục Quân Thừa câu được câu không trò chuyện, đôi mắt chuyên chú nhìn chằm chằm tình hình giao thông, thời gian này xe đi qua rất ít, bởi vậy chỉ cần Lục Quân Thừa đến, không khó nhận ra.

Hành khách cùng Từ Bình chờ xe thấy hắn luôn gọi điện thoại, thiện ý trêu ghẹo: “Cùng bạn gái gọi điện à, điện thoại di động không rời tay.”

Từ Bình che lên điện thoại di động thẹn thùng gật gật đầu, tiếp tục cùng Lục Quân Thừa nói lặng lẽ nói. Lục Quân Thừa ở đầu bên kia nghe thấy, cười nói: “Anh là bạn gái, àn?”

Từ Bình bên tai đỏ lên, mặt nhất thời nóng ran, hần yếu ột nguy biện nói: “Người khác hỏi em cũng không thể không trả lời, như vậy không lẽ phép...”

Nam nhân cười nhạo, “Xem anh một hồi làm sao trừng trị em.”

Lục Quân Thừa nói xong, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Từ Bình đứng ở ven đường. Hần bảo tài xế dừng xe, lấy dù ra thẳng tắp đi tới. Mưa đã bớt, chỉ còn mưa bụi, Từ Bình thấy nam nhân hướng hần đi tới.

Hần quay đầu, nói với tài xế đại thúc một tiếng có người tới đón, liền như con thỏ nhỏ, một bước nhảy một bước chạy ra hướng nam nhân, trong lòng khỏi nói cao hứng bao nhiêu.

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình nửa người ướt nhẹp, thân thủ thăm dò qua sờ sờ mặt người yêu.

Hần trách: “Thật lạnh, còn gạt anh nói không lạnh, áo khoác em đâu, em là tên nhóc lừa đảo.”

Từ Bình ngượng ngùng, bị Lục Quân Thừa kéo vào trong xe. Lục Quân Thừa lấy khăn lông khô cho Từ Bình lau người, cúi người xuống sờ lên chân của hần, rất lạnh.

Hần bảo Từ Bình cởi giày, gọi tài xế kéo băng chặn lên. (là loại kính che trong oto ngăn phía trước với phía sau)

“Trong vali có quần không?”

“Có.”

“Đem quần ướt cởi ra, đổi quần khác.”

Từ Bình mắt liếc băng che, đối với Lục Quân Thừa nghe lời răm rắp.

Lục Quân Thừa sợ Từ Bình lạnh, cũng không đùa hần, chờ người yêu thay xong quần, sờ sờ áo hần có chút ẩm ướt, giục: “Áo cũng thay.”

“... Không có gì, chỉ ướt một chút.”

Sợ Lục Quân Thừa xoắn xuýt, hần thân thủ ôm eo nam nhân, dúm đầu vào cổ của hần, ngoan vô cùng.

“Anh đã đến rồi em thật cao hứng.”

Lục Quân Thừa cầm khăn lông khô lau tóc Từ Bình, “Anh không có một chút nào cao hứng, em về nhà mà không chờ anh đi cùng, chính mình đi lại còn xảy ra tai nạn xe, may mắn là em không có chuyện gì, em không thể vì anh mà tiết kiệm một chút tâm sao?”

“Xin lỗi... Anh là vừa xuống máy bay liền đến à?”

Lục Quân Thừa tức giận nói: “Em nói xem.”

Từ Bình trong lòng càng thêm áy náy, nắm thật chặt cánh tay nam nhân, đem mình dán thật chặt.

Đến thành phố Z, bọn họ trực tiếp đi đến khách sạn Lục Quân Thừa đặt trước.

Nam nhân nắm tay Từ Bình, nói: “Cùng tắm.”

“A? Cái đó, anh tắm trước đi, em, đói bụng rồi, ăn no lại tắm.”

Lục Quân Thừa nhú mày, hồ nghi đem Từ Bình từ trên xuống dưới liếc qua một lần, khép mắt nói: “Em có chuyện gạt anh?”

Từ Bình xua tay, “Không có a! Em làm gì có chuyện giấu anh.”

“Vậy được, chúng ta trước tiên ăn cơm, ăn no rồi cùng tắm rửa.”

Từ Bình: “...”

Thấy Từ Bình có bộ dáng này, Lục Quân Thừa cũng không nói, trực tiếp tiến lên đè Từ Bình, đem y phục của hần cởi bỏ.

Lúc ở trên xe đổi quần không thấy hần thẹn thùng, lại không chịu thay áo, đến đây không muốn cùng mình tắm rửa, rõ ràng che giấu không muốn để cho hần nhìn thấy thân thể, nhất định là có chuyện.

Đem Từ Bình lột sạch, trên cái lưng trắng như tuyết dẻo dai đều là từng đạo từng đạo vết tích màu đỏ. Nam nhân nhẹ nhàng xoa xoa tại chỗ có vết tích rõ ràng, nhủu lông mày nghiêm túc hỏi: “Trong nhà đánh?”

Từ Bình nhẹ nhàng đáp một tiếng, “Em nói với gia đình em đang yêu nam nhân.”

Lục Quân Thừa ngón tay nắm chặt, trong lòng bủn rủn, hôn sau lưng người yêu một cái: “Tại sao không chờ anh?”

“Em chỉ tưởng là về thăm nhà một chút, sau khi tới gia đình lại hỏi, em liền quyết định nói cho bọn họ biết. Anh yên tâm, bọn họ không có làm khó em, ba em...” Từ Bình nhợt nhạt cười ra tiếng, nói: “Ba em còn hỏi anh có tốt với em không?”

Lục Quân Thừa hừ nhẹ, “Anh không tốt với em thì tốt với ai đây.”

“A, em còn đem thẻ ngân hàng anh cho em đưa cho bọn họ, anh không giận chứ?”

Lục Quân Thừa xoa tóc Từ Bình, “Không giận, thẻ của em, em muốn làm sao cũng được, anh đi mua chút thuốc trở về, em ở đây ăn đồ ăn chờ anh.”

“Được.”

Lục Quân Thừa hôn Từ Bình một cái liền đi ra ngoài.

Từ Bình đem bụng lấp đầy, tắm xong, vết thương sau khi được bôi thuốc, mắt đã không mở nổi. Lục Quân Thừa trong điện thoại giao phó xong chuyện công ty, liền ôm Từ Bình nằm trên giường, lòng tràn đầy trĩu mến hôn hôn. Vừa hôn xong, Từ Bình mơ mơ màng màng nằm nhoài trên thân nam nhân, mí mắt trầm vén không lên.

“Ngủ đi, ngày mai phía sau lưng sẽ hết đau.”

Lục Quân Thừa hơi rung lồng ngực làm Từ Bình cả người tê dại, chóp mũi toàn bộ là khí tức khô mát của nam nhân, hần co thân thể đem mình dính sát nam nhân, nơi này làm hần ấm áp an ổn.

“Tên gốc...”

Hần mơ hồ nghe nam nhân ghé vào lỗ tai hần nói chuyện.

“Chuyển tới cùng anh ở có được không?”

Từ Bình gãi gãi lỗ tai, lẩm bẩm quay đầu ngủ tiếp.

“Có được hay không?” Nam nhân không thôi lại hỏi một lần.

“... A... Được.”

38. Chương 38: Phòng Thử Quần Áo

Dựa theo dự định ban đầu, Từ Bình chuẩn bị mua cho mình một chiếc oto. Hần lên mạng tìm tin tức, Lục Quân Thừa đi vào, thoáng nhìn thấy trang web, liền hỏi: “Muốn mua xe à?”

“Àn, có xe lúc trời lạnh hay trời mưa, đi ra ngoài làm việc không có phiền phức.”

Lục Quân Thừa suy tư, hần nhìn Từ Bình nói: “Anh có một bạn học kinh doanh xe hơi.”

Từ Bình từ màn hình vi tính ngẩng đầu lên, mắt đen như nước trong veo nhìn nam nhân, “Đem số điện thoại của hần cho em được không?”

Lục Quân Thừa mỉm cười, sờ sờ tóc Từ Bình, nói: “Chờ anh đi tìm một chút, một hồi đưa cho em.”

Bạn học cũ tiếp điện thoại của Lục Quân Thừa, khá là bất ngờ, hần cười nói: “Lục thiếu cư nhiên gọi điện thoại cho tôi, thụ sủng nhược kinh a.”

Lục Quân Thừa bật cười, “Có chuyện muốn nhờ anh giúp, ngày khác rảnh rồi hẹn anh đi uống rượu.”

“Người yêu của tôi định mua xe, em ấy tương đối bướng bỉnh, không chịu dùng tiền của tôi. Tôi dự định mua xe mới, anh tìm người đem xe hơi trang trí cho ”cũ” một ít, thoát nhìn như xe dùng rồi là được, sau đó giảm giá rồi bán cho em ấy.”

Bạn học cũ nghẹn lời, một hồi lâu sau nở nụ cười, nói: “Quả nhiên là người của Lục thiếu, rất có... cá tính.”

Lục Quân Thừa trầm thấp cười ra tiếng, bắt đầu dĩ nói: “Có lúc muốn làm em ấy vui lòng đều không thể quang minh chính đại, phải hao tâm tổn sức.”

Bạn học cũ cảm khái, không hiểu lắm tình yêu của bọn họ.

“Lục thiếu yên tâm, tôi tuyệt đối đem sự tình làm thỏa đáng. Hai ngày nữa là có thể lại đây lấy xe.”

Đem sự tình an bài xong, Lục Quân Thừa đi vào thư phòng từ phía sau ôm Từ Bình vào trong ngực.

Hắn hôn một cái lên lỗ tai người yêu, nói: “Anh đem số điện thoại cho em, em cùng hần bàn bạc, nếu gặp phải vấn đề, thì tới hỏi anh.”

Từ Bình quay người ôm chặt nam nhân, đôi mắt đen bóng nhìn chăm chú vào đối phương, chân thành nói: “Cảm ơn anh.”

Một tiếng cảm ơn, không chỉ là cảm ơn Lục Quân Thừa giới thiệu người cho hần, mà còn cảm tạ nam nhân không trực tiếp nhúng tay chuyện này, để cho mình đi giải quyết, giả như chuyện gì Lục Quân Thừa cũng đứng ra hỗ trợ, hần thật sự vì thế mà xấu hổ bất an, thấy mình phi thường vô dụng.

Lục Quân Thừa hơi cúi đầu, mềm nhẹ ngậm môi Từ Bình, chậm rãi mút vào, Từ Bình thở hổn hển hơi há miệng, hần liền thừa lúc vắng mà vào, trong miệng người yêu tùy ý phiến quấy, quần lấy đầu lưỡi mềm mại của đối phương nếm đùa.

Từ Bình bị Lục Quân Thừa hôn đến đại não thiếu dưỡng khí, hần động động mũi dùng sức hô hấp, chỉ cảm thấy khí không hút vào trong lồng ngực mà lại bị đè ép không còn.

Hần vỗ nhẹ lưng nam nhân, mềm mại mơ hồ nói: “Đủ, được rồi...”

Lục Quân Thừa lòng tốt buông tha đôi môi Từ Bình, bàn tay liền nhào nặn cái mông của đối phương, mãi đến khi hài lòng mới đem người buông ra.

Hần thấp giọng kề sát bên tai Từ Bình uy hiếp, “Lần sau còn dám nói cảm ơn anh, trực tiếp XXX em làm đến không xuống giường được.”

Từ Bình hai má ửng hồng, đối với Lục Quân Thừa bá đạo cảm thấy vô lực ức chế nhưng cũng vui vẻ.

Sau khi Từ Bình đi đến công ty của bạn học cũ Lục Quân Thừa, dưới sự đề cử cất lực của bạn học cũ, đã bỏ tiền mua được một chiếc “oto cũ”.

Hần xế chiều hôm đó lái xe về nhà, tuy nói đây chỉ là một chiếc xe cũ, nhưng dù sao cũng là hần bỏ tiền của mình mua chiếc xe đầu tiên, vui sướng trong lòng tự nhiên không cần nhiều lời, hận không thể nằm trong xe ngủ một đêm.

Bởi vì ở chung với Lục Quân Thừa, hàng tồn kho trong cửa hàng hần không thể đều đưa đến, cho nên hần lái xe về tiệm dời một số hàng thả ở trong xe.

Hắn để xe bên chỗ Lục Quân Thừa, cũng không cần mỗi ngày làm việc đều phải về tiệm một chuyến lấy hàng.

Lục Quân Thừa tan tầm về nhà, phát hiện Từ Bình còn chưa trở lại. Hắn gọi điện thoại cho người yêu, mới biết hắn đang bận việc trong cửa hàng.

Nam nhân không được xía vào, nói: “Anh nấu vài món trước, một hồi chờ em về cùng ăn.”

“Được!” Từ Bình cao hứng, ngữ khí hiện ra đặc biệt nhảy nhót.

Lục Quân Thừa thấy Từ Bình cao hứng, trong lòng cũng vui vẻ, giữa chân mày mở ra, hắn nói: “Trở về sớm một chút, anh đói, chờ em.” Sợ Từ Bình không nhớ, còn nói: “Em không trở lại anh sẽ không ăn.”

Từ Bình bất đắc dĩ nở nụ cười, thỏa hiệp nói: “... Được.”

Khí trời dần dần chuyển lạnh, Lục Quân Thừa tính toán muốn cùng Từ Bình ra ngoài mua quần áo mùa đông.

Từ Bình nghe thấy, lẳng lẳng nói câu: “Tùy tiện mua không được sao.”

Nam nhân lắc đầu một cái, hai tay nâng hai má người yêu, mãi đến khi mặt hơi đỏ lên, mới nói: “Thật sự là tiểu ngốc, một điểm lẳng mạn cũng không có.”

Từ Bình không tìm được manh mối, thực sự không nghĩ ra mua quần áo có cái gì lẳng mạn. Bất quá thấy Lục Quân Thừa không vui, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng cuối tuần cùng hắn ra ngoài mua quần áo.

Cuối tuần, Lục Quân Thừa mang theo Từ Bình đi đến trung tâm mua sắm, đây là lần thứ hai Từ Bình tới nơi này, hắn đi theo nam nhân, trong lúc hoảng hốt nhớ tới lần trước bọn họ ở đây trao đổi nhẫn.

Lục Quân Thừa chọn vài bộ quần áo, thoả mãn gật đầu, xoay người thấy Từ Bình ngẩn người, xoa xoa mái tóc mềm mại của hắn, dở khóc dở cười nói: “Đi tới nơi này cũng có thể ngẩn người, chẳng lẽ mị lực của anh thật sự thấp xuống.”

“Không, không có. Là em thất thần thôi.”

Nam nhân thở dài, nắm tay Từ Bình đi tới phòng thử quần áo: “Đến, cùng anh thử bộ y phục này.”

Bên trong phòng thử quần áo, Từ Bình cầm quần áo thấy Lục Quân Thừa không nhúc nhích nhìn hắn, buồn bực hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chờ em thay quần áo nha.”

“A... Anh không thay sao?”

Nam nhân nháy mắt mấy cái: “Chờ em rồi đến lượt anh đổi lại.”

Vì vậy Từ Bình chỉ có thể ở trước ánh mắt sáng quắc của nam nhân, cứng ngắc mở cúc áo, Lục Quân Thừa nhìn hắn chậm chạp, thẳng thắn tiến lên hỗ trợ.

Từ Bình tai nhiệt, ngẩng đầu, a a: “Em, em tự làm.”

Lục Quân Thừa nhếch miệng nở nụ cười, “Em quá chậm.”

Nam nhân ngón tay như có như không tiếp xúc da thịt Từ Bình, xẹt qua hai điểm trước ngực hắn, liền quay người cầm quần áo lên mặc cho Từ Bình.

Lục Quân Thừa vòng qua cái eo nhỏ gầy của người yêu, nhìn chăm chú vào người toàn thân trong gương, tán thưởng nói: “Nhìn rất đẹp.”

Từ Bình cổ bắt đầu nổi lên hồng nhợt, hần liếc trong gương hai người ở chung với nhau, ngượng ngùng dời ánh mắt, hỏi: “Anh không thay sao?”

“Anh tự thấy cái áo này nhỏ, cho em thay đến lượt anh càng cảm thấy hứng thú.”

Từ Bình: “...”

Lục Quân Thừa hơi cúi người, dán vào tai Từ Bình, thấp giọng nói: “Giữa người yêu đưa quần áo, kỳ thực có một câu trả lời hợp lý.”

Từ Bình trong lòng run lên, theo bản năng không muốn biết thuyết pháp này.

Nam nhân trầm thấp cười, trên vành tai người yêu khê cắn, nỉ non: “Đưa quần áo cho người yêu, là vì đem đối phương lột sạch, sau đó —— ” (Đại Thừa, tui khinh bỉ anh!!)

“Anh, anh không thể đứng đắn một chút sao.”

Từ Bình hơi giãy dụa, trong lòng đột nhiên bốc lên một loại linh cảm không lành: Lục Quân Thừa không phải là muốn ở đây chứ...

Nam nhân dùng tay chụp tay Từ Bình ở phía trên, vặn thân thể của đối phương đối mặt với mình, hướng phía trước ép một chút, người yêu liền bị hần dễ dàng nhốt lại. Thân thể hai người chặt chẽ không thể tách rời, Từ Bình vừa thẹn vừa hoảng loạn.

Hần nhỏ giọng lắp bắp nói: “Không được, không thể ở đây...”

Lục Quân Thừa đem chân tiến vào giữa hai đùi Từ Bình, rữ mắt hỏi: “Không thể ở đây... XXX em?”

Từ Bình cắn môi không nói lời nào, đôi mắt ủy khuất trừng nam nhân. Khóe mắt hần ửng hồng, mũi hít hít, ủy khuất đáng thương nhìn làm Lục Quân Thừa muốn đem người làm liền ở đây. Bất quá hần không nỡ.

Hai người cọ thân thể hôn mười mấy phút mới tách ra, lúc dính dính nị nị tách ra, nam nhân liếm láp sợi chỉ bạc trên khóe miệng người yêu. Lục Quân Thừa thả tay Từ Bình ra, đem người ôm vào trong ngực như an ủi động vật nhỏ.

Từ Bình ngộp nói: “Em nóng quá.”

Lục Quân Thừa thở dài, “Anh cũng nóng, sớm biết sẽ không đùa em.”

Thực sự là tự mình làm vậy thì không thể sống được a, đem thân thể của chính mình đốt lửa, hiện tại không diệt được. Vì vậy hai cái dục vọng hỏa đốt thân người từ trung tâm mua sắm chạy về nhà, mới vừa vào cửa, không kịp chờ đợi liền dính vào một khối.

Từ cửa đến ghế sofa đến buồng tắm đến phòng ngủ, mấy lần tiếp tục gây sức ép, Từ Bình mệt đến cả người mềm nhũn co quắp ở trên giường không nhúc nhích. Lục Quân Thừa đem Từ Bình dọn dẹp sạch sẽ, chính mình lỏa thể lên giường vòng tay ôm người yêu nghỉ ngơi.

Từ Bình ngủ say trước, mơ mơ màng màng nhìn nam nhân một cái, nói: “Em đem rất nhiều đồ trong cửa hàng để trong xe, như vậy sau này sáng sớm là có thể cùng anh ngủ nhiều nửa giờ.”

“Tốt, kỳ thực em có thể đem đồ vật chuyển tới bên này, kho dưới lòng đất bỏ không, em muốn để nhiều hay ít hàng thì để.”

Từ Bình khê lắc đầu, nói lầm bầm: “Em là nam nhân, không thể cái gì cũng dựa vào anh.”

Lục Quân Thừa cúi đầu hôn trán Từ Bình một cái, than thở: “Tiểu ngốc quật cường.” Tiếp có vỗ sau lưng tiểu ngốc, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Mãi đến tận vài năm sau, Từ Bình biết chuyện xe của hần là do Lục Quân Thừa mua xong sai người an bài, tất nhiên là cảm động đến rối tinh rối mù, liền lừa nam nhân đến trên giường, ân ân ái ái một phát.

39. Chương 39: Khăn Quàng Cổ Phong Ba

Cuối năm, Lục Quân Thừa bận đến cơ hồ mỗi ngày đều tăng ca tới hơn mười giờ tối mới về, ngược lại Từ Bình lúc này tương đối thanh nhàn.

Buổi chiều hắn đi mua sắm, lúc đi qua quầy hàng len sợi, dưới chân như bị dính lấy, đứng tại chỗ nhìn chăm chăm len sợi, mắt không chớp cái nào.

Khí trời chuyển lạnh, hắn ra ngoài đều phải mặc quần áo giữ ấm cùng áo lông, nhưng Lục Quân Thừa chỉ mặc một cái áo sơ mi một tấm áo vét, hắn nhiều lần dặn nam nhân mặc dày một chút, mỗi lần nói xong đều bị đối phương xoay chuyển đề tài, cuối cùng lừa đến trên giường tiến hành vận động.

Sau khi cô bán hàng giới thiệu, Từ Bình nghiêm mặt tai ứng hồng chọn xong len sợi cùng móc đan, lúc tính tiền bị tiểu cô nương chọc vài câu, hắn không thể làm gì hơn là trả lời qua loa lấy lệ, nói là em gái nhờ hắn mua.

Từ Bình muốn tự tay đan cho Lục Quân Thừa một cái khăn quàng cổ, sợ bị nam nhân trêu chọc, hắn đem len sợi giấu đi, lên mạng tìm hướng dẫn đan khăn quàng cổ các loại. Không ngờ vẫn là bị Lục Quân Thừa phát hiện. Nam nhân trong thư phòng xem tư liệu, Từ Bình đốt nát, quên xóa lịch sử tìm kiếm.

Lục Quân Thừa mở ra “Khăn quàng cổ các loại đan pháp bách khoa toàn thư” “Hướng dẫn đan khăn quàng cổ thích hợp với nam sinh”, sau khi xem xong khoe miệng ngẩng lên rất cao, trong lòng nóng hằm hập mềm mại, như uống được rượu ngon, cả người cao hứng lâng lâng.

Từ Bình buổi chiều trở về, vừa vào cửa liền thấy nam nhân dựa vào trên ghế sa lon.

Hắn kinh hỉ nở nụ cười, hỏi: “Hôm nay không cần tăng ca sao?!”

Lục Quân Thừa nhìn chăm chú vào người yêu cười yếu ớt, hướng hắn ngoắc ngoắc tay, Từ Bình liền ngoan ngoãn đi tới bên cạnh hắn.

Nam nhân đem người yêu ôm tới trước người, cúi đầu vào bên hông Từ Bình. Liên tục tăng ca hơn nửa tháng, mỗi ngày đi sớm về trễ, làm cho hắn hơi uể oải. Từ Bình an tĩnh đứng thẳng người, ngón tay xoa trên tóc Lục Quân Thừa.

“Có phải là mệt mỏi không? Em pha nước nóng cho anh tắm, một lát ăn xong rồi đi ngủ có được không?”

Lục Quân Thừa thân mật chà xát lồng ngực Từ Bình, “Có em ở đây, không mệt mỏi.”

Từ Bình trong lòng nóng lên, không muốn xa rời cùng nam nhân ôm một chút, sau đó xoay người đi vào phòng tắm pha nước nóng. Chờ hắn pha xong nước nóng, lại tìm áo ngủ cho nam nhân, quay đầu lại liền thấy nam nhân đã toàn thân xích lửa đi tới.

Từ Bình mũi dâng lên một dòng nước nóng: “...”

Lục Quân Thừa lửa thể đến nay đối với hắn là lực đánh thị giác lớn vô cùng, hắn ần ần chớp mũi, hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn sàn nhà nói: “Anh tắm trước đi... em đi làm cơm.”

Nhắc chân vừa định đi, không ngờ bị nam nhân nắm vai lại, cánh tay đường nét trôi chảy bắp thịt rắn chắc nằm ngang ở trước mắt hắn.

Từ Bình không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, thậm chí có thể nghe được âm thanh khát khao mãnh liệt.

Hắn lẩm bẩm: “Đừng làm rộn, mệt mỏi thì nhanh chóng nghỉ ngơi, có được không...”

Lục Quân Thừa than thở, ánh mắt ủy khuất nhìn chăm chăm người yêu, dục vọng bất mãn nói: “Mệt mỏi cũng muốn làm em.”

“...”

“Anh nói thật, chúng ta đã hơn nửa tháng chưa có làm.”

Vật kia của nam nhân đã phần chần lên hướng trên người Từ Bình cọ cọ, không chút nào cảm thấy xấu hổ.

Từ Bình nhúc đầu nhìn Lục Quân Thừa, kèm chế trong lòng nổi lên gợn sóng, nhỏ giọng đáp ứng: “Vậy chờ anh tắm xong ăn cơm tối... muốn thế nào cũng được...”

“Ai, được!” Chính đang chờ câu này đây.

Lục Quân Thừa cao hứng hôn mặt Từ Bình một cái, chân dài nhấc lên, tâm tình khoái trá ngồi trong bồn tắm xoa tẩy.

Sau khi ăn uống no đủ, Từ Bình bị Lục Quân Thừa ôm trở về phòng.

Sau đó hắn thấy mấy cuộn len ở phía dưới chân cùng móc đan...

Từ Bình: “...”

Mặt thì ửng hồng, lỗ tai nóng hừng hực.

Đây không phải là len sợi hắc mua, nam nhân nhìn chằm chằm hắn tựa như cười mà không phải cười, đoán không được đây là ý nào, hắn thật sự là kẻ ngu si.

“Anh, anh cũng mua len sợi sao?”

Lục Quân Thừa ôm hắn bật cười, thanh âm trầm thấp thiếp ở bên tai, cả người đều tê tê dại dại, trong lòng cảm động.

“Em lặng lẽ đan khăn quàng cổ cho anh, thì không cho anh đan cho em một cái sao?”

Từ Bình trầm mặc, Lục Quân Thừa đan khăn quàng cổ... Hình ảnh quá đẹp làm hắn không dám tưởng tượng. Nhưng ánh mắt của nam nhân làm hắn toàn thân nóng lên, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng gạt đầu, nói: “Vậy chúng ta cùng đan...”

“Chuyện đan khăn quàng cổ không vội, chúng ta bây giờ cần phải làm một chuyện khác.”

Lục Quân Thừa đem Từ Bình đặt ở giường ngủ, tay vừa kéo, lột người yêu sạch sẽ.

Trên da thịt trắng ngà non mềm ắn hạ một cái hôn, Từ Bình khinh suyễn ghé vào lỗ tai hắn, lại như thuốc kích dục, làm dục vong hắn ức chế hơn nửa tháng tỉnh dậy. Bóng đêm dần dần dày, trong phòng truyền ra tiếng khóc nức nở xin tha.

Từ Bình bị nam nhân làm từ cuối giường đến đầu giường, toàn thân như nhũn ra, như bị sóng biển cuộn trào. Sóng gió lại đến tới tấp, nhịp điệu nhanh mà dừng mãnh trên thân thể hắn đánh tới, ừn ừn kéo đến khoái cảm bao phủ, hắn vừa muốn chạy trốn vừa cam tâm vĩnh viễn bị giam cầm ở vùng thế giới này.

Kim giờ chỉ về hừng đông, Lục Quân Thừa lúc này mới buông tha người dưới thân. Hai người cả người đầy mồ hôi, Từ Bình ngoại trừ cái cổ trở lên, đều bị nam nhân hôn lút nha lút nhít.

Nam nhân liếm liếm sau lưng Từ Bình hạ xuống dấu ấn, cánh tay dài giương ra, đem người ôm ngang trong lòng đi tới phòng tắm.

Từ Bình ngủ thẳng đến chiều ngày thứ hai mới tỉnh lại. Thân thể như bị xe nghiền ép lên, vừa chua xót vừa trầm trọng. Lục Quân Thừa từ trong thư phòng xử lý xong công việc tiến vào, liền thấy Từ Bình dựa vào đầu giường ngán người.

Hắn bưng hòm giữ nhiệt bên trong đựng cháo hoa đến gần Từ Bình, nghiêng người đựng vào trán đối phương, tối hôm qua làm quá ác, đem người làm phát sốt.

Lục Quân Thừa chiều hôm đó ở nhà bởi Từ Bình đan khăn quàng cổ. Hai người ngồi trên thảm, nhìn hướng dẫn trên notebook đan khăn quàng cổ, một bên nghiên cứu đàm luận, một bên thực hành.

Tận tới khuya bụng Từ Bình phát ra âm thanh ùng ục ùng ục kháng nghị, Lục Quân Thừa mới nhớ tới bọn họ còn chưa ăn cơm. Hắn thấy người yêu đan khăn quàng cổ đã đan ra hình thù quái dị liền lắc đầu cười, hai người đã dành cả buổi chiều dùng để đan khăn quàng cổ khiến người ta cười không được khóc không ra.

Hắn đứng dậy thư giãn thân thể, nhu nhu tóc Từ Bình, nói: “Anh vào bếp làm ít đồ ăn, tiểu ngốc, đói bụng rồi, chính mình cũng không phát hiện.”

Tiểu tên ngốc lầm bầm một tiếng, bỏ tay nam nhân trên đầu ra, động tác trên tay đan khăn quàng cổ vẫn liên tục. Chỉ còn thiếu một chút, hắn có thể đan xong khăn quàng cổ.

Lục Quân Thừa còn trong phòng bếp bận việc, Từ Bình cầm khăn quàng cổ lặng lẽ đi tới phía sau nam nhân. Đang muốn hù dọa đối phương một chút, Lục Quân Thừa quay người lại, hướng miệng hắn nhét vào một khối cà chua.

Từ Bình chẹp chẹp hai, ba cái nuốt cà chua vào bụng, đeo khăn quàng cổ xám nhạt trên lên cổ nam nhân ước lượng. Lục Quân Thừa thấy người yêu tích cực như vậy, không thể làm gì khác hơn là phối hợp động tác của hắn, đứng một chỗ không nhúc nhích cho hắn chơi.

“Không sai là tốt rồi, những thứ em tự làm anh đều thích, khẳng định coi nó là bảo bối. Hiện tại chủ yếu nhất chính là ăn cơm, tối hôm qua vận động lâu như vậy, ngày hôm nay lại đan cả một buổi trưa, em không mệt à?”

Từ Bình dựa vào phía sau lưng Lục Quân Thừa, tả oán nói: “Mệt, lần sau không cho làm lâu. Em bây giờ cả người eo đau lưng đau.”

“Vậy thì nghỉ ngơi thêm một ngày?”

Từ Bình do dự.

“Bây giờ là cuối năm, người khác đều vội vã về nhà ăn tết, chuyện làm ăn chẳng phải nhàn nhã hơn rồi sao?”

Từ Bình bị Lục Quân Thừa nói làm động tâm, liền đáp ứng nghỉ ngơi thêm một ngày.

40. Chương 40: Quảng Đồi Còn Lại

Bầu trời mờ mịt, ven đường cây cối tiêu điều, xa xa nhìn lại, nơi này an tĩnh bên trong vưu hiển tịch liêu, thời gian như lập tức vắng lặng ngưng đọng. Từ Bình đi ngoài đường, gió lạnh từng cơn, thổi vào người lạnh đến thấu xương.

Hắn đem khăn quàng cổ trên của Lục Quân Thừa đan chặt chẽ gói kỹ lưỡng, đè ép cái mũ mao nhung trên đầu.

Lúc này hắn đang ở ven đường mở khóa xe cho người ta, tay bị đông cứng đến đỏ lên bị hắn xoa xoa, chỉ sợ tay quá cứng không làm được.

Sau khi mở khóa xong nhận tiền, Từ Bình nhanh chóng tiến vào bên trong oto ngồi. Hắn dầm dầm chân, thẳng đến khi bàn chân không còn lạnh, mới thoáng thở ra một hơi.

Ngày mai sẽ là nguyên đán, Lục Quân Thừa có thể tạm thời nghỉ ngơi một lúc, Từ Bình cảm thấy đáy lòng cao hứng.

Những ngày qua Lục Quân Thừa bận quá, hắn có lúc nửa đêm tỉnh lại đi vệ sinh, đã gần hừng đông, nam nhân vẫn chưa về nhà. Lo lắng tăng ca như thế sẽ làm Lục Quân Thừa mệt mỏi, mỗi ngày hắn đều nấu canh đặt trong hòm giữ nhiệt chờ nam nhân trở về uống. Sợ đối phương không uống, hắn đặt đồng hồ báo thức, đồng hồ báo thức vừa vang, hắn ngồi dậy chờ người trở về nhìn nam nhân ăn canh.

Chuông điện thoại di động vang lên, Từ Bình lấy điện thoại ra xem, lại là Lục Quân Thừa gọi tới.

Hắn cười híp mắt nhận, hỏi: “Sao vậy, hiếm thấy anh hôm nay gọi điện thoại cho em.”

“Công ty có văn kiện trọng yếu đặt ở bên trong tủ sắt, không biết có phải là nhớ sai mật mã không, không mở được. Bây giờ em có thời gian tới đây không? Phần văn kiện này cần đưa đến cho đối phương gấp.”

Từ Bình vội vã nổ máy xe chạy tới. Có thể sử dụng năng lực của chính mình hỗ trợ Lục Quân Thừa, Từ Bình cao hứng vô cùng, cúp điện thoại, đem vô-lăng chuyển một hướng khác, nhấn cần ga một cái, tăng nhanh tốc độ chạy về công ty Lục Quân Thừa.

Từ Bình đứng trước sảnh ghi danh liền bị gọi đi lên lầu, hắn nhắc theo hòm công cụ đi tới chỗ, thư ký nhận ra Từ Bình là sư phụ mở khóa lần trước, cười híp mắt dẫn đường cho hắn, mở cửa văn phòng tổng tài, liền thấy Lục Quân Thừa đứng trước cửa sổ gọi điện thoại.

Lục Quân Thừa kết thúc điện thoại, bảo thư ký xuống. Hắn dắt tay Từ Bình, hôn khẽ môi người yêu một cái, nói: “Bên ngoài lạnh thấu đi.”

Từ Bình lắc lắc đầu, không thêm để ý nói: “Không có gì, hiện tại cũng đã tới đây. Tủ sắt đâu? Em giúp anh xem một chút.”

Lục Quân Thừa đem người tới tủ sắt, kéo cái ghế ngồi ở bên cạnh, tay vòng qua ngực nhìn Từ Bình làm việc.

Cũng may Từ Bình lúc làm việc rất ít phân tâm, nếu không bị nam nhân nhìn như vậy, không sợ xấu hổ mới là lạ. Hắn ổn định tâm thần, chuyên tâm giải tỏa.

Lục Quân Thừa bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Khát nước không, có muốn uống nước không?” Nói rồi, không đợi Từ Bình đáp lời, hắn liền gọi điện thoại bảo thư ký đem ly sữa bò nóng cùng món tráng miệng lại đây.

Thư ký nhận lệnh ông chủ, tự nhiên không dám lười biếng. Trong lòng nàng đã đoán được, tiểu sư phụ mở khóa kia nhất định là Tổng tài phu nhân, nếu không phải thân phận đó, hà tất phải đối với một tiểu ca mở khóa ba lần bốn lượt lấy lòng thậm chí dùng thủ đoạn nhỏ.

Thư ký đem đồ ăn vào phòng tổng tài, thấy tiểu ca mở khóa nhìn nàng một cái, cười híp mắt với tiểu ca, nhỏ giọng lui ra ngoài văn phòng không quấy rầy không gian riêng tư của tổng tài cùng phu nhân.

Chờ Từ Bình bố trí lại mật mã tủ sắt, thời gian đã qua nửa giờ.

Hắn nghiêng đầu qua chỗ khác, thấy Lục Quân Thừa không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, yếu ớt nói: “Nhìn em như vậy làm gì...”

Lục Quân Thừa cười không nói, cầm lấy món tráng miệng, tự tay đút cho Từ Bình.

Từ Bình cắn một cái còn muốn cắn thêm cái nữa, nam nhân liền thu hồi tay, đem món tráng miệng bỏ vào trong miệng mình nhai.

“Hương vị không tồi.”

Từ Bình: “...”

Lục Quân Thừa liền uy một cái tới, Từ Bình thấy tránh không khỏi, không thể làm gì khác hơn là ăn đi.

Đem món tráng miệng nuốt vào bụng, nam nhân liền bưng sữa bò đến bên miệng hắn. Từ Bình muốn tự mình lấy cốc, nam nhân không cho. Vì vậy chỉ có thể uống hết ly sữa bò trong tay nam nhân.

Hắn theo bản năng liếm liếm khẽ môi, tai ửng hồng nói: “Bị người ta gặp được làm sao bây giờ...”

Lục Quân Thừa cười nhạt không nói. Hắn nắm lấy cằm Từ Bình, nghiêng người liếm láp khẽ miệng người yêu, thấy Từ Bình bị hắn bắt nạt muốn khóc, mới đem người thả ra, mạn điều tư lý nói: “Đừng lo lắng, không ai nhìn thấy. Coi như thấy được, cũng không người nào dám nói lung tung.”

Từ Bình: “...” Đây chẳng lẽ là tổng tài bá đạo trong truyền thuyết sao?!

Hắn trừng Lục Quân Thừa nửa ngày nói không ra lời, khuôn mặt của nam nhân kiên nghị cường tráng, bởi gần đây liên tục khổ cực tăng ca, người không chỉ có chút gầy gò, đáy mắt cũng nhiều uể oải.

Thấy nam nhân trước mắt có rõ ràng quảng thâm, Từ Bình đau lòng đưa tay ra nhẹ nhàng xoa xoa mắt người yêu.

Hắn hỏi: “Nguyên đán có thể nghỉ ngơi mấy ngày? Anh gầy đi rồi.”

“Ba ngày, nếu như công ty không có tình huống đột xuất.”

Từ Bình phiền muộn thở dài.

Lục Quân Thừa bị người yêu chọc cười, đem người kéo đến giữa hai chân ôm thật chặt, than thở nói: “Đau lòng sao?”

“... Ân.”

Lục Quân Thừa an ủi: “Không cần lo lắng, thân thể của anh vẫn khỏe, ngủ nhiều một chút là được.”

Từ Bình không nói lời nào. Kết quả hai người tựa sát ôm nhau bị giám đốc tiến vào đưa văn kiện thấy được.

Giám đốc sợ đến trong lòng run lên, đóng cửa lại, văn kiện che mặt nói rằng: “Xin lỗi xin lỗi, tôi cái gì cũng không thấy, hai người tiếp tục.”

Giám đốc là bạn học thời đại học của Lục Quân Thừa, hai người quan hệ không tệ, sau khi tốt nghiệp liền đến công ty Lục Quân Thừa giúp hắn. Bề ngoài bọn họ là thủ trưởng cùng thuộc hạ, trên thực tế hai người giống như là bằng hữu. Giám đốc tuy rằng quanh năm ở nước ngoài công tác, nhưng đối với Lục Quân Thừa lại ít nhiều gì có chút biết rõ.

Không nghĩ tới lần này trở về, không chỉ chính mắt thấy được người yêu của Lục Quân Thừa, lại còn thấy hắn đem đối phương tới phòng làm việc. Tình huống này thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Từ Bình đỏ mặt vùi vào cổ Lục Quân Thừa, khóc không ra nước mắt hỏi: “Tại sao người tiến vào không gõ cửa a... đều bị thấy được...”

Lục Quân Thừa an ủi người yêu, “Đừng lo lắng, hắn là bằng hữu của anh. Hắn có thói quen hay cười toe toét, không nghĩ lúc này hắn lại tới, cũng tiết kiệm cùng hắn nói.”

Chờ Lục Quân Thừa đem Từ Bình động viên xong, giám đốc cầm văn kiện ở ngoài cửa giả vờ giả vịt gõ ba cái.

Giám đốc nhìn Từ Bình, cười híp mắt chào hỏi: “Chào tổng tài phu nhân, tôi tên Lâm Thiên Phùng.”

Từ Bình bị một câu tổng tài phu nhân làm trong mềm ở ngoài cháy xém, lúng túng cũng không biết hướng chỗ nào, nghiêm mặt nhìn đối phương, nói: ” Chào anh... tôi tên Từ Bình.”

Lục Quân Thừa đem Từ Bình kéo đến bên người, trừng mắt nhìn Lâm Thiên Phùng, uy hiếp nói: “Thấy rồi thì thôi a.”

Lâm Thiên Phùng vung vung tay, than thở: “Tôi đây là quan tâm bạn cũ, mừng thay cho cậu, lúc này đã ước định rồi đúng không?”

Lục Quân Thừa hừ nhẹ, dặt tay Từ Bình trước mặt Lâm Thiên Phùng lắc lắc, nhấn đôi trên tay hai người đan xen làm Lâm Thiên Phùng có cảm giác đang ngược cầu độc thân.

Nguyên đán sắp tới, trong công ty không tăng ca, dựa theo thời gian bình thường cho mọi người đi về nghỉ. Từ Bình ở trong phòng làm việc chờ Lục Quân Thừa xử lý xong công việc trong tay, thời gian vừa qua sáu giờ rưỡi.

Sắc trời đã sớm tối, xa xa nhìn lại, bóng đêm dường như nghiền mực, thâm trầm đến nhìn không ra.

Từ Bình nằm nhoài ra cửa sổ vừa nhìn cảnh sắc bên ngoài, đèn đuốc sáng ngời, dưới chân ngựa xe như nước. Xa xa thiên gia vạn hộ cũng sáng ánh đèn, mơ hồ mờ lung. Vào giờ phút này, mỗi nhà đều vây quanh trên một cái bàn ấm áp sung sướng ăn bữa tối, nghênh tiếp nguyên đán đến.

Lục Quân Thừa đứng dậy đi tới phía sau Từ Bình, hai tay vòng qua eo người yêu, nhẹ nhàng lay động khăn khăn nói: “May là có em bồi ở bên người, nếu không anh nhất định cô đơn.”

Từ Bình xoay người, cùng nam nhân mặt thiếp mặt lẫn nhau. Đồng mâu trong mắt bọn họ làm nổi bật thân ảnh lẫn nhau, trong mắt hóa nhu tình mật ý.

Từ Bình bắt tay đặt ở trên mi tâm Lục Quân Thừa, lau một cái, giống như là muốn đem uế oải giữa hai lông mày nam nhân xóa đi.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Có đói bụng không, chúng ta trở lại ăn bữa tối.”

Lục Quân Thừa bắt được tay Từ Bình, đặt ở trước mặt hôn một cái, toét miệng nói: “Đói chết.” Hắn ôm Từ Bình làm nũng cọt nhẹ, mấy chuyện xấu phía dưới tự động đội lên đỉnh, rất nhanh làm cho Từ Bình ngượng ngùng.

Từ Bình nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má nam nhân, tròng mắt nói lầm bầm: “Không nghiêm túc, một lát không cho anh uống canh.”

“Anh đến bảo, em nghỉ ngơi.”

Từ Bình nhẹ giọng hừ hừ, nghĩ thầm hắn sẽ không cho Lục Quân Thừa uống canh, trận này nam nhân bận làm bản thân nhìn thấy đau lòng, không đối xử tốt với hắn một chút chính mình cảm thấy phi thường khó chịu.

Về đến nhà, Lục Quân Thừa mở tất cả đèn trong biệt thự. Tòa biệt thự trong nháy mắt đèn đuốc sáng ngời, Từ Bình nhìn thấy, lắc đầu nói câu lãng phí điện.

Lục Quân Thừa nhếch miệng cười cười, đột nhiên ôm Từ Bình tại chỗ xoay chuyển vài vòng, mãi đến lúc người yêu không vui, mới dừng lại, nói: “Anh cao hứng.”

Dừng một chút, hắn lại cường điệu một lần, nhìn chăm chú vào Từ Bình nói: “Ngày hôm nay anh thật cao hứng, đây là lần đầu tiên chúng ta đón năm mới cùng nhau, vượt qua tân niên đầu tiên.”

Từ Bình bị Lục Quân Thừa nói tới viền mắt đỏ, cuống họng phồng tăng, trong lòng vừa ngọt vừa chua.

Hắn khăn cổ họng nói: “Làm gì đột nhiên phiền tình như thế, làm cho em muốn khóc, sau này... chúng ta đều phải cùng nhau đón năm mới.”

“Được.” Nam nhân thấp giọng đáp, thân thủ đỡ ở sau gáy Từ Bình, đem người đè lên tường, nhiệt tình bá đạo hôn.

Từ Bình phát hiện Lục Quân Thừa có xu thế lập tức làm, mặt đỏ tới mang tai sử dụng lực khí toàn thân đem người đẩy ra, hai tay để tại giữa hai người, thở hổn hển nói: “Còn chưa được, chúng ta ăn cơm trước, đói bụng đau dạ dày sẽ không tốt.”

Lục Quân Thừa ai thán, bàn tay phía sau lưng Từ Bình xoa xoa, khí tức phun trên cổ hắn, oán giận: “Thời điểm như thế này em còn nghĩ đến ăn cơm, anh thật thất vọng.”

Từ Bình toàn thân ửng hồng, đem tay Lục Quân Thừa đặt ở sau lưng hắn kéo ra, bắt đắc dĩ nói: “Là hai chuyện khác nhau, anh thất bại chỗ nào?”

Lục Quân Thừa trên cổ Từ Bình cắn một cái, oán hận nói: “Đêm nay em xin tha cũng không có hiệu lực!”

Từ Bình xác thực xin tha đều không hữu dụng.

Lúc đi tắm, hắn bị Lục Quân Thừa áp ở trong phòng tắm tùy ý cướp đoạt. Buồng tắm hai lần, gian phòng hai lần, nam nhân lại như không biết thỏa mãn ăn thịt động vật, phía dưới sinh long hoạt hổ, đem hắn dằn vặt chết đi sống lại. Giờ khắc này hắn đang bị đặt ở trên ghế nằm, nam nhân lần thứ năm ở trên người hắn tiến vào.

0 giờ gõ một khắc, ngoài cửa sổ pháo hoa châm ngòi, màu sắc loá mắt.

Lục Quân Thừa phóng thích trên người Từ Bình, hấn thở hổn hển, mồ hôi ẩm ướt ôm Từ Bình vào trong ngực, thân thể xoay một cái, biến thành hấn nằm ở trên ghế, Từ Bình nằm úp sấp trên người hấn.

Hấn liếm sạch sẽ mồ hôi trên mặt cùng nước mắt của Từ Bình, nhu tình nhìn chăm chú vào người yêu, thâm tình nói: “Anh yêu em.”

Từ Bình nhẹ nhàng khóc nức nở, hấn vòng qua cô nam nhân, nằm úp sấp ở phía trên, ách thanh nói: “Em cũng yêu anh...”

Bọn họ an tĩnh tựa sát, ánh mắt cùng nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ tỏa ra.

Hai tay chặt chẽ giao nhau, ngón tay đeo nhẫn lóe lên. Lưỡng tâm đều vui mừng, cùng quãng đời còn lại.

[Hoàn chính văn]

41. Chương 41: Phiên Ngoại: Từ Bình Phản Công Không Thành Ngược Lại Bị...

Lúc đệ tử của Từ Bình biết hấn cũng là thụ, khoảng cách vô hình giữa hai thầy trò trong nháy mắt biến mất, tiểu đồ đệ bắt đầu thân thiết hơn với Từ Bình.

Cuối tuần, công việc trong cửa hàng tương đối thanh nhàn, tiểu đồ đệ hết bận, thấy Từ Bình đang kiểm kê đơn hàng, như cái đuôi nhỏ tự động đi theo sau Từ Bình, hỏi: “Sư phụ, thầy cùng sư nương đã bên nhau bao lâu rồi a?” (haha... sư nương =]]]])

Từ Bình , thẹn thùng nói: “Tính tới nay đã được năm năm rồi.”

Tiểu đồ đệ ước ao: “Oa, hai người tình cảm nhất định rất tốt.”

Từ Bình cười yếu ớt, khẽ gật đầu.

“Hai người có cãi nhau không?”

Từ Bình tỉ mỉ suy nghĩ một chút, “Lâu lâu cũng có cãi vã mấy cái nhỏ nhặt, bắt quá qua một buổi tối liền hòa hảo rồi.”

Tiểu đồ đệ hâm mộ nói: “Thật tốt, em và vị kia nhà em cãi nhau, không vượt quá một tuần chiến tranh lạnh là không được.”

Từ Bình mỉm cười, “Các người đều còn nhỏ, chờ lớn chút ít sẽ rõ ràng rất nhiều chuyện không đáng phải cãi vã.”

“Ai, em cũng đã quen rồi. Nhớ tới có một lần là tụi em làm cho phi thường lợi hại, em rất nóng giận, hai tháng không để ý tới hấn. Kết quả vì nói xin lỗi em.....” Tiểu đồ đệ mặt đỏ hồng nói: “Hấn cho em thượng một lần.”

Từ Bình kinh ngạc, hạ thấp đầu nhỏ giọng hỏi tiểu đồ đệ: “Là chủ động cho em... thượng sao?”

“Đúng rồi!”

Từ Bình ước ao, lẩm bẩm: “Thầy kỳ thực... kỳ thực cũng muốn...”

Tiểu đồ đệ kỳ thực trong lòng khổ vô cùng, bởi vì cơ hội duy nhất cho hấn thượng, đã bị hấn làm lãng phí. Hấn chưa tiến vào thành công! Bất quá hấn vẫn là kiên cường chống đỡ mặt mũi, cùng sư phụ nói: “Có thể thư thái!”

“...”

“Nếu không sư phụ làm sao thượng sư nương được.”

Từ Bình bị tiểu đồ đệ nói động tâm cực kỳ, hần lạng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, âm thầm gật đầu.

Từ Bình nghiêm túc suy nghĩ, giả như hần muốn thượng Lục Quân Thừa, không có khả năng.

Đầu tiên, nam nhân so với hần cường tráng rắn chắc, còn luyện qua tán đả, thứ hai, Lục Quân Thừa theo chủ nghĩa đại nam tử, nếu như Từ Bình ngay mặt nói với hần muốn thượng hần, phỏng chừng sẽ bị làm đến ngoan ngoãn, a, không phải phỏng chừng, là khẳng định.

Từ Bình yếu ớt thở dài, trong óc tuôn ra mấy cái thủ đoạn trong phim truyền hình, lẽ nào, thật sự chỉ có thể dùng cách không bình thường mới có thể đem Lục Quân Thừa thượng à.

Buổi tối Lục Quân Thừa từ tiệc rượu công ty về đến nhà, không thấy người yêu như bình thường ra đón. Hần thân thủ đem sơ mi gỡ bỏ mấy cái nút buộc, lộ ra cơ ngực rắn chắc.

Ngồi trên ghế sa lon một chút, vẫn không nghe thấy động tĩnh. Lục Quân Thừa buồn bực, bây giờ còn chưa tới chín giờ, sẽ không ngủ sớm như vậy chứ.

Hần đứng lên đi lên lầu, thấy cửa phòng đóng, ánh sáng từ khe cửa chuồn ra. Hần đẩy cửa mà vào, chần trên giường long ra một tiểu đoàn, người ở bên trong đang huyền não không biết đang làm cái gì. Nam nhân đi tới, mở chăn.

“Tiểu Bình, em đang làm gì đó?”

Từ Bình kinh ngạc thốt lên một tiếng, tóm chặt lấy chăn, từ bên trong lộ ra một cái đầu nhỏ, bởi ở bên trong chăn hơi ngộp, khuôn mặt hồng phác phác.

Lục Quân Thừa nguyên bản uống rượu nên thân thể có chút toả nhiệt, giờ khắc này nhìn thấy người yêu đáng yêu như thế, trực tiếp đi lên nâng mặt của đối phương hôn một cái nóng bỏng ẩm ướt.

Từ Bình không đẩy ra, tim đập nhanh hơn để cho nam nhân hôn. Âu yếm mười mấy phút, Từ Bình sờ cơ ngực Lục Quân Thừa mấy cái, tâm thần rung động, hần nói: “Mới vừa uống rượu xong trở về thì tắm đi, em đi pha cho anh ly sữa bò.”

“Được.” Lục Quân Thừa nói, hôn lên mặt Từ Bình một cái mới đi vào buồng tắm.

Chờ Lục Quân Thừa tiến vào buồng tắm, Từ Bình lúc này mới khần trương vén chăn lên, phía dưới chăn là tất cả dụng cụ tình thú hần mặt dày đi mua, lúc hần mua chủ quán còn nhiệt tình đề cử cho hần mấy cái...

Nghĩ đạo cụ này một hồi dùng trên người Lục Quân Thừa... Từ Bình cả người đều nhiệt huyết sôi trào hận không thể kéo mở cửa sổ gào thét. Sau khi hần pha cho Lục Quân Thừa ly sữa bò, thấy nam nhân đi ra, lập tức ngoan ngoãn bưng qua.

Lục Quân Thừa lấy ly sữa từ trong tay Từ Bình uống hết, có chút mệt mỏi đem đầu khoát lên vai Từ Bình.

Từ Bình thấy hần hơi mệt, đau lòng hỏi: “Ăn tối chưa?”

“Ăn rồi, ăn no rồi mới dám uống rượu, nếu không trở về sẽ bị em nhấc liên tục.”

Từ Bình cười hì hì, đem Lục Quân Thừa đề xuống giường nằm thẳng, cười quyến rũ nói: “Anh nghỉ ngơi cho tốt, em đảm bốp cho anh, buông lỏng một chút.”

Lục Quân Thừa nhắm mắt lại, Từ Bình mê muội đưa tay trên mặt nam nhân nhẹ nhàng xoa xoa, sau đó hai ngón tay cái kê sát ở trên lông mày nam nhân, phía trên đầu đồng thời tả hữu mặt động, không tới hai phút, Lục Quân Thừa phát ra tiếng ngáy, đang ngủ.

Từ Bình liếc nhìn thời gian, không tới mười giờ, hần đem điện thoại di động lấy ra dặn báo thức bốn giờ sáng, sau đó kê sát trên trán Lục Quân Thừa hôn một cái, trong lòng nam nhân tìm vị trí thật tốt ngủ. Trong lòng có chuyện cất giấu, Từ Bình trước bốn giờ sáng đã tỉnh.

Hắn tắt báo thức, tinh thần phấn chấn đứng dậy lặng lẽ lấy cái còng ra còn có đạo cụ con mèo nhỏ chế phục đi tới bên cạnh Lục Quân Thừa. Từ Bình nghiêng người trên tai nam nhân thổi một hơi, nam nhân không nhúc nhích.

Rất tốt, hắn nở nụ cười, bắt đầu cân nhắc trước phải cho nam nhân thay quần áo hay là đem người còng lại trước.

Cuối cùng Từ Bình quyết định trước tiên đem người còng lại, vạn nhất lúc thay quần áo hắn tỉnh rồi liền không dễ xử lí. Chỉ cần chế trụ nam nhân hành động, còn không là mặc cho chính mình xâu xé!

Từ Bình tắt huyền náo lấy còng ra cùng chân khảo, đem tay phải Lục Quân Thừa đuổi thẳng đặt tại đầu giường, mở ra còng tay đang muốn cùm lại, nam nhân lúc này đột nhiên trở mình ôm hắn. Từ Bình cả kinh, nhẹ nhàng kêu một tiếng. Hắn quay đầu thấy nam nhân vẫn không phản ứng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ Bình khê động, muốn từ cánh tay Lục Quân Thừa tránh thoát đứng dậy, sau một chốc, hắn một đầu đầy mồ hôi trốn không thoát cánh tay nam nhân cầm cổ. Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nam nhân khàn khàn cười, Từ Bình như thỏ con bị kinh sợ, khấn trương ngẩng đầu nhìn Lục Quân Thừa.

Lục Quân Thừa liếc nhìn Từ Bình cầm trong tay còng tay, con ngươi hơi nửa hí, biết mà còn hỏi “Làm cái gì đó, hơn nửa đêm?”

Từ Bình ôm chặt còng tay, trong khoảng thời gian ngắn á khẩu không trả lời được. Lục Quân Thừa muốn kéo còng tay ra, Từ Bình lấy thân thể đè lại, chặt chẽ che chở.

Hắn lắp bắp nói: “Cái đó, em nửa đêm té nhật... Muốn cùng anh chơi hội du hí...”

Lục Quân Thừa ý vị thâm trường a một tiếng, đáy mắt chợt lóe một đạo tinh quang, cười nói: “Anh cũng nhầm chán, chúng ta cùng nhau chơi đùa du hí đi.”

Từ Bình lỗ tai đỏ đến mức giống như là muốn tích xuất huyết, trong lòng hắn có loại dự cảm xấu. Hắn nghe Lục Quân Thừa ghé vào lỗ tai hắn cười khê, sau đó dùng cánh tay của hắn áp chế lại chính mình, mấy cái còng tay chân rất nhanh bị nam nhân lấy cầm trên tay đánh giá.

Còng tay còn có lực lực đặc chế, nam nhân hơi lay động, phát ra thanh âm dễ nghe, ban đêm nghe đặc biệt thần bí.

Lục Quân Thừa đặt ở Từ Bình trên người, mặt dán vào mặt, kéo dài ngữ điệu nói “Em sẽ không —— phải là muốn thượng anh chứ?”

Từ Bình đỏ mặt thề thốt phủ nhận: “Không, không có!”

Lục Quân Thừa nhếch miệng tà tà nở nụ cười, đem Từ Bình như ốc sên triển khai, trong tình huống người yêu chỉ có thể nhìn không thể phản kháng, từng cái từng cái đem còng tay chân còng Từ Bình lại.

Từ Bình hốt hoảng giật giật, không có cách nào tránh thoát.

Lục Quân Thừa gật đầu, cười nói: “Xem ra chất lượng quả thật không tệ.”

Nam nhân đem y phục trên người Từ Bình xé ra, ánh mắt càn rỡ theo bàn tay trên da thịt trắng nõn của người yêu lưu luyến. Tiếp đó hắn đem chế phục mèo con mặc cho Từ Bình, chế phục tình thú đó, căn bản không giấu được cái gì.

Từ Bình run thân thể, tứ chi mở lớn cả người xích lửa nằm trước mặt nam nhân quả thực xấu hổ cực kỳ. Lục Quân Thừa cúi người xuống, đè xuống từ trên cao hôn người yêu. Từ Bình lửa thân cùng nam nhân mặc áo ngủ hình thành cường liệt thị giác so sánh.

Từ Bình nghẹn ngào lên tiếng, “Em sai rồi, buông em ra đi.”

Lục Quân Thừa trừng phạt tự động cắn cắn rái tai của hắn.

“Thả em đi, lần sau không dám.”

Không để ý tới người yêu xin tha, Lục Quân Thừa tại lãnh địa mình thượng dò xét, bá đạo lưu lại dấu vết của chính mình.

Nam nhân trầm thấp nở nụ cười, nói: “Là em muốn chơi du hí, sau khi đứng lên lại không cho anh chơi, chẳng phải là rất xấu sao. Chúng ta một hồi liên cơ, được không?”

Từ Bình quả thực muốn khóc, như đồ cứng sắp bị hiến tế, chỉ có thể mặc cho người xấu xé. Động tình thổ dốc càng ngày càng nặng, trong phòng tản ra hương vị say lòng người. Hai người thân thể chặt chẽ không thể tách rời, Từ Bình tay chân không thể động, mặc cho nam nhân ở trên người hắn tùy ý rong ruổi, khai thác lãnh thổ.

Từ Bình cả người tê dại, mềm như một vũng nước. Hắn nước mắt mông lung nhìn Lục Quân Thừa, xin tha: “Em mệt mỏi quá, thả em đi.”

Nam nhân dùng cái trán ẩm ướt mồ hôi dán lên hắn, trên khóe miệng hắn liếm liếm, nói: “Kêu một tiếng ông xã, sẽ tha cho em.”

Từ Bình: “...”

Lục Quân Thừa trầm thấp cười lên, thỏa mãn hôn Từ Bình, đem người hôn thổ không nổi, mới thoáng rời đi, môi dán vào môi dụ dỗ: “Nếu không gọi ông xã, anh sẽ đem em khảo một giờ. Em xem thời gian đi, hiện tại đã sáu giờ rồi a.”

Từ Bình khóe mắt ửng hồng, hơi nước mông lung mềm mại đích xác trùng nam nhân, ủy khuất nói: “Ông, ông xã...”

Lục Quân Thừa tâm tình tốt, bật cười nói: “Ông xã yêu em.”

Sau khi tự do, Từ Bình như con thỏ bị thương bị khi dễ, mềm mại đem mình cuộn thành một đoàn, ôm chần không nói lời nào.

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ thiệt thòi lớn rồi! Nguyên lai nghĩ đem Lục Quân Thừa thượng, kết quả phản công không thành ngược lại bị...

Hắn âm thầm kêu rên, nam nhân cánh tay dài đem hắn ôm vào trong lồng ngực.

Lục Quân Thừa hôn tai Từ Bình, ôn nhu nói: “Ngủ đi, nhìn em mệt mỏi mỗi một đêm, du hí chơi lâu nên nghỉ ngơi một chút.”

Từ Bình tức giận đến quay đầu lại trùng nam nhân một cái, sau năm phút nằm trong lòng nam nhân ngủ say, phát ra tiếng ngáy ngọt ngào.

-oOo-

Cuối cùng cũng hoàn bộ này rồi, everybody say yeah!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-mo-khoa-than-ai>